உ

கணபதி துணை.

திருக் கரச்சின்ன ஸ்தல புராணம்.

என்னும்

கணி ருகாரவதரோஹாதஸ்ரீ ॥

இஃது

கும்பகோணம் அகத்தியைகஸபாபண்டிதர்

பிரமமஸ்ரீ க. ச. கிருஷ்ணசாஸ்திரிகளவர்களால்

மொழிபெர்க்கப்பட்ட தமிழ்வசனத்திடனகூட

பல சிவநேசர்களுடைய வேண்டுகோளினபடி

பொன்னிரை

K முத்துராமசிவாசாரியார் குமாரர்

M. இராமநாதசிவாசாரியார் அவர்களால்

கும்பகோணம்

"சாரதா விலாஸ அச்சுக்கூடத்தில்"

கும்பகோணத்தில் பிரசுரிக்கப்பட்டது

பிரமாதீச வருஷம் வைகாசி-மீ

1913.

இதன் விலை ரூபாய் 1—0—0.

MARAIMALAI ADIGAL LIBRARY

அறிவிப்பு.

திருச்சேழநாட்டில் வில்வாரண்ணியமென்கிற திருத்துரைப்பூண்டிக்கடுத்த பாம்புகுந்தநல்லூரில் வவஸிக்கும் மகா-ா-ா-ஸ்ரீ கனம் பஞ்சநத முதலியாரவர்கள் இவ்வருமை வாய்ந்த ஸ்தலபுராணத்தை ஸகல ஜனங்களுடைய உபகாரத்திர்க்காக தமிழின் வசன நடையாக அச்சிட்டு வெளிப்படுத்த வேணுமென்றெம்மை கேட்டுக்கொண்டபடியால் இஸ்தலபுராணம் 9-அத்தியாயம் இருந்ததை எடுத்தெழுதி வேதாரண்ணியம ஸ்தலபுராணம் தமிழுரைசெய்தச்சியற்றிய கும்பகோணம் அத்துவைத ஸபா பண்டிதர் பிர்மஸ்ரீ க. ச. கிருஷ்ணசாஸ்திரிகள் அவர்களால் தமிழில் மொழிபெயர்த்து அநேகம் பிரபுக்களுடைய திரவியஸஹாயத்தை முன்னிட்டு ஸம்ஸ்கிருதமும் தமிழ் உரையும் இரண்டும் சேர்த்து அச்சியற்றிய எனது சிரமத்தை சிவநேசச்செல்வர்களிதை வாங்கிப் பார்த்து சிவபுண்ணியத்தை அடைந்துய்யுமாறு கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

M. இராமநாதசிவாசாரியார்.

திருக்கரச்சின்னஸ்தலபுராணம், ரூ 1—0—0,

இப்புஸ்தகம் வேண்டுமென்பவர்கள் அடியில் கண்ட விலாஸதாரிடம் நேரிலாவது வி. பி. மூலமாயாவது பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

M. இராமநாதகுருக்கள,
பாம்புகுந்தநல்லூர்,
ஆலத்தம்பாடி போஸ்ட்,
திருத்துரைப்பூண்டித்தாலூகா.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருக்கைச்சின்னம் பண், சீகாமரம்.

தையலோர் கூறுடையான் றண் மதிசேர் செஞ்சடையான்
மையுலாமணிமிடற் றான் மறை விளங்கு பாடலா
னெய்யுலாமூவிலை வேலேந்தி நிவந்ததொளிசேர்
கையுடையான் மேவி யுறை கோயில் கைச்சினமே. (1)

விடமல்கு கண்டத்தான் வெள்ளையோர் கூறுடையான்
படமல்கு பாம்பரையான் பற்றுதார் புரமெரித்தா
னடமல்கு மாடலினு னான்மறையோர் பாடலினுன்
கடமல்கு மாவுரியா னுறை கோயில் கைச்சினமே. (2)

பாடலார் நான்மறையான் பைங்கொன்றை பாம்பினொடுஞ்
சூடலான் வெண்மதியந் றுது கரந்தையொடு
மாடலானங்கை யனலேந்தி யாடரவக்
காடலான் மேவி யுறை கோயில் கைச்சினமே. (3)

பண்டமரர் கூடிக்கடைந்த படுகடனஞ்
சுண்டபிரானென்றிறைஞ்சியும்பர் தொழுதேத்த
விண்டவர்கடொன்னகர மூன்றுடனே வெந்தவியக்
கண்ட பிரான் மேவி யுறை கோயில் கைச்சினமே. (4)

தேய்ந்துமலி வெண்பிறையான் செய்யதிருமேனியினுன்
வாய்ந்திலங்கு வெண்ணீற்றான் மாதினையோர் கூறுடையான்
சாந்தமரர் வேண்டத் தடங் கடனஞ்சுண்ட னங்கைக்
காய்ந்த பிரான் மேவி யுறை கோயில் கைச்சினமே. (5)

மங்கையோர் கூறுடையான் மன்னு மறை பயின்று
னங்கையோர் வெண்டலையா ஞடாவம பூண்டுகந்தான்
றிங்களொடு பாமபணிந்த சீரார் திருமுடிமேற
கங்கையினுன் மேவியுறை கோயில் கைச்சினமே (6)

வரியரவே நாணுக மால்வரையே வில்லாக
வெரிகணையான் முப்புரங்களெய்துகந்த வெம்பெருமான்
பொருசுடலை யீமப்புரம் காட்டான் போர்த்ததோர்
கரியுரியான் மேவியுறை கோயில் கைச்சினமே (7)

போதுலவு கொன்றை புனைந்தான் றிருமுடிமேன்
மாதுமையாளஞ்சமலையெடுத்த வாளரக்க
னீதியினுலேத்த நிகழ்வித்து நின்றுடுங்
காதலினுன் மேவி யுறை கோயில் கைச்சினமே. (8)

மண்ணினை முன் சென்றிரந்த மாலுமறையவனு
மெண்ணறியா வண்ணமெரியுருவமாயபிரான்
பண்ணிசையா லேத்தப் படுவான் றன் னெற்றியின் மேற்
கண்ணுடையான் மேவி யுறை கோயில் கைச்சினமே (9)

தண் வயல சூழ் நாழிற தமிழ் ஞானசமபந்தன்
கண்ணுதலான் மேவியுறை கோயில் கைச்சினததைப்
பண்ணிசையா லேத்திப் பயின்ற விவை வல்லரா
விண்ணவரா யோங்கி வியனுலகமாள்வாரே. (10)

ஸ்ரீ சுவேதவலயாம்பாஸமேத

கரச்சின்னமூர்த்தயே நம:

சிவமயம்

சிவாலய ஜீர்ணோத்தாரண பிரகடன பத்திரிகை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ கவேத வலயாம்பா ஸமேத
கபர்சின்ன மூர்த்தயே நம:.

சைவததின மேற்சமயம மேறிலை யதிற்சார் சிவமாம
கெய்வததின் மேற் றெய்வமிலலெனு நான்மறைச்செம்பொ
ருமைப்வைத்த சீர்திருத்தேவாரமுந திருவாசகமு, [ருள்வாய்
ப்பவைகரசசெய்தநாலவாபொறுளெமுயிரத துணையே

உலகெலா முணரநதோதர்கரிய ஸ்ரீசச்சிதானந்த ஸாவக்ஞத்வாதிஷாட்குண்யபரிபூர்ண வாக்கு மனுதீத கோசர ஸ்வரூப சிவஜோதியானது ஸ்ரீவனமீகதிருவருட் பெருஞ்சோதியாய் ஸகளீகரித்து அதுதிருவருட்குறியின்றும, ஸ்ரீவீதிவிடங்கதியாகாதிராஜமூர்ததப்பகபதியாய் ஆவிறபவித்தும, பாற்கடலுறைவோன் மார்ப்பகபபாநதும, கற்பகநாட்டார்களிபபுற விருநதும, பொன்னுட்டாரும் பொலிவுறுமாரூரின் தென் திசையில் மூன்றுலகங்களும புகழ்பெற்றொங்கிய சந்திரநதிஸமீபததில் கோங்குவனமென்றும, கைச்சின்னமென்றும வழங்கானின்ற திவ்விய க்ஷேத்திரததில இநதிராணி கேளவனான தேவேநதிரமகாராஜாவுக்கு கௌதமமகரிஷியால் நேறிட்ட சாபத்தை விலக்கியதும், அகஸ்தியமுனிவருக்கு பிர்ம்மஹத்திதோஷத்தை விலக்கியதும்,

இதுபோலின்னமனேக வைபவங்களோடு கூடினதாயும், ஸம்மந்தமூர்த்தி ஸ்வாமிகளால் பாடல் பெற்றதாயுமுள்ள ஸ்ரீ வேள்வளைநாயகி ஸமேத கரச்சின்னமூர்த்தியாலயம் தீர்த்தங்கள் மிகவும்ஜீர்ணமாயிருக்கின்றது. நாம் பெருதற்கரிய மானிடயாக்கையைப் பெற்றதற்கான பயன் சிவபெருமானைத்துதித்துப் பாடியும், சிவகைங்கரியங்களைச்செய்தலே விசேஷம். இதர்க்குப்பிரமாணம்:- திருவலஞ்சுழிதேவாரம

திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார்

பண், இந்தளம்.

என்னபுண்ணியஞ்செய்தனைநெஞ்சமேயிருங்கடல்வையத்து
முன்னைநீபுரிநல்வினைப்பயனிடைமுழுமணித்தரளங்கள்
மன்னுகாவிரிசூழ்திருவலஞ்சுழிவாணனைவாயாரப்
பன்னியாதரித்தேத்தியும் பாடியும் வழிபடுமதனாலே.

அத்தகய சிவபணிகள் செய்யில் சிவபெருமான் நமக்கு இவ்வுலகத்துள்ள இனிமையை விளைவிக்கும் உயிர்த்தோழர்களைப் பார்க்கிலும் இனிமையை விளைவித்து நீங்காத உயிர்த்தோழராயிருந்து இனிமையை விளைவிப்பார். இதற்குப்பிரமாணம்:— திருவிடைமருதூர் தேவாரம்,

திருநாவுக்கரசு நாயனார்

திருக்குறுந்துகை.

கனியினும் கட்டிபட்ட கரும்பினும்
பனிமலர்க்குழற் பாவை நல்லாரினுந்
தனிமுடி கவித்தாளுமரசினு
மினியன்றன்னடைந்தார்க்கிடை மருதனே.

இவ்வாறு ஈசுவரகைங்கர்யங்களைச் செய்து சிவநேசத்தைப் பெறுவதேனும் கரச்சின்னேசராலயம் தீர்த்தங்களை ஜீர்

ணோத்தாரணஞ் செய்தவன் பயன் முன் ஆலயநிர்த்தாரணஞ் செய்தவர்களடையும் பயனைப்பார்க்கிலும் ஆயிரமடங்கதிகபலனை யடையப் பெறும். இதற்கு பிரமாணம்,

சிவபுண்ணியத்தெளிவு.

மாதவர் மடங்களாதி வரதன் மந்திரங்களாதி
நாதமாமிலிங்கமாதி நளினபுட்கரணியாதி
சேதமுற்றிடின் முன்போல் செய்கின்றோர்க்குருபலன்தர
னோதுமுன் செய்தோர்தம்மிலாயிரங் குணிதமோங்கும்.

புண்ணியங்களில் மிக்க உன்னத ஸ்தானம் பெற்ற சிவாலய ஜீர்ணோத்தாரண சிவகைங்கரியமானது பக்தியிற் சிறந்த தனவான்களுக்கும் அரிதாயிருப்ப மார்க்கநெறியை அறியாத என்னை இச்சிவபணிசெயச்சொல விழுத்தது ஸ்ரீகரச்சின்னேசுவர திருவருணோக்கட்டிறனே யன்று மற்றொன்றன்றென்க சிவபணிசெய்வாரும் செய்தற்குப்பொருளுதவி புரிவாரும் முக்தியடைவார். இதற்கு பிரமாணம்,

சைவ சமய நெறி.

"திருப்பணிசெய்வாரும் சிவனையுன்னிச செம்பொன்
விருப்புடனீவார் பெறுக வீடு."

"உய்வாருதவு நிதி வாங்கித் திருப்பணியைச்
செய்வார்பெறுக சிவம்."

இத்தகைய க்ஷேத்திரத்தில் ஆலயம் தீர்த்தம் முதலிய ஜீர்ணோத்தாரணஞ் செய்யும் சைவாபிமானசீலர்கள் அடையும். பலனை சிவபெருமானலன்றி, எனையோர்களால் சொல்லுந் திறனன்றாம். ஆதலால், சிவகைங்கரியங்களைச் செய்வார் பெறுவது சுத்தமாயாபுவபோகமாகிய சிவபதமேயாம். அதனை யித்தன்மையதென அளவை முகத்தால் ஒருவாறு கூறின் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளுக்கு சமணர்களால் நேர்ந்த தீங்கானது நன்மையாய் முடிந்து நுகர்ந்த இன்

பத்தை ஒக்கும். இதற்கு பிரமாணம்,

மாசில் வீணையும் மாலை மதியமும்
வீசுதென்றலும் வீங்கிளவேனிலும்
மூசுவண்டறை பொய்கையும் போன்றதே
பீசனெந்தை இணையடி நீழலே.

சைவாபிமான சீலர்காள்! ஈசுவரன் மானிடசரீரத்தை ஆன்மாக்களுக்கு அநுக்கிரகிப்பது தனதுபணியின் நிமித்தமாம்.

"மானிடப்பிறவிதானும் வகுத்தது மனவாக்காயத்
தானிடத்தைந்துமாடுமரன் பணிக்காக வன்றோ
வானிடத்தவரும் மண்ணில்வந்தரன்றனை யர்ச்சிப்பர்"

என வரும் சிவஞானசித்தியாரினும் நன்கு விளங்கும்.

சிவநேசர்கள் தங்களிடத்துள்ள திரவியத்தில் மூன்றிலிரண்டு மடங்கு செலவிடவேண்டுமாகலான் அவ்வாறு செலவிடுங்கால் உடன்படுவோர் முதற்கண் எளினவர் பொருளுதவிபுரிபவர் முதலிய ஒன்பதின்மரும் தம்முள் சமத்துவமாகி புண்ணியமதனை அடைவார்கள்.

இரப்பவர்க்கீயவைத்தா ரீபவர்க்கருளும் வைத்தார்
கரப்பவர் நரகட்கெல்லாம் கடுநரகங்கள் வைத்தார்
பரப்புநீர் கங்கைதனை படர்சடைமேலும் வைத்தார்
பரக்கனுக்கருளும வைத்தாரையனை யாரறாரே.

என வரும் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் திருவாக்கின்படி உதவி புரிவதினும் சிவதர்மங்களுக்கு செலவிடின் மிக்க புண்ணியமாதலான் தாமும் தங்கள் தங்கள் சிவனடிச் செல்வங்களுக்கு இச்சிவாலயப்பணி நடைபெறுமாறு செய்தல் வேண்டுமென்று திருவருளைச் சிந்திக்கப்படுகிறது. சுபம் சுபம்

பொன்னிலை முத்துராமசிவாசாரியார் குமாரர்,
இராமநாத சிவாசாரியார்.
பாம்புகுந்தநல்லூர் வாலி.

உ

ஸ்ரீவாணிவாய வாரவைஸ்வ ஹேணை நமஃ

ஸ்ரீ: வாரணமஃ ॥

வ்யாஸரசிதம் ॥

உபோத்காதம்

ஸுகுமாரவாரணம் விஷ்ணும் ஸுஸிவணம் ஸுதுஸ்ஸுஜ்ஜ । ப்ரஸன்னவதநம் யுவாயெ கவயுவிவொவஸாதுயெ ॥ வாதீஸாரூஸுநஸ ஸவயுவாயுநாசுவ்ரூசெ । யம் நக்வா ரூதகூரூதுரூஸ்ரூஸ்ரூ நசாதி ஜாநநு ॥ ஸுரவெ ஸவயுமெரகாநாம் ஸிஷ்டிஜ ஸவமிராமிணாது । நியெ ஸவயுவிஷ்ரூநாம் ஹகுணாசெ ஸுகுயெ நசெ ॥ ஸுரவ்ரூ ஹா ஸுரவிபுஷ்ரு ஸுரவெஷ்ரூவொசிஹெஸுரசெ । ஸுரவ்ரூஸ்ரூக்ஷாதுரவ்ரூ கவ்ரூஸ்ரீ ஸுரவெநசெ । கணிபுகாரவநாயீஸா கரவிஹ்ரூஸுரவாலியது । கவுயெ ஹ்ரூஉயெ ஸுரகவயாவிகயா ஸஹ ॥

நெதிஸாரணுநியா சுநயஸுளநகாஉயெ । சுஷ்டா உயொஸநிரதா ப்ரஹ்ரூதோநெகுத்ரூசெ ॥ க ॥ சுசுஉ

உ

திருக்கைச்சின்ன மாகாத்மியம்.

முதலாவது அத்தியாயம்.

கதையின் வரலாறு.

முன்காலத்திலொருக்கால் மிகவும் பரிசுத்தமான நை

வொ உஹாதாநொ நிஉழூ வ்ரூஹவாதிநஃ । யஉழுஜூகூநி
ஸ்ரூயாஶ ஸ்ரூ ஸ்ரூ கவாயாணாஃ ॥உ॥ ஜிதெஜியா ஜித
ஸ்ரூயாஸ்ரூ ஸ்ரூ கஉயாஉவஃ । ஸ்ரூ ஸ்ரூ வாஉயா விஷ்ண
உஉழுதுஸ்ரூ நாகுழு ॥ங॥ கவஸ்ரூ ஸ்ரூ உழுஹாவ ணு
நெநிஶெ உகிஉயிநி । வகூஹாதெ உஹாதாநஸ்ரூ ஜீ
ஜ்ரூ ரூ தஉழு ரூ சு ॥ கூயபஸ்ரூ ரூ உஹாவ ணு ரூ ஃ கூயாஃ வாவ
ப்ரணாஶி நீஃ । உகிஃ உஸ்ரூ ரூ வாபஸ்ரூ ஜிஜூகூஸ்ரூ ஸ்ரூ ஃ வா
ஸ்ரூ ழு ॥ரு॥ ஷஷிஃ ஶ கிஸஹஸ்ரூ ணாஉ ஷீணாஃ ஸாவி தாத

மிசாரணியமென்கிற தபோவனத்தில் வெகுஜனங்கள் கொட்டு வேதங்களை நியாயத்துடன் அத்தியயனஞ்செய்து அவைகளினர்த்தங்களை உள்ளபடியுணர்ந்து அவைகளில் விதிக்கப்பட்ட நித்தியநைமித்திகாமமியகர்மங்களை நிஷ்காமமாக அனுஷ்டித்து ஈசுவரனுக்கர்ப்பணம் பண்ணி ஈசனுடைய அனுக்கிரகத்தால் காமம், குரோதம், லோபம், மோகம், மதம், மாத்ஸரிய மென்கிற மனதின்மலங்களையகற்றிச்சித்தசுத்தியையடைந்து விஷயங்களில் வெறுப்புற்று மோக்ஷத்தில் விசேஷவிருப்பங்கொண்டு அதற்குச் சாதனமான அத்துவைதபரமாத்மசாக்ஷாத்காரத்திற்காகச் சித்தவிருத்தியினை ஒருமை பெற யமம், நியமம், ஆஸநம், பிராணாயாமம், பிரத்தியாகாரம், தியானம், தாரணம், ஸமாதி யென்கிற அஷ்டாங்கயோகங்களை யப்பியசித்து ஆதியந்தமற்ற சுத்தசித்தான பரமாத்மாவே அகிலலோகங்களையுமாதரிக்கவேண்டி அளவற்ற நித்தியகல்யாணகுணங்களுடன் திவ்விபமங்களசரீரதோடாவிர்பவித்த ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய செந்தாமரையடியிணைகளிலிருந்தித்தவஞ்செய்யும் சௌநகர் முதலான மகாமுனிவர்கள் ஸபைகூடி ஈசுவரனுடைய விசித்திரங்களான சரித்திரங்களைச்சொல்லிக்கொண்டுவருஞ் சமயத்தில் முக்தியின் ஸ்வரூபத்தையும், அதின் சாதனத்தையும் விசாரித்துக்கொண்டுவந்தார்கள். அத்தருணம்

நாந் । தெஷாம் ஶிஷ்யப்ரஶிஷ்யாணாம் ஸம்ப்ரதாயகர்தாரம்
நமாமி தே ॥௧௩॥ ஈத்ருஶைரபி ஸுஹாவிஶாந்யாஸஶிஷ்யா
ஸுஹாஶாநிஃ । ஸுஶீலைர்நிஶாராணாம் ஸ்ரஷ்டிஃ வள்ளா
ணிகொத்தமஃ ॥௧௪॥ தரோர்கம் ஶாநிர் ஹ்ருஷ்டா ஜலுதிவ வாவ
ஸுஃ । ஸுவ்ரூமைஶ்ரிஃ வ்ரஜ்யாரோஸுஶுநயஶுளநகாஶ
யஃ ॥௧௫॥ ஸுவொவிஷ்டம் கர ஸ்ரஷ்டரோஸுநு வாரஶை
ஶுமை । வப்ரூஷு வாரம் ஶுஷ்யம் யொகாநுஶுஹ
காரகஷபா ॥௧௬॥ ஶிஷ்யஃ—ஸ்ரஷ்ட யுபூர்யுகஷ்ஜ ஸ்வாக
தம் ஶாநிவுஹ । ஶுஶ்ரூஷவாஸ்ஸ வுராணாநி வ்யாஸாக
த்ருவதீஸுதாஸ ॥௧௭॥ ஈசஸ்வவுவுராணாநாயுஜ்ஜோ
ऽஸி ஶஹாரிக । யாநிபாநி வுராஸ்ரஷ்ட கயிதாநி கு
யாऽநவ ॥௧௮॥ தாநி கீயுராணி ஸவுராணி ஸ்வெகாநிஶுரு

அகிலாண்டகோடிப் பிரமாண்டநாயகனை நாராயணனே திருவுருவாய் வந்த வியாஸமகாமுனிவரால் தரவோடுபதேசிக்கப்பட்ட பதினெண்புராணங்களையுமந்தந்தத் தபோவனங்களிலிருக்கின்ற சுத்தமனமுள்ள முனிவர்களுக்குப் பதேசிதத்துக்கொண்டு சஞ்சரிக்கும் சிவபக்தசிகாமணிபாகிய சூதமுனிவரந்த நைமிசவனம் வந்தார். அப்பொழுது அக்கினிபோல விளங்காநின்ற சூதமுனிவரைக்கண்டு திகைத்திட்டெழுந்திருந்து எதிர்கொண்டழைத்து வந்து ஆஸனத்திலிருத்தி அர்க்கிய பாத்திய ஆசமனங்கள் கொடுத்து ஓ! மகானுபாவா! ஜீவேசுவரஜகத்துக்களின் தத்துவத்தை நன்றுயுணர்ந்து அவைகளுக்கதிஷ்டானமான சச்சிதாநந்த ஸதாசிவத்தைநினைந்து ஜீவன்முக்திநிலைபெற்ற சூதமகாமுனிவரே! நல்வரவு, நாங்கள் செய்த தவத்தின் பலத்தால் பக்குவமுள்ள சிஷ்யனுக்குப் பக்கத்தில் குருவென்கிற பழமொழி தவறாமல் தானாகவே வந்த தயாநிதியே! முன்னும்மாலுபதேசிக்கப்பட்ட மகாதீர்த்தங்கள் யாவற்றிலும் ஸ்நானஞ்செய்தும் மோ

காநிஉ। தெஷாஸாவாணெமெநவ வாணாவ்ரவ்ரதிநா
கழி ॥கஉ॥ ஊரநீஞ்ஜ ஶுஹாஸாஸ ஹாகிஶாகிஹவுவ்ரழி।
யஹ்ரஹவ்ரு சாரம் ஶொகெ தீயுழ் வாவவிநாஸாநழி ॥கங॥
கூரவக்ஷ வாஸாணஜ்ரு ஸவபுஸாஸவிஸாஸஷ। வ்ரவஸீஹா
ஸாவா ஹஷுஜெ ஶொரதாம் கூள தாஹவாம்ஹி நீ ॥கச॥
ஸாஹகீ ஸ்ரீக்வ்ரஷ்ரீஷ் விவ்ரா யாஷாஹிஜுகெ சா
ஹிதழி। வாஸாணிசெகஷ்ரு ஷாகம் வக்ஷ்ரு ஸ்ரீ ஸ்ரணாகா
ஊரஸ ॥கரு॥ பயா நொக்ஷ்ரீஷ் வாஹவாம் கவ்ரு ஸாவி ஶாநி
வாஜ்ரவாரீ। ஶொநியவ்ரவிவ்ரெ ஊரா ஸ்ரணாஜ்ரம் வ்ரீதி
வாஹவுகழி ॥கசு॥ வ்ரவக்ஷ்ரு ஸவசவ்ரீஹெ தீயுழ்
வாவஹவாம் ஶொஸ। ஹாடுகெஸாவாஸஜ்ரவ்ரு ஶெவ்ரு வ
ரளைஜஸீ ॥கஎ॥ கெஷ்ரதவ்ரு உக்ஷிணெ வாஸ்ரு கெ
ஷ்ரு பொஜநஉஹாவதீ। விவ்ரா கம்ரிஷாஶொகெஷ்ரு கு
ணீகாரவநாஹவழி ॥கஅ॥ தத்ரஹி தாவிஹ்ரவ்ரா ஸ

க்ஷத்திற்கு முக்கியசாதனமானப் பிரமமஸாக்ஷாத்காரமெங
களுக்குண்டாகவில்லை; ஆகையால பாபக்கூட்டங்களாகிற
பஞ்சுப்பொதிகளைக்கட்டுக்கனல்போல் நீற்றிக்கருதவரிகா
ன சச்சிதானந்தஸ்வரூபஸாக்ஷாத்காரசாதனமாயுமதிரகசிய
மாயுமிருக்கின்ற மகாதீர்த்தத்தைக்கேட்கக் குதூகலத்தோடு
கூடின வெங்களுக்குபதேசிக்கவேண்டுமென்று சௌநகாதி
முனிவர்கள் வினவ; அவர்களை நோக்கிச் சூதமுனிவர்
சொல்லுகின்றார்:— ஓ சௌநகாதிமுனிவர்களே! உங்களால்
கேட்கப்பட்ட விஷயமானது ஜகத்திற்கு ஹிதமாயுமதிக
ரகசியமாயுமுள்ளது, இதுவரை யொருவருக்குஞ் சொன்
னதில்லை. உங்களுடையப் பிரீதிக்காகச் சொல்லப் போகின்
றேன். சாவதானமாகக்கேளுங்கள். அதென்னவென்றால்
திருவாரூருக்குத்தென்புறமொருயோஜனதூரத்தில் கர்ண
ணிகாரவநமென்றொரு திவ்வியஸ்தலமிருக்கின்றது. அவ்வி

ஶவாம்ஶுஸ்ஶெவாரு। கலைஸ்வ ஶுக்ஷிணெ வாஶெஶுவ ஶுபாஶ தஶுரோ து தரு ॥கரூ॥ வஜ்ரதீயஶுதிகிவ்யா கர வஜ்ரவா ணிவிநிதிஶுதுழ। கலைஸ்வொ தாரஶிஶுரா ஶ ஶுஜ்ரதீயஶுதிகி ஸ்வ்ரதுழ ॥ உ0॥ ஶுலைஸ்வ்ரோ தரு ஶுநிஶிஶுஶுவெஸ்வ்ர ஸ்ரோரோலெரு। யகூகிஶுரமாஸ்வ்ரவுஶிஶுவிஶுரயரெ ரஸ்வி ॥உக॥ ஸ்ரஹஸ்ரு ஶுரிவாவாநாரெவி ஸஶுரநிவ்ரதி ஶுழ। த தஸ்ஸஶு தரோஹாதுரு கணிஶுகாரஸவெநஶுரி தழ ॥உஉ॥ ஸவெஶுஷாரெவி தீயஶுநாரோ தரு ஶொகுவாவநழ । ஶு ஷுரோதெ ஶுணவாவஶ்ரு ஶுகிரு கிஸவுஸ்ரு ஶுழ ॥உங॥ யொ நிரோ ஜநுஶெஶ்ரு தரு தீயஶுரு ஶுஶ்ரு ரzமாஹுகெ। தஸ்ரு வாணுஸவெரு வரிகூஶ்ரு ஶுரணாஶுரு ரோநிவாஶுவாரு ॥உச॥ ரோ தரு தரு: வி தரு கஸ்ரெஸ்வ தீகெரு கிஶுஸுஸ்வாரு தரு: । நி விஶுரு ஸரு ஶுநாகஸ்வ கவெ காரெரோகூரு ஸவெஶுரு ரெ ॥உரு॥ ஶுணரு ஸ்ரெ வாரு ஸவெவா ஶுரு ஸ்ரு ஶுணரு ஸ்ரெ ஶுவி தாரகாரு:।

டததில கரச்சின்னமென்கிற பொய்யோடுகூட ஜகதீசன் விளங்குகின்றான். ஈசனுக்குத்தென்புரத்திலேன்பகடி தூரத்தில் வச்சிராயுதத்தால் வெட்டப்பட்ட வச்சிரதீர்த்தமொன்றிருக்கின்றது. அதின் வடபாகத்திலிந்திரதீர்த்தமென்றொரு தீர்த்தமிருக்கின்றது. அது தரிசித்தமாத்திரத்தில பஞ்சமகாபாபங்களைக்கூடப் பரிகரித்துப் புத்திமுக்திகளையளிக்கும். அதில் ஸ்னானஞ்செய்தவர்கள் தனக்குமுந்தில பேர்களில் தந்தையின் வம்சத்தில் கோடி, தாயின் வம்சத்தில கோடி, தனக்குப் பிந்தினவர்கள் கோடி, ஆக மூன்று கோடி பந்துக்களுடனீசனோடுகூடக்கைலையின் கிரியில் திவ்வியபோகங்களையனுபவித்துப் பிறகு கைவல்யத்தையுமடைவார்கள். முனிவர்களே! இப்பாரிலுள்ள தூளிகளைக்கணக்கிட்டாலும் கணக்கிடலாம். ஆகாசத்திலுள்ள நக்ஷத்திரங்களைக் கணக்கிட்டாலும் கணக்கிடலாம். இந்திரதீர்த்தத்தின் மகிமையா

ஊ ஜீயுஸ்ரு சோஹாகுர் மெஸெஷணாவி நமணுகெ ॥
॥உகூ॥ ஸஸெஸெவ காரகுவாஸீயு ஸஞ்சிவயாயுகூர் ।
சஜுஸுநவ தகீ வாஸீ வாணுர் ஸுணி தாகூசுஜீ ॥ஊ॥
ஊ ஜீயுஜீயா ஸ்வுஷா ஸவுவாமிவெசீவு சுஹுவுகெ ।
ஸாவ்ரவு ஸாஹுஹுவநம் தமிதுவ வாரிசுஹுகெ ॥
॥ஊ॥ கணிகுகாரவநம் வாணுர் கிமெநுவெஹுஹுஸா
ஷிணெஸீ । ஸிநுயநநுஜஸ்ரு ஸவுவாமிவெசீ வுசுஹு
கெ ॥உகூ॥ கூஷாவஷாவஸாகுவம் கயா மிவெக
ரணீ நஜீ । ஸஹுகூர் சுஜீ வாநஞ் ஜீயுஸ்ரு நவ
ஸுகி ॥ஙூ॥ கவஸுமா கவஸிமா வாரிஷுஹுஜுவெ
ச । கயாசொணி ககுவெஞ் கெஜு வாஸீ நவஸுகி ॥
॥ஙக॥ ஸுஜுவாசொவணம் ரகுஸொஜநம் கிதிஸொஜநஜீ ।

னது ஆதிச்சேஷனாலுங்கூடக்கணக்கிட முடியாது. சகலமான தேவர்களும் இந்திரதீர்த்தத்தில் மணலாக பனித்திருக்கின்றார்கள். இந்திரதீர்த்தத்தைக்கண்ணால் பார்த்தவனுடைய புண்ணியமெண்ணமுடியாது. இந்திரதீர்த்தத்தின் ஜலத்தைத் தொட்டமாத்திரத்தில் சகல பாபங்களும் நீங்கும் அந்த ஜலத்தை ஸ்பரிசித்தவன் கையிலையடைந்து கைவல்லியத்தை யடைவான். இந்தக்கோங்குவனம் பரிசுத்தம். முனிவர்களே வெகுவாய் சொல்லுவானேன். இந்த வனத்தை மனதினால் நினைத்தவனுங்கூட மகாபாதகங்களில் நின்றும் விடுபடுவான். முனிவர்களே! யமலோகத்தில் யெவ்வளவு தண்ணீர் இருந்தாலுந்தணியாத தாகமென்ன, ஊண் தண்ணீர் நிறைந்த கிணறென்ன, கரை கடக்கமுடியாத வைதரணீநதியென்ன, பசியால் தன்னுடலைப்பிடுங்கித்தின்று தாகத்தால் தன் மூத்திரத்தைக் குடிக்கவேண்டிய நரகமென்ன, மழுவாய்க்காச் சப்பட்ட சூலம் பாற் முதலானதென்ன, அமேத்யக்குளம், இரத்தக்கிணர், முள்ளுமரமேறல், புழுக்களையும் நாய்மாம்

ஶுஶாவஸிஹொஜநிஶெவ வஶ்ரிஜாஶாவ்ரவெஶநு ॥௩௨॥
ஶிஶாவ்ரவிம் வஶ்ரிவ்ரவிம் நாரகா காஶஷ்ரு ரு । க்ஷா
ரொஷகா வொஷ்டிகொயம் ஶிஶாவாகா கவெவ ॥௩௩॥
வ்ரகாரி நாரகாண்ரு ஶா கீயுஷ்ரயீ நமஶுதி । வஜ்ரகீ
யெ ரூஷகுஷ்ரயீ வஶ்ரவாகக்வாநவி ॥௩௪॥ ஶாகுரகிம் வி
கு ரு ஶாவி ஶகொரிகூஶாரி கிம் । கூஶ் ரு ரு ஶம் ஶாஶாவ
ரெ ஶ்ரிக்வா கவெரு ஶாவ்ரு ரெ ॥௩௫॥ ஶுஶ்ரிஶாஶ்ரொஷ
ணஶு நாரகெ கூஷாரவெஶநு । வாஷாணபகுவீயாஶு
ரூஷ்ரு வ கநம் கயா ॥௩௬॥ வ்ரஷ்டிவெவநம் வெவக
ஶாகுகுவுஷாரணு । வ்ரஷ்டிஹொஜநம் ரொகிவாநம் வ
ஸ்ரிஷ்ரு காஶநு ॥௩௭॥ ஶுஷாரஶபுரஶுணாம் கயா ஶுவ
ஶுஶுநு । வ்ரகாரி நாரகாண்ரு ஶா கீயுஷ்ரயீ நமஶுதி ॥
॥௩அ॥ வஷ்டிநாம் காஷுபஞ்ரணாம் கூஷுணாஶஸ்ஹெ
ரு । ரூஷிவாநம் வாஶவெஸ்ரு நாநாஶ்ரூஶநிவீவ
நு ॥௩௩॥ ஶுவெவ நாஸிகாயாஶு கூஷாரொஷகிஷ்டிவ

ஸ்த்கையும் கிறு இரத்தத்தைக் குடித்தலென்ன, அக்
கினிப்பிரவேசமென்ன, கலமழை, கனல்மழை, காவபாசா,
மழு வாய்க்கார் சப்பட்ட ஜலம், உப்புத்தண்ணீரிவைகளால
ஸ்னானம, கலலெறி, தலைகீழாகத் தூக்கிக்கனலில் வாட்டுதல,
கல்லால் செய்யப்பட்டயந்திரத்தில்லறைத்தல், தண்ணீரில்லா
த காட்டில கொதித்த மணலிலும கனலிலும பிரட்டல், அ
மேத்தியத்தைப்பூசுதல, அமேதத்தியத்தைதின்று வீரியத
தைக் குடித்தல், கனல் பரக்கக்காய்ந்த மணலாலமுழுக்காட்
டி, காய்ந்த இறுப்பூசிகளையும, கலதுண்டுகளையும்சிலேஷ்மத
தையும் பக்ஷிக்கச்செய்து, பித்தத்தைக்குடிக்கவுஞ் செய்து,
மழுவிலும் ஊசிகள் கத்திகள் நிறைந்த படுக்கைக
ளிலும படுக்கச்செய்தல், கத்தியால் நாரங்காய்போல் கீறி
உப்பைத்திணித்து வாயிலும் மூக்கிலும் காதிலும காய்ந்த

நிழ । க்ஷாராம்பு வாநம் நரகம் தவாயஸ்ஸ ஹிஹக்ஷ
ணழ ॥சஂ॥ வ தாநி நரகாணி யா நயாதி மதவாதகஃ ॥
க்ஷாராம்பு வ ஹணபுராணாம் வ்ரவெஶம் ஶோ ஹாஜ
நிழ ॥சகா॥ ஸாயாஹெஷம் ஸாயாஹாஹஶிஷிமஹ நவேவ ।
ஶெஷாஹ நம் விதவாநம் தவவாஷாணஹக்ஷணழ ॥சஉ॥
கதாஹ ஹஸிக தாஸாநம் கயாஹஶநஶஹ புநழ । தவாயஶய
நம் வெவ ஸஹ்வாம்பு வாஹிஷவணழ ॥சங॥ ஸ ஹிவ்ர
க்ஷவணம் வெவ நெகு யொஶ்ஹ்வஸஸிஷ । ஶிஶெ
ய வ்ரஷிணெவெவ ஹ்ரயொராஸவிவ ஶெஹ நழ ॥சச॥ வ்ர
க்ஷாஹ்ராகு வாதநம் வெவ ஹ்ரஹ்ரஸவிவ ஹ்ரிதெ ।
தீக்ஷயாராவிஶயாஹ்ரு ஶெ கஃவாநாதிகம் கயா ॥ சரு ॥

உப்புதண்ணீரை நிறைத்து உலக்கையாலடித்து எலும்பு களை முறித்து நேத்திரங்களிலும் நகக்கண்களிலும் ஆண் குறியிலும் விருஷணத்திலும் மார்பிலும் செப்பூசிகளையறுத்து நரம்புகளை வெளியில் தென்னியெடுத்துத் தீயால் சுருக்கித்தொங்கவிட்டு உப்புதண்ணீர் நிறைக்க புதரில் புதைத்தல் முதலானவை யென்ன, மறுபடியெடுத்து பாரத்திலிருந்து அமேத்தியக்குழியில் தள்ளுதலென்ன இவை முதலான நரகங்களை இந்திரதீர்த்தத்திலும் வச்சிர தீர்த்தத்திலும் ஸ்னானம்செய்த மகானுபாவன் கண்ணால் கூடப் பார்க்கப்பட்டான் இவ்விரண்டு தீர்த்தங்களிலும் ஸ்னானம் செய்தவன் பஞ்சமகாபாதகியானாலும் தாய்தந்தைகளைச்சேர்ந்த அனேகங்கோடிப்பேர்களுடன் மூன்று கற்பம் கைலையில் வசித்துப் பிறகு கைவல்லியத்தையுமடைவான். அகோ! யென்ன தீர்த்தவைபவம்; யென்ன க்ஷேத்திரவைபவம்; யென்ன லிங்கவைபவம்; யாரால் சொல்ல முடியும். ஆதிசேஷனும் சொல்ல வல்லவனல்ல. மூன்காலத்திலிந்திரனிந்தவிரண்டு தீர்த்தங்களிலும் ஸ்னானம்செய்

[illegible]

[illegible]

[illegible]

இதி கணிகா விவாரே கணிகாரஸ்ய வைபவம் நாம ப்ரதம:॥

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே
கௌமாரீகண்ட்யாம் ஸ்ரீஸூதமுனிஸம்வாதே
வஜ்ரபுரமஹிமா யதோபாதாவ்ருத்தே
வ்யாஸபுராணீஸமாஹாத்ம்யாந்தர்க்த
ஸ்ரீகணிகாரவநமாஹாத்ம்யே
உபொஹ்யாதவ்ருகாரணஹாரி
வ்யாஸோபாஸ்யாய:॥

ஸ்ரீ தீயாபாஸ்யாய:॥

உபாஸ்ய ஸ்ரீ தசிராவபாவிஃ॥

சூநய:— ஸ்ரீமுனிஸ்தம் ஸுவகீர ஸுதாஸ்ரகாரி
ஹாபாஸ:। வஜ்ரதீயபுரஸ்ய மாஹாத்ம்யம் ஸமாஸேந ப்ரு
தம் கவிஹா ॥ க ॥ விஸ்தாரேணாஹாத்மியாரோ ஸுவகு

கருக்குச் சொன்னேனென்று சூதர் சொல்லி முடித்தார்.
கர்ணிகாரவநமாகாத்மியத்தில் முதலாவது அத்தியாயம்
கதையின் வரலாறு முற்றிற்று.

இரண்டாவதத்தியாயம்.

இந்திரன் கௌதமசாபம் பெறுதல்.

மறுபடியுஞ்சௌநகாதிமுனிவர்கள் சூதமுனிவரை நோக்கி ஓ! மூவுலகமும் புகழ்பெற்றச் சூதமகாமுனிவரே! வச்சிரதீர்த்தத்தின் மகிமையைச் சுருக்கமாய்க்கேட்டோம்.

வ்ரதுஹ்யுஶொஷிகஃ । கயம்நாரோஹவத்தஸ்ய வஜ்ரதீயபுதிதி
கூதிகள ॥உ॥ கயம்வா தஸ்ய தெவஸ்ய கராவிஹ்ருகுரோஹதி ।
கயம்வஜ்ரீ ஸரோஹதா வ்ருஜயஸ ஸ ஶெஹுராரி ॥ங॥ ஹெ
தா நாகெந தெவெஶம் கிம்வா ஹமுவாவதாநு । ஸவம்
நிரவஶொஷெண வ்ரதுஹிகும் ஶுநிவுஜுவ ॥ச॥ ஸ்ரீஸ்ரு
தஃ—ஸஶ்ருக்வுஷ்டிஃம் விவ்ரா யுஷ்டாஹிஜுமதொஹி
கி । வுராணமெகதுஷ்டாகம் வக்ஷ்யாமி ஶுணுதாஜ
ராஸ ॥ரு॥ தெவெொகுராயிவதிவுஜ்ரீ ஶவ்ராஃ வதிராரி
ஹுஃ । ரம்ஹயா ரஶிகெ ஸாகுவ்ஹொரொஹிஸ்ஹுதெ ॥கு॥ ஸா
வுஹுளஶோ ஶுஹாராஜோ தெவாநாம் வதிரீஶ்வரஃ । ஸொ
zஷி ஸம்ருஹுநொ தெவெவ்ஹஸ்ரராயும் ஸஶோஹதி ॥எ॥
பயம் நாநாவியாநுவுணுயாநாஹுரோநுவுஹுவாஷவாநு

விரிவாய்க்கேட்க விரும்புகின்றோம். முழுமையும் தெளிவாய்ச் சொல்ல வேண்டும். ஆதர்க்கந்தப்பெயரேற்பட்ட வேண்டிய காரணமென்ன; ஈசனுக்குக் கரச்சின்னமேற்பட்ட விதமென்ன; இந்திரனவ்விடத்திலீசனை யெவ்விதமாராதித்தான். எதர்க்காக ஆராதித்தான். யென்ன பலத்தைப் பெற்றான். ஓ முனிசிகாமணியே! யெல்லாவற்றையும் பாக்கியன்னியில் விரிவாய்ச் சொல்லுமென்று வினவ சூதமுனிவர் சொல்லுகின்றார்:—கேளுங்கள் முனிவர்களே! உங்களைப்போலெவர்கள் சிரத்தையுடன் கேட்கப் போகின்றார்கள். ஜகத்தினுடைய ஹிதத்தின் பொருட்டு நன்றாகக் கேட்டீர்கள். இந்தப் பழமையான சரித்திரத்தை உங்களுக்குச்சொல்லுகின்றேன். ஆதரவாய் கேளுங்கள். யென்னவென்றால், முன்காலத்தில் மூவுலகங்களுக்குமதிபதியான தேவேந்திரனவன் வானவர்களுடன் கூட மானவலோகத்தைப்பார்க்க விருப்பங்கொண்டு சஞ்சரிக்குஞ் சமயத்தில் கானகத்திலுள்ள மா முனிகளாச்சிரமங்களையடைந்

ஸ்ரீமதி ஶேஷவஸிவபுஷா கவிநாநிஷ்டாஶேஷஜீவஸிம் ॥ அ॥
காஞ்சிஸ்஥ ஶேஷாஹாஶிம் வேஜயிக்வா யயாவியி । ஶ்ரீ
ஸ்ரீ ஶேஷாவாணாரா ஸ்ரீ கவிஸ்ரீ ஶேஷாதநிம் ॥கூ॥ ஸ்ரீவ்வ
ஸ்ரீரவ கிஸ்ரீ கூ ஹ்ரீஹ்ரீரீ கிஸ்வாஹ்ரீ । ஸ்ரீவ
டஸ்ரீவநஸ்ரவஸ்ரீ ஸ்வ்ரீரணஸ்ரீ ஸ்ரீவ்ரீ காரீ ॥கட॥ ஸ்ரீ க
ஶேஸ்ரீ ஸ்ரீ ஹாயபுரா காவ ஸ்ரீ ரபுஹாரிணீரீ । கவ்ஹா
ஸ்ரீ கூ ஸ்ரீ ஸ்ரீ கா ரீ கூ ஹாஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ॥ ॥ ஸ்ரீவ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ரா
ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ । ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ
ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ॥கஉ॥ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ
ணீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ । ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ
ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ॥கங॥ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ
ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ । ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ

து அவர்களை பாதுகாத்து அவர்களினுடைய சாபம் பெற்று
கிரமமாக இரண்டாவது சகோதரர்கள் நியாயசாஸ்திரத்திற
கு காரணகர்த்தாவாயிருக்கின்ற கௌதமமகாமுனிவருடைய
பேரவனமாகிய அகிபரிசுத்தமான அவருடைய பாணிபா
லையினுட்புகுந்து அநேகமாகிய பாவங்களை நிவிர்த்தி செய்துக்கொண
டிருக்கான அவ்விபாழுகவனிடத்தில் அறுவகை தேகங்க
ளாகிய குற்றமற்ற மேனியும், வடபத்திரமாகிய வயிறும்,
ஆகாயமாகிய இடையும், வாழைபோன்ற துடையும்,
குடங்கள் போன்ற கொங்கைகளும், சங்குபோன்ற கழுத்
தும், முகத்துக்கள்போன்ற தகதங்களும், அழகான நாவிநி
கையும், காது பரியந்தம் நீண்ட கண்களும், மேகம்போல்
டர்ந்த கூந்தலும், தேர்வட்டில்போன்ற பிருகடமும், பா
ணல் குன்றுபோன்ற முறுகட்டும், வயிரமுடையமை
காபதிவிருதையான அகல்லிகை யென்கிற அந்த மகாமுனிவர்
வருடைய தர்மபத்தினியானவள் பாதாதிசிரமபொலிக்க,
பிற்தட்டிலொடியாணமசைந்தாட, இரு கைகளிலும் ரத

[illegible] ॥ ௧௪ ॥ [illegible] ॥ ௧௫ ॥ [illegible] ॥ ௧௬ ॥ [illegible] ॥ ௧௭ ॥ [illegible] ॥ ௧௮ ॥ [illegible] ॥ ௧௯ ॥ [illegible] ॥ ௨௦ ॥ [illegible] ॥ ௨௧ ॥ [illegible] ॥ ௨௨ ॥ [illegible] ॥ ௨௩ ॥ [illegible] ॥

ஶாபாரஸ வ்ரூவநுஹுஃ । மளதரோzவிவ தம் ஶ
ஷ்வம் ஶுகுவா ஸ்ரதாஂமதொநதீழ் ॥கஅ॥ கஷஞரம் விதி
கவா தாஂ ஶகுஃ வரஷ்ஹுதீஃ । கஹுயாநிகூம் வ்ரூவ
ஸவபுரஹுணஹுவிதீஃ ॥கக॥ ஸாzவுவஶுஸ ஸுரெ
ஶாநரோமதம் தம் கூதகுஹுரஸ । கஷ்யாஶிதலிவெ
கூ, வொzஹுயாதீஷவெவீஸ ॥உ०॥ ஸுஷ்ரேகுவஹுதீஹாதி
கவபா ஸஹ ஸுரீஷுரெ । ஶீதகூரும் வ்ரதீகூஷெ நா
யிபுநஷுவஸரோஹிதெ ॥உக॥ தஷுரநயா வாரரொஹெ
ரஷுரீஹுபுஸி ஸாரவ்ரு । நொஹெஷுஷ்தீரம் விஶீதுரு
கூரா ஷெவெஶுரெண ஸா ॥உஉ॥ ரத்ஹுகார ஊரெயா
ஷுயெதி ஹுஷ்ரோநஸா । கூரவ்ரவீஸ ஸுரஶ்ரேஷ்டம்

கா, கா, கா, கா, என்று கதரினான். அப்பொழுது சுத்தமன முள்ள சித்தமுனிபான கௌதமன் ஓகோ! காகம் கத்தி விட்டதே; காலந்தவறிவிட்டதே; தூக்கத்தினின்று வை திககர்மத்திற்குக் குறைவு வந்துவிட்டதே; யெனறேக்கங் கொண்டு விரைவாய் யெழுந்திருந்து ஸ்நானத்திற்கு வேண்டு வதையெடுத்துக்கொண்டு கௌதமநதியையடைந்தார். அச் சமயமிச்சையினாலெச்சரிக்கையானவச்சிரதரன் நற்சொரூ பங்கொண்டுள்புகந்து சிற்றிடைச்சியான வகல்லிகையினரு கில் நிற்க; அவனைக்கண்டு மூவுலகமரசாளும மகவாவென்று முனிமனைவிமோகங்கொண்டாள் அகையறிந்துபுரந்தரனும: ஓ பெண்ணரசே! பாருலகிலுன்னைப்போல் பாவையரைப் பார்த்ததிலலை; ஆகையாலுன்னிடத்தில் தைய்யலே! நான் மையல் கொண்டேன். காதலுற்றோர் ருதுகாலங்கார்க்க மாட்டார்கள். அகல்லிகையே என் கருத்துக்கிணங்கவேண் டுமென்று வேண்ட; அத்தருணமகல்லிகையுமவனைத்தழுவி ஆசையுடனவனோடு போகஞ்செய்து காமவெரி நீங்கிய பின்னந்த துஷ்டை கணவனது பெருமையை தன்கருத்தில்

கூரகாயெருநாதுராதநா ॥உரு॥ கூரகாயபுருஷி வாரா
ரெஷ மநுஷீவ்யுதிகிம் வ்ரஹோ। ஸுதாரநம் சாஹுதெவெ
ஶ வவபுயா ரக்ஷ சாநஹ ॥உச॥ ஹுஷ்ட வ்ரஹவஸ்வாகூ
ஹேயுராதிஷ ஸ்வேவீக। வரிதாஷெரருஷி வாரெராணி
ஶிஷ்யாதி யயாரு தடு ॥உரு॥ உதுக்தாஷெவாரஜெந தா
தெரஷாதுநஹுஷ்டிகிம்। வாவம் வஹுஷ்ய வ தயா நிஶகூர
ஜோடுஜாதுரா ॥உசு॥ வவஹுஷ்ட்ரம்கூவாநிவ்ராஶுகிதொமள
கமம் வ்ரதி। மளதமம் வநுஹுஶபுராய வ்ரவிஶதும் ஶஹாரா
நிடு ॥உஎ॥ ஶெவுரநவுஷ்டுஷ்டும் தவொவவுவஸ்தித்தடு।
தீயெருடுகவரிகிஹும் ஶீவ்ரசாநிவாநடு ॥உஅ॥ ஹுவ்ரீ
கவஶியம் தத வகூஶம் சாநிவாஹுவடு। ஹுவுரவாரவ
திவுவொ விஷ்ணவடுநொரஹவக ॥உகூ॥ வொரயஹுவுரா

கண்ணி, அளவற்றசெல்வம்பெற்ற வடமரர் கோவே! உமமு
டைய வனுபவத்தாலசுமகிழ்நதேன். நதிசென்ற மாமுனி
வாவநதாலிப்போ நம்மிருவருக்குங்கேடு வருமைய்யமில்லை;
விரைவாகச்செல்லுமென்றுசொல்ல; அப்பால் தேவர்கோன்
திடுக்கிட்டு நடுநடுங்கி யென்னவருமோவென்று வேகமாகப்
பர்ணசாலையிலிருநதும் வெளியே வந்தான். அக்கணமே
முக்கண்ணன் பாதம் போற்றும் தர்க்ககுருவாய் விளங்கும
கௌதமர் தன்னுள்ளம்போல் தெளிவானவாற்றில் மிக்கத்
தாமதமாய் நீராடித் தலைதுவட்டி ஆவின் பால்போல் வெ
ளுத்த ஆடைகட்டி அங்கத்திலங்கங்கு திருநீரிட்டு அரு
மையுடன் ருத்திராக்ஷமணிகள் பூண்டு அனுஷ்டானஞ்செய்
வதற்குக் காலம் பார்க்க; யாமம் மூன்றுச்சுதென்றுகண்டு,
காகம கத்தினது யேதென்று யோகக்கண்ணால் யோசித்துத்
துர்ப்புத்திகொண்ட தேவன் துர்நடத்தை யிது வென்று
கண்டுகொண்டு துருசாக இல்லத்தின் துவாரம் வந்தார்.
சங்கரர்போலங்குவந்த முனியைக்கண்டு கள்ளன்போல் தி

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ய3ேவுவதலுः ॥ஈச॥ ஸுதரேந கூ்ரேத ஸாவெ ஶாஹுமெவ
ரவரோநிதः । வ॒ரரநு॒ரஷரேவெஶாவாரெநு॒ரு॒ஹா
ஞுரு ॥ஈரு॥ கஹொரு॒ வலு॒ நிஶு॒ஶ்ரொ ஶு॒ஶிரேகொ

யென்னைச்சார்வாய். மயங்காதே; யென்று மறுசாபஞ்செய்
து மாமறைகள் காணாத தேவதேவன் தாளடியைத் தியானித்
துக் கொண்டிருந்தார். அத்தருணமமரர்கோனங்கமெல்லா
மல்குல்களால் நிறைய வண்டம்போக விண்ணுலக ஸ்ரீயசு
ரர்தன்னைச்சேர வெட்கத்தால் மேருகுகையுள் புகுந்து
தன்னுருவை மற்றொருவர் பாராவண்ணம் தலைமுதலாய் மூ
டி மிகயேக்கங்கொண்டு, தனது குறைவெளியுரைக்க மிக்க
வெட்கி, உள்ளத்தில் வைத்துருகி நொந்திருந்தான். அந்
காலமகரர்களமராவதியை அடைமீகாட்டை செய்து பெரும்
போர் புரிந்து, விண்ணோர்கள் யாவரையும் விரட்டிவிட்டு,
வானுலகராச்சியத்தைக் கைகொண்டார்கள். அப்பொழுது
தேவர்கள் தங்கள் தலைவன் தங்குமிடமெங்கேயென்றோடித்
தேடிக் காணாமல் திண்டாடி யசுரப்பண்ணைகண்டடிக்க ம
னம நொந்து மேருசேர்ந்து, பெருங்குகைகளுட்புகுந்து ப
துங்கிக்கொண்டு, வருந்தக்கால்வந்த பெருமூச்சைக்கூட
விடப்பயந்து தகைந்து பலமில்லாப்பிராணயாமத்தைப்பண்
ணிக்கொண்டிருந்தனர்கள். விஷயத்தில் வெறுப்புற்ற வே
தியர்காண் கேளுங்கள் மேல்நடந்த விசித்திரத்தை; களசிக
னெங்கொளிந்தானோ அதிலுமப்போவெகுவானவானவர்கள்
வந்தொளிந்தார் வாஸவனுமதை யறிந்து மிகவும வெட்கி
வெகு காலம் சுவாஸத்தை யடைக்கிக்கொண்டு உருளாமல்
பிரளாமல் பதுங்கிபங்கே விண்ணோர்களறியாமல் வஸித்தி
ருந்தான். பிற்கால மொருஸமயமமரர்தங்கள் குறையெல்லா
மொன்றுக்கொன்றுரைத்து நொந்தார். அக்காலமமரர் கோ
ன்னெடு மூச்சிட்டான். யாரோவென்றமரர்களச்சங்கொண்

Zஹுத வ்ரதஹா । வஸவம் ஶாவஸரோயாக்ஷம் தெவாஸுரா
ஹுஃ வாஸந்ரு ॥ங சுா ஹுவாஜநி கரீக்ஷிவ்ரம் கரிஶாஶம்
கூஹுதெவ கரு । ஶாரணம் க்ஷம் வ்ரவ்ரு ஸ ஶாவாநாகோ
ஹவிஷ்ரு வஸி ॥ங ஸ ॥ உ ரு கெதா தெவராஜஸ்ரு தெவெவ
ஸவெவுஸ்ரோ ஶ கஃ । வஸ்ரி ரு ஸஹஸ்ரா விவ்ரா ஸ்ரு ஶாஶா
யீஶாவாஶஸ் ॥ங அ ॥ உஶ்ரு ண தவஸாதெவா கரு ஶா
ஶாஜீகாஷபஸ் । ஈ தவ்ரு க கவொவொவாரம் ஸவெவுரு

டார். தர்காலம் வெளி யிழுப்பாரென்று தேவர் நாயகனுந் தானின்னுனென்று சொல்லி முற்காலநதான் செய்க தீங்கால் வந்த முனிவர்கோன் சாபத்தை விரிவாய்ச்சொல்லி நற்காலம் நமக்கினியேதென்று நோக, நாகதேர் ஸுகதுக்கமிரண்டுங்கொண்டார். கேட்டீர்களா மதி நுடிய மகாதேவன் மலரடியை மறவாத மகாதவதேர்களை இவ்விநம் வாஸவன் வருந்தத்துடனுரைத்த வார்த்தையைக்கேட்டுவானவர்கள் மனம் வருந்தி தங்களுக்குத்தாங்களை தைரியம் செய்து கொண்டு தங்களரசனடிபணிந்து ஓ! யெங்கள் நாயகமே, தங்களை யடுத்த யெங்களைத்தாங்களிங்கொளித்துக் கொண்டிவ்விதம்மோசஞ்செய்யலாமோ? உங்களுக்கென்ன குரைவந்ததிப்போ? சங்கரனைத்தவிர வங்கஜன் கைவசப்படாதவர்கள் யார்கள்? களசிகமுனிவன் தானகத்தில் மேனகையின் வசமாகித்தவத்தை யெல்லாந்துலைத்தானல்லோ; பராசரரும் பாருலகில்க்கரை யாளர் கன்னிகையைக்கருதிச்சேர்ந்தார். ஓ! வானவர் வேந்த; விரிவாகச்சொல்லுவதிலென்ன பலன்? சதுர் முகனுந்தன் பெண்ணைப்புணர்ந்தாரென்றால் மற்றவர்கள் மன்மதனுக்கிடென்றுநவிலுவானேன். சாபந்தீரு முபாயத்தைச்சொல்லுகின்றோம். நாரணனும் நான்முகனுந்தேடிக்காண அடிமுடியை யுடைத்தான நமது தெய்வ மன்பாகள் வசமாக விருக்க யெங்களரசே யேன்கவலை

வி ஸுஷ்ஷரு ॥ ௩௧௬॥ த கஃ வஜ்ரஸஹஸ்ராணி வஷ்டா
ணி ஸுஸ்வஹ்ருதாநுவி । த காவ ஸுஹோதெஜா ஶவ
வாநு வாமஶ கவஃ ॥ சஂ॥ சுநெந கவஸ்வா தூஸ்தெ ஸுஹ
வாநு வாவ்ருதீவதிஃ । வ்ரு கூக்ஷ காரஶோ தஸ்ய ஜுஹ்ரஶ்வ
ஸுஸ்ருஷு ॥ சஃ॥ கஂஜ்வ்ஷ்ட்ரா ஹெ ஸுரா ஜோzஸ்ஸ ஹெவ
ஹெவம் ஜ்யாநியிழ் । வ்ருணஶ் ஜுணஸ்வ ஜுஶ் வுஸ்வ கஸ்ய
கூ காநு ஃ ॥ சஂ॥ ஹெவஹெவ ஶோஹோஹெவ வ்ருவஸுநாதிஜ்வ்ர
ஹஜ்ஜு । ஸஷ்ஷ சாஂ சுஸ்ரணாலஸிஸ்யா வாவிநஂஶ்ஶவெத

யுனக்கென்றியமம. அதைக்கேட்டு மனமகிழ்ந்து தேவர் கோமான் தைரியதமீதாடகநிருந்து வெளியே வந்து, தன தெய்வா தியாக்கசன வலியாநின்று வா நாவிலிருந்தவதத்தை சமைத்து வந்தான. ஆண்டையாயிரு மமரா கோமான செய்த அருந்தவத்தால தியாசேசன தவையுகந்து செஞ்சடையின முன்னிரண்டாய பிறை சொலிகசச்செனிதனிலே மணி மய மாநகோடு மின்ன விரிமார்பில முதுநு வடமபடிநது தொங்க, வடபாகமருமையாள் மடியில நின்றுமம தனது படியமடைந்து பறுபடியுஞ்சென்று. விளையாடு மாறுமுகன் முன முளைத்த பல்லிரண்டை வெளிக்காட்டிச்சிரித்துப்பேசுமாறு மழலைச்சொலலை மிருதத்தால மனம மகிழ்ந்து புன்னகையோடிருந்தான் கன் முன்னே நின்றார். அதுகண்டு திடுக்கிட்டுக்தேவர் ஃ நகன் கண்டம்போல் பாதத்தில் பணிந்து நின்று முகமலர்ந்து மெய்சிலிர்த்து உடல் பூரித்து சென்னியின் மேல் கரமிரண்டுமலையும்வைத்து அடுத்தோர்களாபதத்தைத் துதைத்துக்கரக்க கருணையையே திருவுருவாய்க்கொண்ட தேவ; குருதாரகமனத்தால் குறைவடைந்தமதியைக்கார்த்தருள் செய்த மகாதேவ ஆதியே பராபரமே

ஸுர ॥சஙு॥ தயாஸம்விஶ்ரநிஷ்ஸம்ஹாரேஷ்வநேந நிராஜநம் ।
உவாச வாரயா வீரா தேவராஜம் கதாऽऽஸுரான் ॥சச॥
வத ஶக்ராஶு தாஷ்டாऽஸ்மி ப்ரஹியஸ்ய ப்ராயிதம்
தவ । இதி ஸாஹஸரோவ்ருஷ்டிம் வ்யவஸ்ருஜ்யவபுஷ்ரதே ॥
॥சஞு॥ நிஶோ மஹாஸுரவிதை தாஹ்யம் ஶாவைநாஸ்தி ஹ கதிம்
ப்ரஹோ । ஜுஹுவுஸ்தி தஶஸ்ரம் ரிஶோவஸ் ஸ ஶுநிஷ்ஸுதா ॥
॥சஸு॥ நிகுகோவிவா ஶுநிஶ்ரேஷ்ஶஶாவ ஶுநிராகுதா
வாநு । சவஸ்ய ஶாவைந ஸகுஜ்ஜ்ராஜ்யம்வைஷ்ந விஹ்ரு
ஶுஃ ॥ஶஎ॥ ஸ்ரீஷ்ஸாகம் மதிரிதி நாஸ்ஸ்ரிஃ ஸ்வாரிநிஃ வ
ராழ । இதி ஸஹ்ரிநு ஸஹஸா வாஶுஶுஶுவாமதிஃ ॥
॥சஅ॥ இதிஃ வரம் ஹவாநேவ ஶரணம் ஸ்ரிதிஶு தழ்।
வாஶயோஃ வதிதம்ஶக்ரம் ஶுஷ்வா ஸ்வாரீ ஶயாநியிஃ ॥சகு॥
ஸுஷ வ்ரஶ்யம் நிமேஜ்ஶ்ரயுஶுவிபுதா ஶுஶ்ரவெத
நிஃ । மஹதிம் தம்ரிஸுமாதாநவிரோநுத கிஃவரழ ॥ ரு0॥ த
வுதெ ஶஶஹிதெ ரவம் ஶுநஸா விதுஶ்ரஹ்ரிஃ । விஸ்ரிதம் தம்

தேவதேவ ஆனந்தஸாகரமே மகாதேவ களதமரின் சாபத்
தை விருத்தி செய்து சுர்த்தருள்வாய். காரணமே கால
கால ஏழை பங்காளனே யானென்னசெய்வேன். வேறொன
க்குக்கதியொன்று மில்லையென்று பலவாராய்த்துதித்தீசன்
முன்னே நின்றான். அதைக்கேட்டுத்தியாகேசன் இவன் சு
ன் செல்வ மதத்தாலே களதமரை யவமதித்து அவர் செ
ய்த சாபத்தாலளவிறந்த துக்கத்தால் தபிக்கின்றானென்று
காமநாசனனும் தயவுடனே அவனை நோக்கி, மிருதுவாக

ஸரோமகூ வவநஸெஹவ்ரேஸ் ருக॥

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே

ஆஹஸ்யஸாஹிதாயாம் ஸ்ரீஸூதாகஸ்யஸாவாஹெ

வாஹவுஹாஹெ யஷேபுதாவ்ரஸ்ரெ

வ்ரவ்ரவாஸ்ரஸாஹாத்ரூதாநுஹுக

ஹ

இத்ரஸாவவ்ரவிநுரா

இதீயோऽத்யாயः ॥

த்ரிதீயோऽத்யாயः ॥

இத்ரஸாவவிமோசநம் ॥

ஸொரோஸ்ரஹ உவாச — ஸாராராஜ க்ஷபா வதீ ஸ்ள

தஸ்ரு மஹாதுதம் । யஷிபுதா ஸா மஹாஹாமா வாதிவ்ர

வொருவசனம் புகலுகின்றார்.

கர்ணிகாரவநமாகாத்மியத்திலிரண்டாவது அத்தியாயம்

இந்திரன் சாபமடைந்த சரித்திரம்

முற்றிற்று.

மூன்றாவதத்யாயம்.

இந்திரனுடைய சாபவிமோசனம்.

அன்பர்களருந்துயரமகற்றி யாதறிக்க வல்லோன்
ஆருருத்தியாகேசனமரேசன் தன்னை நோக்கி அளவில்லாத்

த்ருஶநவ்ருகா ॥கா॥ தெந வாவெந நஷ்ஷ்ஸ்ஸ்ஸ

வா வாரா ஷெவா நிஷாராமதிரோமதாரம் ॥கூ॥ க்ஷெத்ரம் தஹாவலுலெவ்வ கவம் கூராரா ஸாராயிவ । ஷணாவா நய தெ தத்ர வ்ரதுக்ஷுகவிவாவ்ரதி ॥கம்॥ மளயபூவா கம் ஶஹாஷெவம் வாஜய கூம் யயாவியி । தவ்ரு வ்ரவா ஹாவாவாதம் ஸஹ்ரு வாஜிகா ஹவிஷ்ரவி ॥ கக ॥ ஸாவெந ஸாராரஜ்ரு கூம் வாயப திஹிவெஷ்ரா । இதாகூ ஸாஹாநா ஜிஷ்ணஸ்யெதாகூ நநாஶ ஸம் ॥கஉ॥ இதாகூ ஹவாநு ஸாஹாஸ்ரிதெவாநாயீயக । கூகூவா ரயம் ஸாவ்ரயா வ்ரயள உக்ஷிணாம் திஶி ॥ கங ॥ மதுநெவ ஸாராயீஶம் கணிகூராரவநம் வ்ரதி । ராஜ்ரவஹரணா ஷெஷெகு ஶிநாரயிஶகா ஶாஹாம் ॥ கச ॥ க்ஷெத்ரா வகணம் வ்ராவொழவி நாவாஜ்ரு த ஸாராயிவம் । வா ஹநெந கியபுத்ர நஹவெ த்ர ஹ்ரு கம் ॥கரு॥ ரயஸ்ரா க்ஷபாஹா ஹம் ஷ்ரா ஷெவகணாயிவம் । கிரெதஹிதி ஸ ஸ்ரிந்ரு யாஹஹ்ரு காரணம் ॥ ககு ॥ ரயெந தா ஹதி நுஸ்ரு உதெதி வ்ரதிவாஜ்ரு ஸம் । தகூரா ரயம் வஹா ஹ்ரா கா கணிகூராரவநம் ஹதம் ॥ கஎ ॥ தஹா வ்ரஹ்ரதி

செய்து சிறபபுறறாரகையினால அவவிடமே செல்லென்று சொல்லிவிட்டுத்தியாகேசன் அமரர்கோன பார்த்திருக்கவந்தபதிதில தான் மறைந்தார். இநதிரனுமததிசையை நோக்கி மிகத்தண்டனிட்டு அசுமகிழ்ந்து அப்பொழுதேதேரொன றை யுண்டுபண்ணி அதிலேறித்தென்திசையைநோக்கி வருஞ்சமயததில் அசுரர்கள் செய்த பெருகுதுறையெலாம் மனதிலெண்ணி வருததத்தால் திருக்கோங்குவனம வந்ததரியாமல் தேரோடு செல்லவச்சுத்தடியுடனே முரிந்தது. பின்னமரேசனதையறிந்து கால் நடையாய் வநமடைந்தான். முனிவர்களே! அது முதலநதக் கற்றிகாரவ

லொகெ தஶுஹஶு உதி ஷுடு। ததஶுஸுரோஹதி க்ஷேத்ரம் வரஶொஹநு ॥கஅ॥ நாநாவுக்ஷஸரோ ரூரநு நாநாவக்ஷிஸரோகுலு। நாநாவுஷுஸரோகீணு நாநா ரூஹநிஷெவிதி ॥ ககூ ॥ க்ஷேத்ரம் ஶுவுஷுராவுராயீ ஶாஹுஷுஸுஹவுஶுதி। தவக்கதுரு வரிரொஹெநுஸுஸுயாய ஶாஸுவிக ॥ உ० ॥ ஸுரதரு தத உதொ ஶுவுஷுராதீயரு மெநவாஶுஹுத। தஶா விவிநுரு ஶுவுவாநு க்ஷணம் தகுஷீஶுவாவிஶக ॥ உக ॥ சுதுராநுரெ நுஸுஸுஸுஸு ஶுராவ யுராரு மிரு। ஶெவஸு ஶுக்ஷிணெ ஹாமெ வுராzஹுமீயுஶுதி ॥உஉ॥ கெநாவிஹெ கு நாஶுகு வாரவுவஷெடுண வுரிதி। தஶுஶு வந வஜுண

னத்திற்கு யுகபங்கமென்று பெருமபுகழ்ச்சி யுண்டாயிற்று. பிறபாடு இந்திரன் நெருங்கமாக முளைகது மேகமண்டலம் வறை யோங்கி வளர்ந்து கிளைகளிலுல திக்குகளெட்டுக்களையும் வியாபித்து யெப்பொழுதும் புஷ்பங்களாலும், காய்களாலும், கனிகளாலும நிரைநதிருக்குா விருக்ஷஜாலங்களோடும், அவைகளில் கூகெட்டிக்கொண்டு சிவா, சங்கரா, சம்போ வென்று சப்திக்குங்கிளிகள் முதலான பக்ஷிஜாலங்களோடும், அம்மரங்களின் நிழல்களிலும், அங்குள்ள புதர்களிலும், பால் குடிக்குங்குட்டிகளோடு கூடப் படுத்திருக்கும் யானை, புலி, சிங்கம கரடி, மான் முதலான மிருக ஜாதிகளோடுங்கூடிய திருச்கோங்குவநத்தைப் பார்த்து மனமகிழ்ந்து தவஞ்செய்ய வெண்ணங்கொண்டு ஸ்நானம பண்ண ஜலமகப்படாமல் தயங்கும்பொழுது அவனை நோக்கி ஓ வானவவேநதா! இந்த மகாலிங்கத்திர்க்குத்தென் பக்கத்தில் திருக்குளமொன்றிருநதது. அது மண் மாரியால் துந்துவிட்டது. அதைவச்சிராயுதத்தால் வெட்டியதில் ஸ்நா

தீயும் ஸாநாய ஸுவ்ரத ॥உங॥ ஏதி ஸ்ரீகுஹ ஸுரா
ரீஶஃ வரம் ஹஷ்டுஶுவாஹத: । ததைவ வஜ்ரோஹாய
ஜ்ரவநஸ் ஸ்வயி ॥ உச ॥ ததோ ஹாரீரயீம்
ஹரா கஷ்டாவ ஶைவாநய । வ்ருயாரோஸ ஹரவி
ஸ்கரம் வெகயாரயா ॥உரு॥ தஹாவ்ருஹ்தி விவ்ரதம்
வஜ் தீயுதிக்ஷிதள । தத்வரம்ஶைஹ்ரஸ் ஸ்நாநோ
தீயுஶு தீயி ॥உசு॥ யகார ஶைவாரஸ்ரு ஶைஹாவாதக
நாஶநி । தத்ஶ்ரு: வ்ரதிநம் ஸாகுவ ஶைஹ
ஶிதா: ॥ உள ॥ வாணள நியாய வெகுத ஹஸ்ரு
நெநு ஸாஹாயி । வ்ருஜயாரோஸ விவ்ரு: வஞ்ரோ
ஸாநு ஸோஹிக: ॥ உஅ ॥ ஷஷ்டு ரோஸ்ரு வெகா
வெ விஶாவாஶ்ரு ஸம்யுதெ । வாணுரோஸ்ரிநெவ

னஞ்செய்யக்கடவாயென்றுகாயத்திலொரு வாக்குண்டாயிற்று. அதைக்கேட்டு அமரர்கோமான் வச்சிரத்தால் குளத்தைவெட்டிக் கங்காதேவியைத் துதித்து அவளாலதைப் பெருக்கி, அதினருகிலிருந்திரதீர்த்தமென்றொரு தீர்த்தத்தையுமுண்டுபண்ணி அவைகளில் ஸ்நானஞ்செய்துகொண்டு தவஞ்செய்தான். வச்சிராயுதத்தால் வெட்டப்பட்ட படியாலந்த தீர்த்தத்திற்கு வச்சிரதீர்த்தமென்று பெயரேற்பட்டது. இவ்விதந் தவஞ் செய்துகொண்டு ஸிகதலிங்கத்தைக் கரத்தில் வைத்துச் சிரத்தையுடனாராதித்தான். அப்படி யாராதித்துவருந்தருணத்திலேந்துமாதஞ்சென்று ஆராவதுமாதம் வைசாகமாதத்தில்விசாகாநக்ஷத்திரத்தோடுகூடிய பௌர்ணிமையில் பக்தியுடன் பரமனுடைய லிங்கத்தையாராதித்துத் துதித்துப் பூஜையை முடித்து லிங்கத்தைத்திருக்குளத்தில் விசர்ச்சனஞ் செய்யவேண்டி வாஸவன் கரத்தாலணைத்து யெடுக்குங்கால் லிங்கமானது பூமியில் பற்றிக்கொண்டது.

ணைர் வாக்ஶாஶ்வொ ஶைஶ்வரஃ ॥உகூ॥ தத் ப்ராஶ்ர
ரஶ்ரேஶ்வஃ வாரோதா ஸநாதநஃ । வ்ருஷரூபஶ்ச ஸ
ஹஸா ஶ்யாஶ்ரஶ்ரேஶ்வரஃ ॥ ௩௦ ॥ தம் ஶ்ரேஷ்ட்ய
ஸுராராயீஶஃ ப்ரஸ்தோ கரீஶவஸ்ரேஶ । ஜயதேவ ஶைஶ
ஶாந ஜயநாமாஜிநாம்வர ॥௩௧॥ ஜய ஶூலாயுதப்ரபு ஜய ப
ஶுராகுலேஶ்வர । ஜயத்ரிவாரதப்ரபு ஜயஹாலாவிலோச
ந ॥௩௨॥ ஜயவாரிஜிதக்ஷீர ஜய ஶேஷாஶ்ரராஸந । ஜய
கலாராராலாப்ய ஜய ஶவ்ரிமம்வர ॥ ௩௩ ॥ நரீஸ்வரவ
ஸம்ஹத்ரு நரீஸ்வ்ருஷபத்வஜ । நரீஸ்வ யரீதப்ரபு
நரீஸ்வ கரணாகர ॥ ௩௪ ॥ நரீஸ்வ வாவ்ருதீநாய நரீ
ஸ்வ்ரலோகைநாயக । கூர்ஶ்ரீ ஸஹஸம் ஜந கூர்ஶ்ரீ ஸ
ஹஸம் தவஃ ॥ ௩௫ ॥ கூர்ஶ்ரீ ஸஹஸம் ஜ்ஞாநம் ஶாஹோக்ர
தாரதரஶ்ரநாஶ । உதி ஸ்ரவதம் தெவெஶம் ஶ்ரேஷ்டாவிஷ்ர
யவாநு ஹரஃ ॥ ௩௬ ॥ உவாச வாரயா ப்ரீத்யா ஶ்யாஶ்ர
லெஶுகநாயகஃ । ஶரஶ்ரஃ—வெஶி கரவிஷ்டாரஷ்ரி ஹஶ்ர

இந்திரனுடைய வலதுகைவிரல்களும் விங்கத்தில் பதிந்து கரச்சின்னமேற்பட்டது. அது கண்டு தேவேந்திரன் ஆச்சரியத்தால் பிரமித்து நிற்க, வப்பொழுது ஜகதீசனம்பிகையோடு கூட விருஷபாரூடராயாவிர்ப்பவித்தார். உடனே வாஸவனும் மனம்மகிழ்ந்து இருகரங்களையுங் குவித்துக் கொண்டுஜயசங்கரா!சம்போ ! மஹேசாந ! மகாதேவ ! தேவதேவ! கிருத்திவாஸ ! காலகாலா ! காமநாசநா! புரஹரா புராதநா ! பாலலோசநா ! பார்வதீவல்லபா ! சந்திரகலாதரா ! காளகண்டா ! பாபவிநாசநா ! கங்காதரா ! மேருகோதண்டா ! விஷ்ணுவல்லபா ! திகம்பரா ! திரைலோக்கியநாயகா ! விருஷபத்துவஜ ! ஏழைபங்காளா ! யெந்தனைக்கார்த்தருள்செய்வாய். கௌதமன் சாபத்தாலுருவழிந்து அமரா

தெ கூயம்தெவவாரீஉ்ஸழ் ॥௩௭॥ ஈ தூ்ஸ்ஸ்ஸ்ஹாநா
ஸக்ரீ: வ்ரதூ்வாவ கூ்தாஜ்ஸ்ரீ: । ஸக்ரீ:— யநெ்ஸ்ஸ்ரி
கூ்தகூ்தெ்ராஸ்ரி ஸ்ஹொகூ்வ்தாஈஷ்ஸ்ஹாநாஸ ॥௩அ॥ ஈ
ஹ்ரு ஶே வஸஹயம் ஸ்ரெயீ: வ்ராவ்தெவ நஸம்ஸ்யீ: । வாஸ்ரா
ராவஹாரெண ஜ்ரு்ஹ்ஸ்ரிதிஷ்ரீ வவ்ரீ: ॥௩கூ॥ கூஸ்வ்ர
ஸாஹொ ஶஹாஜ்ரெவ ஶஶ்ராவம் வ்ரவொஹ கூ । ஈ ஶிஸம்
வ்ராயு்ரு ஜ்ரெவெஶ்ராஜ்ஜ்ராவ ந ககூஸ்ரீ: ॥சம்॥ விவணு்வ
ஈநாஹொஜஸ்ரு்ஷ்ஶாஜ்ரெ ஸ ஸஸ்ரியுள । வ்ரதஷ்ரிஸ்ரு
ரெ ஜ்ரெவா கூவ்ரெராஷிஸஹாஷிஸ்ரீ: ॥சக॥ ஶஹாஜ்ரெவம் ஶ
ஜ்ரெஶராநம் வாஷிராஹ்ரராஷிரீஷிரெ । தஷாநீஸ்ரு ஶஹாஜ்ரெவ
ஸ்ரு ரஸ்ரு்ரு்கூ்ரெஶ்ரெவரீ: ॥சஉ॥ ஸ்ரு்ரூஶாஹ ஷ்யாஷிஸ்ரு்ரீ:
ஶாஜ்ரெஷ்ரீஸம் ஸ்ரு்ராயிவ । ஶெவ்ரவாஹாஸ்ரஸஹஸ்ராகூம்
வவ்ரூஸ்ரவ ஸவிஷ்ரு்தி ॥சங॥ ஈ ஹ்ரு்ரு்ரு்ரு்ரியொகூ்ரூம் ஸ
ஸஹஸ்ராகூ்ஷா ஸவிஷ்ரு்ரு்ஸி । தவ்ரவா தவ தூ்ரெ்ராஸ்ரி
ஜ்ரெவாராஜ்ரவாரு்ரு்ரு்ண ॥சஅ॥ ஈ தூ்ரூ்ஸ்ஸ்ரு்ஹாநாஜ்ரீ:
வ்ராஜ்ஸ்ரீ: ரு்ரு்ண தகூஸ்ரு்ஷா । யயாவெ ஸ்ரு்ரூஸம் ஜ்ரெவம் ஸ்ரு
ஹொ ரிஜ்ரெ்ரு தூ்ரு வவ்ரு்ஷா ॥சரு॥ ஶே ஸ்ரு்ரு்ஸ்ரி தஜ்ரெவ வா

வதியுமிழந்தேன். அடியேனை ரக்ஷியும் ரக்ஷியுமென றுகதரி ஞன். அத்தருணத்தில் சகலமான தேவர்களும் அப்ஸரஸ் ஸுக்களும் கூடிக்கொண்டு ஜகதீசனை யனேகவிதமாகத் துதித்தார்கள். உடனே ஜகதீசனிந்திரனை நோக்கி ஹே தேவேந்திரா! பயப்படவேண்டாம், யென்னுடைய அனுக்கிரகத்காலுண்னுடைய சரீரத்திலுண்டான ஆயிரம் யோநிகளுமாயிரங்கண்களாக பவித்து இதுமுதல் நீ ஸஹஸ்ராக்ஷனென்று பெயரோடுகூடப் புகழ்ச்சியடையக்கடவாய். மேலுனக்குவேண்டிய வரத்தைக் கேளென்று சொல்லவப்பொழுது இந்திரனீசனை நோக்கி ஹே ஜகதீசா, யென்னிடம்

ஹிஜ்ரம் கூரரஸ்ஹ । உதி ஸம்வ்ராயி-ுதஸ்ஸம்ஹுஸ்யெ
து ுக்ரா திரொஹிதிஃ ॥சகூ॥ யடிரஸ்கு ுரொஷ்ஸிகுவ-ு
ஜாம் ஜ்ரூராஹ ஸ்ஹுரஃ । தஷாவ்ரஹ்ரி தகஸ்கெஷ்தரம் கூரவி
ஹ்ரூதிதிஹ்ரு ுதழ ॥சஎ॥ வொரூரவதவிஷாணெந கூரஹ-ு
ஷணஃ ுதழ । கூரயிகுவ ஸ்ரூரூரயீஸ்ரொ தெவ்ரா சவ-ு
யதிஸ்ரு யக ॥சஅ॥ கதஃவ்ரஹ்ரி தத்ரஷ்ரா ஸா ஸ்ரெகவ
ஹுபாஹியா । தெவ்ரரஜோ2வி ஸம்ஹ்ரு ுஷ்ஸ்ஸ ஷி-ுஸ ஹுஸ
ஹாவ்ரரஃ ॥சகூ॥ தீய-ுயொரரநயொஸ்ஹுகுவ கூரவிஹ்ரு ஸ
ஜெதயஃ । ஸஹ ுக்ரா ஸகஹுரு ுஹொஹாநஜெஸிவவஷம்வ்ர
ஜெக ॥ரு0॥ வரம் ஹ்ரு ுர ஃஹாதெவாதெவெரி ஹ்ரு ுஸ்ரஃ ஹ
கஃ । ஸ்ரரஜ்யம் ப்ரவ்ரு கஸ்கெஷ்தெ வ்ரதிஸம்வதரம்

பரிபூரணகிருபை யிருக்குமேயானு லென்னுராதிக்கப்பட்ட இந்த ஸிகதலிங்கத்தில் நித்தியவாஸஞ்செய்துகொண்டு தெரிசித்தவர்களுக்கு வேண்டிய வரங்களையளித்துக்கொண்டிருக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, ஈசனுமப்படியே ஆகட்டுமென்று அனுக்கிரகித்துவிட்டு மறைந்தார். அது முதலீசனுக்குத் திருக்கைச்சின்னேசனென்று பெயரேற்பட்டது. இந்திரனேராவதத்தின் தந்தத்தினால் கங்கணங்கள் செய்து தேவியினுடைய கரங்களை யலங்கரித்து ஆராதித்தபடியாலம்பிகைக்குசுவேதவலயாம்பிகையென்று பெயரேற்பட்டது. பிற்பாடு தேவராஜனிந்த இரண்டு தீர்த்தங்களிலும் ஸ்னானஞ்செய்து கரச்சின்னலிங்கத்தைப் பூஜித்தவர்களிகத்தில் சகலபோகங்களையுமனுபவித்துவிட்டு முடிவில் முக்தியை யடையவேண்டுமென்றீசனிடம் வரம்பெற்று தேவர்களோடும் முனிவர்களோடும் அப்ஸரஸ்ஸுக்களோடு மமராவதியை யடைந்து அசுரர்களைத் துரத்திவிட்டு தேவராச்சியத்தை யடைந்து ஒவ்வொருவருஷமும் வைகாசி

தாதீயோऽध்யாயः ॥

வ்யஸ்ய ॥ருக॥ கூரவிஹ்வ்ய வைஶாவே ரோஹ்யுத்ஸவகோரா
யக । வஸவம் ஶுஹ்ரா வைஶாவே கூவுஞ்ஜுத்ஸவீவி
தாரு ॥ருஉ॥ தெ ஹ்ரூ ஸகுயாரு ஹொமாநஞ்ஜெ ஸைவ
ஶுரோவுயாः । யஜ்ஜம் ஶுணுயாநிதும் ஶுரவயெஹா
ஸரோஹிதः ॥ருக॥ ஸஹ்ரூ ஸகுயாரு ஹொமாநஞ்ஜெ ஸா
பஜ்ஜுரோவுயாக॥ருக॥

இதி ஶ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே
கூமஹ்ஸ்யஸம்ஹிதாயாம் ஶ்ரீஸ்நாமஹ்ஸ்யஸம்வாதே
வ்ருவுஹாமெ யுமேபுதாரவ்ரெ
வ்யாவ்யவுரீஶரோஹாத்ரூநமுத
ஶ்ரீகணிகுகாரவநரோஹாதெ
ஊஜ்ஶாவவிரோவநஞாரீதாதீயோऽध्यायः॥

மாதம் பௌர்ணிமையில் திருக்கைச்சின்னம் வந்து கைச்சின்னேசனுக்கு மஹோத்ஸவத்தை நடத்திக்கொண்டு வந்தான். முனிவர்களே இப்படிப்போலெவர்களந்த தினத்தினுத்ஸவத்தை நடத்திவருகின்றார்களோ அவர்களுமிகத்தில் மகாபோகங்களையனுபவித்துவிட்டு முடிவில் கைவல்லியத்தை யடைவார்கள் சந்தேகமில்லை. இந்தச் சரித்திரத்தைச் சிரத்தையுடன் கேட்டவர்களும் பரிசுத்தமான விடங்களில் படித்தவர்களும் திவ்வியபோகங்களையனுபவித்துவிட்டு முடிவிலீசனுடைய ஸாயுச்சியத்தை யடைவார்களென்று ஸூதர் சொல்லிமுடித்தார்.

கர்ணிகாரவநமாகாத்மியத்தில்மூன்றாவது அத்தியாயம்

இந்திரனுடைய சாபவிமோசன சரித்திரம்

முற்றிற்று.

வதரையுராணாயணம்

சுமஸ்வாஸ்வ ப்ரஹஹதாநிவ்ருத்தி:

சுநபஃ—வஜ்ரதீர்த்தஸ்ய மாஹாத்ம்யாவிஷ்ணுஸ்ய மாஹாத்ம்யம் । சாஹாத்ம்யம் விஸ்தாரஸ்ய க்ஷேத்ரஸ்ய மாஹாத்ம்யம் ॥கஃ॥ ஸூதாநீம் தபோ மாஹாத்ம்ய கதநேநபுநீமஹே । ப்ரஹஹதாராணாம் வர்ணநம் கணிகாரவநே ஸ்ரேஷ்ட: ॥உ॥ க்ஷுவாக்ஷுதேதி க்ஷுதவம் விஸ்தாரஸ்ய ப்ரவர்ணநம் । ஸர்வகஃ—கதாவிதிவாரதேவீ ஸ்ரீமஹிமவக்ஷயம் ॥ங॥ வாதீஹாவம் ஶ்ரவணீ ஹைகாநா கேந விதுதா । ஸம்ஹாஸ்யாநுஷ்ஹிகேதுதி தவஸ்தீவ்ரம் யகாரா

நான்காவது அத்தியாயம்.

அகஸ்தியருக்கு பிரம்மஹத்தி விலகியது

இவ்விதம் கதை சொன்ன சூதமுனிவரை நோக்கிச் சௌநகர் முதலான முனிவர்கள் ஓ மகானுபாவா, சூதமகாமுனிவரே, வச்சிரதீர்த்தத்தின் மகிமையும் கரச்சின்னேசுவரருடைய மகிமையுந்தங்கள் முகமாக நாங்கள் விரிவாய் கேட்டு விட்டோம். இனி அகஸ்தியமுனிவருக்குப் பிரம்மஹத்திவந்தவிதமென்ன. அதெப்படி நிவிருத்தித்ததென்றுவினவச்சூதமுனிவர் சொல்லுகின்றார். கேளுங்கள் முனிவர்களே! முன்காலத்தில் தக்ஷனுக்குப் புத்திரியாயிருந்த தாக்ஷாயணீதேவியானவள் சிவத்துரோகியான தக்ஷனுடைய சம்பந்தத்தை விலக்கவேண்டி ஹிமவானுக்குப் புத்திரியாயாவிர்ப்பவித்துச் சகதீசனைப் பதியாக அடையவேண்டித்தீ

ஹ ॥சா॥ சாஸாநு கூதிவநவ்ருா ஸமுசிருமுஜுமாஸநா । தீ
வ்ரேண தவஸா வாயா தொஷயாசாஸ வாஸகூஸ ॥சு॥
ஸவபூாதுபபூரிணம் தெவம் ஸஹாரம் லொகஸஹாரு । த
தொஷெவம் வ்ரஸஹாதா ஹமவாநு ஹுமுதஹாவநம் ॥சு॥ ௪
நஸ்ரொயயிதம் ஸளயபூா வபுாரமுவம் ஸரோஷயள । வ
ணபுஸாமாம் கதொ ஸளயபூம் வ்ரவுவாநுஷிவுதுு
வஸ ॥எ॥ வ்ரஹவாரிணசாயாதுகியிம் தீவுதெஜஸ்ரு । ஷ
வ்ரா விநயஸம்வஹா ஸஹஹொஷாய வாவபுதீ ॥அ॥ ஸ்வா
ஹதம் வரிவவ்ரஹ ஹ்ரகியெநாஹிவுஜ்ரு । கூதகு
ஹ்ரிதெ வ்ரஹநு கூதுவா ஹ்ரிதெzநவ ॥கூ॥ யொ கி
ரணீயம் தெ உதி வவ்ரஹ வாவபுதீ । உதி வ்ரஷ்ஸ
வாவபுதா விநபாஸ கவதொவபுாம் ॥கஎ॥ ஸமுஹாஹார
ணாயெதி வ்ருதுஷியபு ததம் வாரு । வாரமெ கியெபுமி

ரிரமாய் தவஞ்செய்தாள். அதெவ்விதமானால் சிலகாலம் பலத்தையும், சிலகாலம் கந்தமூலங்களையும், சிலகாலம் ஜலத்தையும், சிலகாலம் வாயுவையுமாகாரஞ் செய்துகொண்டு அகண்ட பரிபூரணமான சதாசிவத்தைத் தியானஞ்செய்துகொண்டு தவஞ்செய்தாள். அப்பொழுது சகலலோகங்களுக்கும் மங்களகாரனான ஜகதீசன் மலைமகளின் மனதையறியவேண்டிப் பிரம்மசாரியின் வேஷங்கொண்டு பர்ணசாலைக்குள் பிரவேசித்தார். உடனே பர்வதராஜபுத்திரியான பார்வதியானவள் திடுக்கிட்டெழுந்திருந்து வணக்கத்துடன், அர்க்கியபாத்திய ஆசமனங்கள் கொடுத்து பலமூலாதிகளை யருந்தச்செய்து ஆராதித்து ஓ பிராமணசிகாமணியே; நல்வரவா, யெங்கேயிருந்துவருகிறீர்கள். யென்னுலாகவேண்டியதென்னவென்று வினவ, அப்பொழுது ஜகதீசன் பார்

தயரும் கிவஶரஸி ஊஶரழ் ॥ கக ॥ உதி வ்ருஷா மி
ரெகேநா வ்ரொவாவ விநபாநிதா । லொகாநாகேகநா
யொ யஶஹ்ரெவாவ தாஸகஃ ॥கஉ॥ ஸமே வ்யாஸ வதி
ரிதி தயவம் கரொரிஹ்ரஹம் கவ: । உதி ஸ்ரூகூவ
வொ தெவ்யா யயாஸ்ரிஹ்ரவவாஹிதழ் ॥கங॥ நிநிதாம் ஸ
ஸ்ரு வரிகம் ஹமவாநாவவ ஸ்ரூதே । வாஸா கூவேஸி ஹஹ்ரம்
தெ மிரிரரஜஸ்ரு கநுகெ ॥கச॥ ஸிக்ஷாவரணஸம்பாகதம்
வாணிநுஷ்கவாஸகழ் । ஆஶீவிஷகுதாகூவ ஹஜாஜிநய
ரஃ விஹ்ரழ் ॥கரு॥ வ்ருஷோ தஹ்ஸரோரஹ்ரம் விரரவமண

வதியைநோக்கி அடிபாலையான பர்வதராஜன்மகளே, சில நற்கதைகளைச் சொல்லிச் சம்பாஷணஞ்செய்யவந்தேன். நலமதிருக்கட்டும் இவ்வளவுமிருதுவான சரீரத்தையுக் கிரமான தவத்தாலேன் வருத்தப்படுத்துகிறாயென்று கேட்க, உடனே கௌரியானவள் அவளை நோக்கி ஓ முனிசிகாமணியே! சகலலோகநாயகனான சந்திரகலாதரனைப் பதியாக அடையவேண்டித் தீவரமாகத் தவஞ் செய்கின்றேனென்று சொல்ல, அதைக்கேட்டு ஜகதீசன் புன்னகைசெய்து பார்வதியை நோக்கி, அகோ இதென்னமோகம்? அந்த மகாமாயாவியின் மாயக்கத்தில் நீயுமகப்பட்டு விட்டாயோ, உனக்கு க்ஷேமமுண்டாகக்கடவது. அடிமலையரசன் பெற்ற செல்வமே, மண்டையோட்டில் பிக்ஷையெடுக்குமந் தப்பிச்சைக்காரனுக்கு தங்கிரோ, கறுமுகில்போல் கறுத்துக் காளஸர்பம்போல் நீண்டகூந்தலையுடையவளே, செஞ்சடையோடுகூடிய அந்தச் சடையாண்டியை நீ சாரலாமோ, கறுநீலபுஷ்பம்போல் காதுபரியந்தம் நீண்டகண்களையுடையவளே, அந்தக் கொள்ளிக்கண்ணனை நீகவுனிக்கலாமோ, முத்துவடமணிந்தமோகினியே, முண்டமாலைபூண்டவனை நீ மரு

வாவுதடி। ஜநநீஜநகஹாதுவாஸுமெஸுவிவஜிதடி ॥
॥கசு॥ மொதுஹீநஸுமாஹிகுவாலுவரிகுலுநடி। கயம்
வுணொஹி நஹி தெ வாஸிரஹி ஸுஹாநெ ॥கஎ॥ கஜீ
கமொதி கிம் வாமெ ஜநகுஹெ தஜீஉஸடி। ஶஹீயரகு
மெ ஜாசாம் ஸரமொவு வுவம் கயடி ॥ கஅ ॥ ஹிக்ஷாவர
ணஸீமொயஸுமெஹெ கூவாம் வாவுஹாவுதி। தஹாஸிஹா
ய தம் ஹிக்ஷாம் வுணீஷ வஹுபுஸம் வரடி ॥கக॥ உதி வா

வலாமோ? சற்குலத்திலுதித்த சந்திரமுகி! தாய் தந்தையற்ற அந்தத்தனியோனை நீ தழுவலாமோ? பட்டுடுக்கும் பாவையே! நீ புலித்தோலுடுத்திக் கெஜதகோல்போற்றிய திகம்பரனை தெரிசிக்கலாமோ? பேறறிவுபெற்ற பெண்ணரசே! அந்தப் பெறும்பித்தனைப் பற்றி நீபேசலாமோ? அமிருதமருந்துமன்னமே! நீ ஆலகாலவிஷமுண்டவனை யடுக்கலாமோ? கனகதண்டி கையேறுங் கன்னிகையே! அந்த ஒற்றக்காளை மாட்டுக்காரனை நீ கருதலாமோ? மணிமாடியிலுலாத்தும் பெண்மயிலே! மயானத்திற்கு நீ குடிபோகலாமோ? சாந்திட்டுச்சவ்வாது பூசுகின்ற சண்பகமே! அந்தச்சாம்பலாண்டியை நீ சேரலாமோ? நல்ல வணக்கத்தோடு கூடிய வான்முகிலே! தன்னைத்தவிர வேறொன்றுமில்லை, தானே ஒருவனுளனோமென்று மஹாஹங்காரங்கொண்ட மாயாவியை நீ மதிக்கலாமோ? சீலத்தாலுயர்ந்த ஸ்திரீநாயகமே! வேள்வியழித்த வேதியனை நீ வணங்கலாமோ? சுசி ருசியுடைய சுந்தரியே! வேடனெச்சிலையுண்டவனை நீ விரும்பலாமோ? குலத்தாலுயர்ந்த பெண்குயிலே! கொடிய வேடனை நீகுறிக்கலாமோ? இது வுனக்கழகில்லை. நீ உனக்குச்சரியானவரனைவரிக்கக்கடவாய் உனக்குக்கொஞ்சங்கூடபுத்தியில்லையே; நல்லது உன்னுடைய பிதாவான மலையரசன் இந்த தரித்

ணோவமெவுபாமெ ஜுபாகாஷுபா மிரெஸ்ஸுகா ।
யெயபாஷிஷுவாமெநம் வபோ யஷுவதெரிகழு ॥௨௦॥
கஷுவபம் ஷு ஸ்ரஹ்ஹு திஷ்ட ஞஷ்ணீதிகவோரழு । ஸிக்ஷு
வபா யநிகொவாzஸ்ஸு மொகநாயஸ்ஸுஷு வாஃ ॥௨௧॥ நா
ஸ்ரு ஷு ஸஹ்ஹுஸ்ஸாஹாஸி வரொவாஃ । இதி த
ஸ்யாவஷ்ஸுக்வா ஹுஷாம் ஹ்கிஷுவெக்ஷ்ரு ॥௨௨॥ வாரம்விஸ்ஸு
யாமெஷெ வபுவெஷ்யரொஹாஃ। த கஸ்ஸு ஸபுயாரொவ

திரசிகாமணியான சிவனுக்கு உன்னை விவாகஞ்செய்துகொ டுப்பானு ? நீயே யோசித்துப்பாரென்று சொல்ல, வப் பொழுது மதியிலுயர்ந்த மாதுமையாள் சினங்கொண்டு கண் சிவந்து வேதியனை நோக்கி ஓ பிர்ம்மசாரியே! நீ அதிதி யென்று கோபத்தை யடக்கிக்கொண்டேன். உமக்கொன் றுந்தெரியாது. மௌனமாயிரும். ஜகதீசன் தத்துவத்தை யாரறிவார். மாலயன் முதலான வானவர்கள் மகாதேவன் தாளடியைப் பூஜித்துப் பெரிதான அதிகாரம் பெற்றுப் பின்பு மோகத்தாலகங்கொண்டாரதையறிந்து பிரமன் தன் தலையோட்டில் ரக்தபிக்ஷை செய்தந்த கர்வத்தை மாற்றியதோர் ஜகதீசன் பிக்ஷுகனு ராவாரோதான். ஞா னத்தைக் கனல்கண்ணுக்கொண்ட ஈசன் ஞாலத்தை நீ ருக நீற்றி யந்தத் திருநீற்றைத் தேகததில் பூசிக்கொண்டு தான் தனியாயானந்தக் கூத்தாடி பெரியவகங்கொண்டதி னால் பித்தனேதான். கையிருப்புத்தங்கமலையாமே யானால் குடியிருப்பும் வெள்ளிமலையாமே யானால் அருகிலமர்மித்திர னளகேசனானால் மைத்துனரும் ஸ்ரீபதியேயானாலந்தச்சகதீ சன் தரித்திரராயாவாரோதான். ஆலகாலத்தை யவரருந்தா விட்டால் ஞாலமெல்லாம் நசித்துவிடும், பித்தா கேளும்; மேலுறைத்தால் கேடுவருஞ்செல்லுமென்றாள். ஜகதீசன்

நிஜரூபம் உயாநியிம் ॥ உங ॥ தஸ்யா மிரீ ஜூகுநாயாம் வாணி ஹுஹணகுளதாகீ । ததஸ்ய நிவிஷா தெவா ஸ்வை ஜூாஸ்வெபு ஶேஷபுயம் ॥ உச ॥ மிரீ ஜூஸ்ய ஸுதாயா ஸுவாணி ஹுஹணீஶிதாம் । ஜூஷ்டம் கெகுயாஸ்ஶி வரெ ஸஜூதாஸ்ஜூஸ்ஸ்ஸ்ய ॥ உரு ॥ ஸவெபுஷாசெவ தெவாநாம் ஶேஷீபுணாம்வ ஹாரகம் । ஸுவீஜவநதா ஹரி தீரதாஸ்யாம் திஶி கூணாகு ॥ உசு ॥ திதொ தெவாஸ் ஹுஸுவபுா ஸ்ஜாஸ்ஜ வாரஶேஷபுயம் । ஸவிஸ்யம் வஸீகூபுாய ஶேஜ்சம் கூம்ஹஜிஸ்ய ॥ உள ॥ ஸஸம்ஹுஶிஜம் வெ,ாஸ் ஸ்ஜீஷிம் ஶிவஸஸிஹு । ஸவெபுஷாம்நொ ஹிகாயபுாய கூம்ஹியொநெ ஶேஹாதவம் ॥ உஅ ॥ உகுஷிணாம் திஶ ஸெஜ்ஜெவ ஹுஸ்ஶீவ்ரிதொரநவ । ஹாரெண ஹுஶியம் ஸவபுா கஜூாநீம் ஸஶிதாம் ஹிஜெஜ ॥ உக ॥ ததஸ்ஸ்ஸ்ஸ் ஹுவநு வ்ரஸீஜாஸ்ஸாஸ் ஸாம்வ்ரகு । நாநுயா ஹதி ரஸ்ஸாகம் விஜ்ரெ தவஸாம் நியெ ॥ கூ0 ॥ இதி ஸம்வ்ரா யிபுதொ ஜெவெஸ்ஸெ ஜ்ரவ்ரபுஹஷிபுஹிஸ்ஸயா । ஶ

திகைத்துத்தன்னுருவங்காட்டிக்காலததில் கரங்கிரகிப்பேனு மையே! நீ உன் தந்தயிடம் செல்லென்று சொல்லிவிட்டு சீலத்திலுயர் முனிவர் மூலமாகத்திருக்கலியாணத்தைத் தா னுருதி செய்து காலத்தில் பார்வதியை மணமுஞ் செய்தார். பாரத்தால் வடபூமி தாழ்ந்ததப்போ. வானவர்கள் முதலா னோர் பயமுற்றேங்கி வார்சடையோன் பாதத்தில் பணிந்து நின்று பாருலகின் மோசத்கை மொழிய, ஈசன் முன்னிற் கும் கும்பமுனி தன்னை நோக்கி மண்ணுலகைச் சீர்திருத் தஞ்செய்துவைப்பாய். தென்னாட்டில் திருமறைக்காடடைந் து பின்பு திருக்கோலந்தெரிசிப்பாய் போ வென்றேவ, ஜக

நிர்ஸாஜ்ஜயா வொரzயம் ஏக்ஷிணாம் திஸமேஹ்யாஸ ॥ ௩௧ ॥
மஹாதெவொzவி ஸாநநுமீ ஹ்ரீஸ வாவுகீகாழ் । கூம்
ஹயொநிமுஹாதெஜா ஸுமஹ்ஹக்ஷிணாம் திஸழ் ॥ ௩௨ ॥ ஸா
மெகுஹ்ஹஸுவாவிஷ்ள வாதாவீஹ்யவாஜ்ஜ்ஸ । வ்ரஹ
வ்ள வொரவரிகள ஜநநா வ்ரஹ்ணள ஸ்ஸ்கள ॥ ௩௩ ॥
தாவஹ்ள கூம்ஹயொநிம் தம் வ்ரயஷ்யிகலீஹ்ஸ்கள ।
ஹஸ்ஸீவகார கொவெந மஹவிஃ கூம்ஹஸம்ஹவஃ ॥ ௩௪ ॥
வ்ர கயொவ்ரஹ்ஹவீஜ்ஜுவாஸ வ்ரஹ்ஹ தாzஹவநூநெஃ ।
ஊநிஸ்ஸ்ஹ வ்ரியாரோஸ க்ஷணமொஹ்ஸ ஸம்ஸ்ரோஸ ॥ ௩௫ ॥
கயமேஷா வ்ரஹ்ஹ தாzா ரோ விஸ்ஸ்ஜ்ஜ் நிலகுகெ । கு
ஸ்ஸிஹ் க்ஷெத்ரெ யஹ்கவாவொ ஸவிஷ்யாதி மதகூஃ ॥
॥ ௩௬ ॥ கஸ்ஸிஹ் க்ஷெத்ரெ மஹாஹெவஃ வ்ரஹாஹயிமஹ்ஹ தி ।

தீசனுததிரவைசசிரமேல்கொண்டு குமபமுனி கென திசை யை நோக்கிச சென்றான் இடைவழியில விநதியனுமிடை யூறாக வானுலகம வியாபித்து வளாந்து நின்றான். ஹித வசனங்களாமல கொவபங்கொண்ட விந்தியனை யகமகறக் கீழிருந்தி மறுபடியும மாமுனிவன் சென்றான். பின்பு ஆயிரதெட்டணடங்களனுபவிக்க சூரனுக்குச்சோதரியா மஜாமுகியாள துர்வாசமாமுனிபை வசப்படுத்தி வெகுகால மவரோடு புணர்ந்து பெற்ற இலவலன் வாதாபி யென்னும பாபிகள் தன் தநதைக்குததிதியென்று சொல்லி யந்தமுனி வரைத் தன்னில்லததிற்கழைத்துவந்து கொல்ல வொரு கந திரத்தைச்செய்யக்கண்டு முனிவர்கோனிருவரையுந் தன் தவத்தால் பெறிததுவிட்டு மறுபடியும் தெற்கே சென்றார். அத்தருணமவர் பின்னே பிர்மமஹததி துடர்ந்து வர; முனிவர் கண்டுளம் வருந்தி என் செய்வோமிதற்கென்று கவ

வனவம் ஸஸ்ரிந்து விவிவ்ருதாம் கணிகுகாரவநம் ஶதம் ॥
॥ ௩௭ ॥ கணிகுகாரவநிஸாநம் ஶுஷ்வாஸம்ஹ்ருஷ்டரோநஸம் ।
தவஶ் கதுரு ஶநஶைரு உஶ்நஹ்ஸ்ஸஹ்ரதம் ॥ ௩௮ ॥
தவஶகார ஸ்ரவிரம் கூலயொநிபுஹா தவாம் । தது
தீயுரு உகாராய ஸாக்வா நிய தரோநஸம் ॥ ௩௯ ॥
ஈஶஸ்ரிம் கூணிகா தீயுரு வரயிக்வா யயாவிய । ஸ
ஹ்ரா வரயா யுஷ்டம் வாவு ஶரோவதி ॥ ௪௦ ॥
ஶ்ராஜ்ரு ப்ரஹ்ம ஶ்ராதாம் வுவொஹக ஸ ஶஹாரோநிம் ।
கஹாவ்ரஹ்ரதி சக க்ஷேத்ரம் வுணம் வாவஹரம் ஶு
ஶ்ரி ॥ ௪௧ ॥ தீயுஸ்ரு உக்ஷிணை வாஶ்வு வாஹயொஜ
நவ தபுநி । ஸ நா ரோ ஸஹி காம ஶ்ரா நதீம்ப ஹ்ரு தவாநு
நிம் ॥ ௪௨ ॥ ஸ்ரவபாரோஸ தேதைகம் ஸ்வநா ரோ விஹ்ரு
தஶ்ரி । கஹாவ்ரஹ்ரதி கஸ்ரா ஸ்வு நஹ்ரா நாரோஸ்வஹ்ரு வி ॥
॥ ௪௩ ॥ ஶொகெzஶஸ்ரு நதீதெரு ஸ்வ ஹ்ரா தொவஹ்ரி புலி
ஸஹ்ரா । ப்ரஹ்ரா விஷ்ணு ஶ்ரு தெவஸ்ரு ஶாஸொவெவுவாஹி
ககிரபாரி ॥ ௪௪ ॥ ஹ்ரவ்ரா zஹஸ்ரு ஶுநிஸ்ரு ஷ்ரு ஹ்ரு ஶி

லையுற்று திருக்கோகர்ணக் காடு சென்று கவலை நீங்கி அரிதான சந்திரநதிக்கரையில் பின்பு குளம் வெட்டிக் குண்டிகை நீரால் பெருக்கி கொடியகவஞ்செய்து திருக்கைச்சின்னேசன் பாதமலர் பூஜித்துப் பாபம நீங்கி தீர்த்தத்தின் தென்புறத்தில் தனது பெயருல் அகஸ்திபநதியென்றுமொரு நதியைச்செய்து திருமறைகள் வாழ்கின்ற வநமடைந்து மாமறைகள் பூஜித்த மறைக்காட்டீசன்றன்னருளால் திருக்கலியாணக்கோலத்தை கண் குளிரத்தெரிசித்து மனமகிழ்ந்து தினந்தோறும் தெரிசித்துக்கொண்டே யங்கே சிறப்புடனே கும்பமுனி வாழ்கின்றுரே, முனிவர்களே!

ஹ்யாகளை ஸ்வயி । தாவாலொகு ஸரோயாநாவமஹெ்யா
ரோநிவாஹ்வ: ॥ ௪௫ ॥ வ்ரதுஹ்யாய ஸம்வாஜ்ஜ இஹ்ம
ஸவ்ரோவாவஹ । தாவவி ஸ்வாஹியாநெந தீயெ்கு
கூ யயாகதி ॥ ௪௬ ॥ ஜகதாம் கூம்ஹயொநிஸ்ஜ ஜகாரி
ஸஹஸா தகம் । வெஹாரணாரோவாஸ்ரிது ஸிஸ்ரிவாந
ஸயெ ஸ்ரிதம் ॥ ௪௭ ॥ ஸாவெந வாஸகூரொக கூஹ
யொநிரோஹாரோநிம் ॥ ௪௮ ॥

உதி ஸ்ரீஸாரெ ரஹாவாராணெ
கமஸ்ஸம்ஹிதாயாம் ஸ்ரீஸந்தாகஸ்ஸம்வாதெ
வாரிவ்ரஹாரெ யரோ்தாரவாரவ்ரெ
வ்யாவ்ரவாரோ்ரோஹாதாநமுத
ஸ்ரீ கணி-காரவநமாஹாத்ம்ய
கமஸ்வ்ரெ ஹஹதாநிவாரணஹாரி
வதாயெ்ரூஜ்யாயம் ॥

இது தான அகஸ்தியமுனிவரின சரிததிரம; இதைபபடிததவர்களும கேட்டவர்களும இகபரசுகமடைவாரகளென்று சூதர சொலலி முடிததார.

கர்ணிகாரவநமாகாதமியததிலநான்காவது அததியாயம

அகஸ்தியருடைய பிரமமஹததியின்

முற்றிறறு

வ ஹ ஶொ z ய் ா ய ஃ ॥

வியஶ்ஶாவப்ராவீத் ॥

வஸதஹ்ஸுவாஶுநிவரா ஶுளநகாஹ்யாஸுகவோழ் ।
வப்ரஹ்ஸுஃ ஸ்ரீகிஸம்யஃகூராஸ்ஸுகயஃபூராயுகொவிஹ்ழ் ॥
॥ க ॥ விஸ்ராஹ்ஹ்ரூதஹ்ஹிஹாஶோ வயம் வுண்யுகயாஶிஶோழ் ।
ஸுஶுகஃ—ஶ்ரூணுஹ்ஹ்ரூஷியஸ்ஸுவெ வுண்ணு வாவப்ர
ணாஶுநழ் ॥ உ ॥ வுநரவ்ரூஹ்ரூதம் கிஹ்ஹிஸ வ்ரூவ் வீ
ஶுநீஶ்வராஃ । வியஶுநாஶோ ஹி வஸுஹ்ஹெபுவஸ்ஹாவ்ரு

ஐந்தாவது அத்தியாயம்.

விதூமன் பிரமசாபம பெருதல்.

இவ்விகம் ஸூதமுனிவரிடமிருந்து விசித்திரமான சரித்திரத்தைக்கேட்டு மிகவும் மனமகிழ்ந்த சௌநகாதிகள் மறுபடியும் தர்மம், அர்த்தம, காமம், மோக்ஷமென்னும் நான்குவித புருஷார்த்தங்களையும் நன்றுயுணர்ந்த ஸூதமுனிவரைநோக்கி ஓமகாணுபாவா! நாங்கள் அதிபரிசுத்தமான கர்ணிகாரவனத்தின் சரித்திரத்தை விரிவாய்க்கேட்க விரும்புகின்றோம். அப்படியே சொல்லவேண்டுமென்று வினவச் சூதமுனிவர் சொல்லுகின்றார். ஓ முனிசிகாமணிகளாகிய சௌநகாதிகளே! பரிசுத்தமாயும் பாபங்களைப்பரிகரிக்கின்றதாயும் ஆச்சரியகரமாயுமிருக்கின்ற ஒரு சரித்திரத்தைச் சொல்லுகின்றேன், கேளுங்கள்; யென்னவென்றால், முன் காலத்தில் விதூமாவென்கிறவஸுவும் அலம்புஸையென்கிற தேவஸ்திரீயும் அதிகோரமான பிரமனுடைய சாபத்தால் மானிடர்களாகிப்பிரகு அதிபரிசுத்தமான இந்திரதீர்த்தத்தில்

ஶம்வுஷா ॥ ந ॥ வ்ருஹஸ்பாவாநுஹாவொராஸ வுராபா
வ்ராவள உநுஷ்ருதாரு । உஜ்ரீயெரு ஶஹாவுணெரு
ஷாகூவா ஸாவாஜிரொவிதள ॥சா॥ ஸிஷியஃ—ஸுத கஸுத
ஶஹாவ்ராஜ்ருவுராணாயுவிஸாரஹ । வ்ராஜ்ருகூவாஉ்ராஸ
ஶிஷ்ருகூவாஹ்ஜ்ருதாகம் தெ ந கிஞ்ருந ॥ரு॥ வ்ருஹா கெநா
வாராயெந ஸஹாஶம்வுஷ்ஸ்யா வஸுரு । வுராவியுகு
ஶநாரோநம் ஸவுவாம்ஸ்ரு துராநநஃ ॥சு॥ வ்ருஹஸ்பாவெந
வொரெண கியொஸ்ள வுத்ருகாரம ஶள । ஸாவஸ்ரா
ஹ்ஜஃ கூஶ்ரீஹுகு வ்ருஹ்ணா ஸவுவொஸ்ரியொஃ ॥எ॥ கூஶ்ர
உநுஷ்ருகாரம் வ்ராவள விஸ்ராஉகுஶ்ரீஹுபுஸி । ஸுத
கஃ—வுராஹி ஹஸவாரு வ்ருஹா ஸ்வம்ஹுஸ்ரு கூராநு
நஃ ॥அ॥ ஸாவி த்ருரா ஸாஸ்வுகுரா வாஸ்வுயொஃ வ்ரவி
ராஜிதஃ । ஸநாதநெந ஶுநிநா ஸநகெநவ ஶீகா ॥கூ॥
ஸநதுரோரநாஹ்ரு நாரஹெந ஶஹாதுநா । ஸநநாஜிஹி

ஸ்ரீநாபண்ணி சாபத்தில் நின்றும் விடுப்பட்டார்களென்று ஸூதர் சொன்னவுடனே சௌனகாதிமுனிவர்களவரைநோக்கி ஓ மதியிலுயர்ந்த மகாநுபாவ! ஸூத! புராணங்களின் அர்த்தங்களைத்தெளிவாயுணர்ந்த புனிதனே! வியாஸசிஷ்யனாஉமக்குத்தெரியாதது ஒன்றுமில்லை. பிரமனுடைவர் அலர்புஸையையும் வஸுவையுமென்ன குற்றத்திற்காகச் சபித்தார்? அந்தச்சாபத்தாலவர்களாருக்குப்பிறந்து மனுஷியர்களானார்கள்? யெப்படிச்சாபம் நிவிருத்தியாகுது? விரிவாய்ச் சொல்லுமென்று கேட்கக் சூதர் சொல்லுகிறார்:—யென்னவென்றால், முனிவர்களே! முன்காலத்தில் ஒருக்கால் சத்தியலோகத்தில் நான்முகனான பிரமதேவன் ஸநக ஸநந்தன ஸநாதந ஸநத்குமார ஸநத்ஸுஜாதர்களென்கிற யோகிகளும், நா

ரமெநுஶ வைவுமாநொ மாநீஶ்வரைரு: ॥௧௦॥ ஸுவவபு
வ்ருஜுஷ்ட ந ஸுயமாநொ விபுஜாஜஸா । ஶுதிகுராதி
ஹுரைஹஶுவி வநுமாநவஹாவுஜு: ॥௧௧॥ ஸிரைரு
ஸுமைரு:ஶுரிஶ கிஜுரைரு ஸமாவுத: । மமைரு:
கிம்வுஸுஷாணாஜு வஸுஹிஶுஷ்ஷ ஸிவுத: ॥௧௨॥ உ
வபுஶீவுமாநாஜு ஸுவைபுஶுநாந மைநாமுழு । நுபு
கம் வாதிகுஸஹிதம் வீக்ஷமாணொ மாஹுமாஹு: ॥
॥௧௩॥ மொஷ்ஜுரைகு ஸஹாமைரு ஸதுமொகை கூஹாவ
ந । மைவமஜுகமஸீரொ ஜநாநாநநுயநுஹு: ॥௧௪॥
வீணாவெணுமுஹுநாந யுநிஷ்ஷ வுஜுமுக । முஹுத
ரமுமாநாந ஸீகரஸுரு ஸீகமு: ॥ ௧௫ ॥ வவநஸு
ஸுவஸுரொ ஸுமுஸுரு வவள தஷா । வயபுமையண

ரதர்முதலான தேவரிஷிகளும், வஸிஷ்டர் முதலான பிரம்ம ரிஷிகளும், இந்திரன் முதலான தேவர்களும், ஆதித்தியன் முதலான கிரஹங்களும், கபிலர் முதலான ஸித்தர்களும், சித்திரஸேநன் முதலான கந்தர்வர்களும, ஸப்தமருத்துக்களும், அஷ்டவஸுக்களும், ஏகாதசருத்திரர்களும், துவாதச ஆதித்தியர்களும, ஸாத்தியர்கள், கின்னரர்கள், கிம்புருஷர்கள் முதலானவர்களும் விநயத்துடன் சிரத்தில் கரத்தை வைத்துக்கொண்டு துதிக்க, வீணை, வேணு, மிருதங்கம் முதலான வாத்தியங்களொலிக்க, ரம்பை, ஊர்வசி, மேனகை, திலோத்தமை, கிருதாசி, புஞ்சிகஸ்தலை, வஸுமதி, ஸஹஜனனியை, சித்திரலேகை, அலம்புஸை முதலான தேவதாசிகள் நடிக்க; அன்பர்கள் மனம்களிக்க, ஸாவித்திரி, ஸரஸ்வதியென்று மிரண்டுநாயகிகளோடும் ஸபை நடுவில் ரத்தினசிங்காஸனத்தில் கொலுவீற்றிருந்தார். அப்பொழுது கங்கையினலைக்காற்றுக்குளிர்ச்சியாக மெள்ளமெ

தஷா ஸவபூ நநபூதாஷெபவயொஷிதஃ ॥கசு॥ நபூதஸ்ரு
ரெணை விநாஸா வெஸ்யாஸ்ஸநாஸா ஸாஷாரு । ஸலம்
வாஸா தெவநாரீ ராஷவயளவநஸாஷி நீ ॥கள॥ ஷெயநீ
ஜநாநு ஸவபூநு ஸஹாரெயெ நநதுஹ । தஷிநவஸ
ரெ தஸ்யா நபூதுஷ்யாஸ்ஷஷி பிஜாஃ ॥கஅ॥ வஸ்ரோஹ
நாரம் வாயாஷிபுயபா ஸரெஷக்ஷிவக । உதிவெ வஸநெ
ஷ்ஷிரெஷிஷலம் வுஷ்ஸ்யுத ॥ கக ॥ தயாஹஷிதாரு
தா தாம் ஷ்ஷ்ஷா ஸவெபுவ்ஹாஷயொ ஹிபா । ஸஹா
ரெஷ்ரு ஸரோஸீநா நிஜீரிதஷ்ஸொzஹவநு ॥உ०॥ வியஷி
நாரா ஹி வஸாஃ காரவாணவபுவீபிதஃ । தாவேவ
ஹஹவநெ ஷ்ஷவாநு ஸாஹ்ரதாம்ஸாகாரு ॥ உக ॥ ஹ
ஷிபுஸம்ஹாஷ்ஷநபநொ ஹ்ரஷிரொரா தஷாzஹவக । கலம்
வாஸாயாம் தஸ்யாம்தா ஜாதகாரம் விஷொகு தரு ॥உஉ॥

ள்ள வீசிற்று. அத்தருணம் தேவதாசிகள் யெல்லாருமொவ்
வொருவராக நடனஞ்செய்தார்கள். அப்படி நடனஞ்செய்
வதில் மற்ற தாசிகள் சிறமத்தாலொழிவடைய, அதிரூப
லாவண்ணியஸௌந்திரியத்தோடு கூடின அலம்புஸையாள
வள் சலிக்காமல் சபையில் சகல ஜனங்களையும் மயங்கும்
படி செய்துகொண்டு நடனஞ்செய்தாள். அச்சமயம் தற்
செயலாய் சொர்க்கநதியலைக்காற்றால் நர்த்தனமிடுமலம்பு
ஸையினறையாடை யுலைந்ததப்பால், அழகிலுயரப்ஸரஸ்ஸி
னடித்துடையும் வெளித்தெரிய, லச்சையினாலயன் முத
லோர் கண்மூடிக்கருத்து நொந்தார். அஷ்டவஸுக்களி
லொருவனத்தருணம் விதூமாவென்பான் அங்கஜன் கைவ
சமாகி யலம்புஸையின்னடித்துடையைக் கண்ணுற்றுக் கரு
த்திருத்தி யவளிடத்தில் காதல்கொண்டான். அதையறிந்து
திசைமுகனும் சினம்மீறி யவனைநோக்கி வானவர்கள் தான

வஸுாம் வியுஷேநாரேநம் ஶாவ வதுராநநம் । யஸ்ா
கூஷ்ஷ்ஷ்

கம் ராஜ்ய ராஜ்ய க்ஷாவிஷ்ணு ॥ ௩௦॥ வஸ்தி ஹ்வஸ்ய
ஸாந்த்ரயோ கணிகாரவநெ ஸுஹ । ஷ ஹ்ரஸ்ஸீவ
ஸ்ரு ஹ ஹ்ரீயெ ஷ ஹ்ரதிரெ ॥ ௩௧॥ கநயா ஹாயபாஸா
கம் யஷா ஸாந்த கரிஷ்ய ஸி । தஷாகம் ரோ ஸுஷம் ஸாவ
ஜீணபாம் கவஷிவொரமஃ ॥ ௩௨ ॥ விஸ்ஜ்ய ஸாவநிஷ்ய
கூஃ ஸ்வ லொகம் வ்ரதிவஹ்ய ஸெ । ஹ ஹ்ரீயெ ஷி நாஸ்ரா
நம் நநிஸ்ரு ஹ்வ ஸாவ ஸாஹ்ரயஃ ॥ ௩௩॥ ஹ்திவ்ரு ஹ்வஸ்ரு
கா வியஸ்ரோ நாதிஹ்ரஷ்வ ஸாந । ஸ்வ வெஸ்ரு வ்ரவிஸ

---

௩௦ நொநதுமிக விதியைவேண்ட சநதிரனுமிநதிரனும சலிமறையப புரமொதுங்க, சுநதரியாள் பாரதியும பதியினிடமுதவிசெய்ய சிநதைதனில தயவுகநது வேதியனும விதிகலுறறுன யென்னவென்றால, அடே விதாமனே என னுடைய சாபம வீண்போகாது. ஆனாலுமுனகுச்சாபமுடிவை விதிக்கின்றேன். யென்னவெனறால, நீ இநத அலம்புஸையுடன் கூட மண்ணுலகில் மானிடனாகி நீண்டகாலம முடிசூடி மண்டலத்தை அரசாக்ஷிசெய்து இவளிடததிலுபமையறற புதிரனை யுண்டுபண்ணி பாருலகைபபாலிககபபருவமுள்ள தருணததில ராசசியததின் ரக்ஷணததில சகதி பெறற புதிரனைச் சக்கிரவர்ததியாக நியமித்து உடனே இநத சாபததின் நிவிருததிக்காக கறணிகாரவநமென்ற திவ்வியஸ்தலததில சநதிரநதியினருகிலிருக்கிற இநதிரதீரததமென்கிற மகாதீரததததில் இநத அலமபுஸையுடன்கூட யெபபொழுது ஸ்னானஞ்செய்வாயோ அப்பொழுது சர்ப்பமானது சட்டைகழட்டுவது போல் மானிடஜன்மததைவிட்டுவிட்டு உன்னுடைய லோகததை நீ அடையககடவாய். இந்திரதீரததததில் ஸ்னானஞ்செய்யாதவரை இநத சாபம விலகாதென்று வேதியன் சொல்ல விதாமா கேட்டு அதிகசந்தோ

தத்ரணுபாசேஜ்ய வகுராநநு ॥௩௪॥ விஜுபாசேஸ தத்ராஸ்ய ஸ்தாயம் யாஸ்யதொ ஸ்ச । கொவா வித்ர ஹவெஷ்ஸ்ளே கரவா சேகா ஹவிஷ்யதி ॥௩௫॥ வஹுயெ ஸ்யம் வஸாமொஜ்ய வியஸ்ரோ நிஶ்சிநோதி ஸः । கஸ்ஸாம் ஸீநமரெ ராஜா ஶகாநீக உதிஷ்ரூதः ॥௩௬॥ சுஷ்ரிவீ ரொ ஸஹாஹமொ ஹாயபாஹாவி வதிவ்ரதா । தஸ்ய விஷ்ணுஸ்தீநாதீ விஷ்ணுஃஶ்ரீரிவ வஜுஹா ॥௩௭॥ தஸ்வ வித ரம் கூக்வா சேகரஹ்ய வியாய தாழ் । ஸம்ஹவிஷ்யாஜ்ஜஹம் மொகெ ஸ்வகுஸ்புவரிவாகதः ॥௩௮॥ சாஜ்யவஜுஸ்வாய ஜுஂ வாஷ்வவஜும் ஸவொத்ஸுழ் । ஸ்ரீநாஹஸ்ரியாதுநொ

ஷமில்லாம லயனிடமனுமதிபெற்றுவிரைவாகத்தன்னுடைய இல்லம் சேர்ந்தான். பிரகு அந்த விதூமாவானவன் யேகாந்தத்திலிருந்துகொண்டு மானிடஜன்மத்தை யடையப்போகின்ற நமக்குப் பூமியின்கண்ணே யார்பிதாவாகயோக்கியன்? எந்தப் பதிவிருதையின்னுந்தியிலே ஜனித்திடுவோமென்று சிந்தைதனில்பலவாராய்ச்சிந்தித்து உருதி செய்தான். யெவ்விதமென்றால், கௌசாம்பீயென்னும் நகரத்தில் சதாநீகனென்றுபுகழோங்கிஅளவற்றசெல்வம்பெற்ற சத்தவீரனொருவனிருக்கின்றான். அவனுக்கு மாலுக்கு மலர்மகள் போல் விஷ்ணுமதீயென்ற பதிவிருதையான பாரியை யொருவளிருக்கிறாள். நாமூழ்வினைப்பயனால் மானிடனாக ஜனித்தாலும் அந்தமாதரசின்னுந்தியிலே பிறக்கவேண்டுமென்று நிச்சயித்துத்தனது சகலகாரியங்களிலும்தந்திரமறிந்துசகாயஞ் செய்கின்ற மாலியவான், புஷ்பவான், பலோத்கடனென்று பேருடைய மூன்று வேலைக்காரர்களையு மழைத்து தனது கிருத்தியத்தைத் தெரிவித்தான். யெப்படியானால் ஓ நமது ஆசிருதர்களே உங்களுக்கு க்ஷேமமுண்டாகக்கடவது. யெ

ஹ்ருதாஸு கூதுதைந்ருவெஷயக ॥கூக॥ ஹ்ருதாஸ்ரு
ணுத ஹ்ருஂவொ ஹ்ருஹஸாவாந்ருஹாஹயாக । ஜநிஷ்யா
தி ஶதாநீகாவிஷ்ணுதாரஹாஂஸுதः ॥ச०॥ இதிஶ்ருத்வா
வவொ ஹ்ருதாஸ்வ்ரு ப்ரணா வஹிஶ்ரூராः । வொஷ்வவ
ணுஷுவொஸ்வெவு வியுரோநம் வவொzவ்ரு॥ச॥
ஹ்ருதாः—கூவியொமம் வயஸாய தியொzவி நஸஹாः
ஹெ । தஸ்ரூநாநுஷஹாவங்கூவிஸ்ரூஹ்ஹ யாஸ்ருஸி ॥
॥சஉ॥ ஶதாநீகஸ்ரு ராஜஷ்டுஷ்ரீயொzஸள யுமு
ஸுராः । ஸெநாநீவிப்ரதீகஸ்ரு யொயः ப்ராமுஸரொரு
ணெ ॥ சங ॥ நஷ்டுகஷ்டுஸுஹ்ருவிப்ரொ வஸ்ருஹாவ்ரொ ஷ
ஹாகிः । தெஷாம் வுத்ரா வயம் ஸவெவு ஹவிஷ்ரூரொ
நஸம்ஶயः ॥சச॥ ஶதாநீகஸ்ரு ராஜஷ்டுः வுத்ருஹாவ
ரு தஸ்ரு தெ । ஶுஶ்ரு ஷுஷாம் ஸம்யாஸ்ரூரஷ்ஸெஷுதெ

னக்கு மகாபயங்கரமான பிரமன் சாபமேர்ப்பட்டபடியால் நான் விண்ணுலகம் விட்டு மண்ணுலகஞ்சென்று சதாநீகனுக்கு விஷ்ணுமதியினிடம் புத்திரனாகப்பிறக்கப் போகின்றே னென்று சொல்ல, அதைக்கேட்ட அவனுடைய தொண்டர்கள் திடுக்கிட்டுத் திகிலடைந்து கண்ணீர்விட்டுக் கதரி விதூமாவை நோக்கி ஓ யெங்கள் நாயகனே! உங்களுயிர்போலெங்களை யாதரித்த தங்களை விட்டு அறைக்கணங்கூட நாங்களிங்கு தங்கமாட்டோம். ஆகையினால் அந்தஅரசனுடைய யுகந்தரனென்கிற யாதொரு மந்திரியும், விப்பிரதீகனென்கிற யுத்தத்தில் சூரனான யாதொரு ஸெநாபதியும், மகாமதிமானான வல்லபனென்கிற யாதொரு நர்ம்மஸுகிருத்துமிருக்கின்றார்களோ; அவர்களுக்கு நாங்கள் புத்திரர்களாகப் பிறக்கப்போகின்றோம்; சந்தேகமில்லை; அப்படிப்பிறந்து ச

ஷுவகூடூஸு ॥சரு॥ தாநெவம்வாதிநஸ்ஸோzயம் வியுஷு
ரா வாகூயூவ்வேஸ் । ஜாநெzஹம் ஹவதாம் ஸ்வேஹம் தாஷ்ட
ஸ்ம் யூயுநுதிழ் ॥சகூ॥ யஶாவஸ் கூயாரூயூ தஹ்ரூணு
ஸ்வ் ஹிதம் வஷ் । ஸ்ரூஹ்ஸ்ரவெந ஹொரெண ஸ்வெந
டுஷ்கூடூணாகூதழ் ॥சஎ॥ கூதிதம்ரோநுஷம் ஹாவடுநுவ
கூடூரூஹம் ஸ்வயழ் । விஹிதம் நஹியுஷுகூம் ஶ ஸ்ரவா
நுவதூநழ் ॥சஅ॥ ஜுஹ்ஸ்விதெவொ ரோநுஷ்வெ ரோகூ
ரூயும் ஶிநொzயுநா । கூதஸ்ரவாவயியூவநஹியொஹொ
விஷஹ்ரூதாழ் ॥சகூ॥ உதுகூவதம் தம் ஸவெபு ரோயு
வஶப்ரூஷ்வாஸ்ஹா । ஊஉஃ ப்ரணூ ஶிரஸா ப்ரயூ
யஹ்ஃ வுநவேநுஃ ॥ரு॥ ரக்ஷிக்வா கூவயாஸ்ரா ஸ்ஸெ

தாநீகனுக்குப் புததிரனை உங்களுக்கு அநத அந்தக்காரிய ங்களில தொண்டுசெய்வோம; அனுமதியளிக்க வேண்டுமெ ன்று பாதங்களில் பணிநது பிரார்ததிததாகள். அதைக்கே ட்டு விதூமாவுமவர்களை நோக்கி ஓ யெனது தொண்டாக ளே வண்டுகுழலாளலமபுஸையைக்கண்டு மோகநகொண்ட தினால அண்டமெலாமீன்ற பிறனனிததிட்ட சாபததாலே அவனிதனில் மானிடனுய் அவதரிக்கக்கடமைபபட்டேன்; உங்களுக்கு மிகவுமிழிவான மனிதஜன்மமேன்? அது உசித மிலலை; அது மிகவும் கஷ்டம்; நான சாபததை யனுபவித்து விட்டு மறுபடிவரும்வரையிலென் வியோகததை ஸகிக்கக்க டவீர்களென்று சொல்ல அப்பொழுது அவர்களெல்லோரு மவனுடைய பாதத்திலடிக்கடிபணிந்து தங்கள் விரஹத்தை க்காட்டி லுமெங்களுக்கு மனுஷியப்பிறவி பெரியகுறைவ ன்று; ஆகையாலெங்களைக் கைவிடாமலங்கீகரிக்கவேண்டு மென்று வேண்டினுர்கள். இவ்விதம் நயத்துடன் யாசித்த

தாவதுஶேநேஹஸ்ய । வாரிதாஜஸி நஸ்வபுரு ஹஸ்தாநஸ்ய
நிராமஹஸ் ॥ ருக ॥ கூஷியொமாநுஹாவொராநாநுஷ்ய
வி கூஸ்திதம் । வஹுஶேநாஶேஹ தெவ தஸ்ஸாஸ்ஸாஹி
ஸாம்வுதம் ॥ருஉ॥ வஸவம் ஸபாவரோநாம்ஸாநுநுஶேநுகஹ
தாகாரு । தெஸ்ஸிஹிஸ்ஸஹிதிஸ்ஸொzயு களஸாவீம் ம
ஹுரைஶுத ॥ருரு॥ தஸ்ஸிஹெவ ஸகாஶெதா ஸொஶவா
ஸவிவஸ்புநம் । ஸுஜுநாதஜிதொஜாதஜநஜெயஸம்ஸ
வம் ॥ருச॥ ஸகாநீகொ ஶஹீவாஸீ வுயிவீஶுவாஸுயச ।
வாஸிரோஸீதிரோநாஶீ வுஜாவாஸுநதாரம் ॥ருரு॥ வுதா
ராஜவெயொவெதெரா விகுஶைகுயநெராயாவா । ஸ கள
ஸாம்வீம் ஶஹாராஜோ நமரீஶுவாஸுவெ ॥ ருசு ॥ ஈ
ஸ்ய ஶ்ரோரஹஸ்யஜ்ஞோ உஜ்ஜீஜாதொ யாமஸுரம் । ஸெ

வர்களான தன்னுடைய வேலைக்காரர்களைத் தன்னுடன் கூட வரும்படி யொப்புக்கொண்டு விதூமாவானவன் கௌசாம்பீநகரத்தை யடைய விருப்பங்கொண்டான். அந்த ஸமயத்திலோவென்றால் அர்ச்சுனனுக் குப்புத்திரனையும் கண்ணன் மருமகனையுமிருக்கின்ற அபிமன்னியுவுக்குப் பிறந்த பரீக்ஷித்தின் புதல்வனான ஜனமேஜயன் பெற்ற சதாநீகனென்கிற பூபாலன் பூமியைப்பரிபாலித்துவந்தான். புத்திமானான சதாநீகன் ராச்சியமாகிறசுமையை மனுநீதியாகிற சகடத்தில்வைத்துச் செங்கோலாகிற நகத்தடியில் தன்னுடன் ஒருபக்கம் வகிப்பதனால் போல் யுகந்தரனென்று பெயர்பெற்ற மந்திரியோடு கௌசாம்பீநகரத்திலிருந்துகொண்டு ரத கஜ துரக பதாதி களென்ற நால்வகையான நூறு ஸைன்னியங்களுக்கு அதிபதியாய் யுத்தத்தில் சுத்தவீரனான விப்பிரதீகனென்கிற தளகர்த்தனோடு கூடச்சென்று ஸாமந்த அரசர்களை வென்று அகண்டமான பூமண்டலம் முழுமையுந் தன்வச

நாநீவிபுவ்ரீகுஶ ஶஸ்ய வ்ராஹ்ரஸரோரணே ॥ருஎ॥ ந
ஶபுகூஶபுஸ்ரீகஸ்ய்ராஸீஶ்ரீஹாவ்ரா ஶிஜோதஃ । ஶஸ்ய
விஷ்ணுஶ்ரீ நாநீ விஷ்ணுஃஶ்ரீரிவ ஶ்ரீஹா ॥ருஅ॥ ஸ ஸஸபு
ஹ்ரணஸம்வஜஸ்ரீதாநீகோ ஶஹாஶக்திஃ । வ்ரத்ரு ஶாதஸஃ
கஸ்ய்ரா ஹாயபுரயாரா நாநுவிஷ்ரு ॥ருகூ॥ ஶ்ரீதாநஶஸ்ரீகர
ஶ்ரோக்வா ஸ்ரஹ்ரஸ்ரா வபபுகஸ்ரு । ஸ்ரஹ்ரஸ்ரஸ்ரோஹ்ரு
ப ஶஶ்ரிணம் ஶஶ்ரிஸ்ரஶ்ரு ॥கூ॥ வ்ரத்ரு ஸ்ரஸ்ரஃ கூயம் ஶ்ரி
ஸ்ரராஶ்ரி கூரயபுஶஶ்ரிஸ்ரபகூ । ஸ்ரஹ்ரஸ்ரோஶஹீவாஸ்ரா வ்ர
த்ரு ஸ்ரோஹ்ரு வீஶிசகூ ॥கூ॥ ஹஷபுயரு வஸ்ரா ஸ்ரஸ்ரு
வாகூரிஶ்ரகூஹ்ரஷ்ரு । ஸ்ரஹ்ரஸ்ரஃ ஹஸ்ரிஸ்ரா ணீஸ்ரு நாஸ்ரோ ஶ்ர
ஶஹஷ்ரிபுஸ்ரு ஸ்ரு வாரு ஸ்ரஹ்ரிஃ ॥கூஎ॥ ஸ்ரத்ரு ஶ்ரிஸ்ரஸ்ரோ ஶ்ரா
ஸ்ரவ்ரவ்ரஸ்ரு ஜ்ரயஸ்ரு । ஶஸ்ரவ ஶ்ரநிஶோஸ்ரா ஜ்ரஜ்ரஸ்ரிவ

ஏசெயது ஒருதுடையின கீழ் நவரத்தினகசிதமான பதுதி ராஸநத்தில பநலி ஈநது மன்னுயிரைத்தனனுயிர்போல பா துகாத்து வந்தான் அவ்வரசனுக்கு கிரீடையின விஷயத்தில ஸஹாயமாக வல்லபனென்கிற வொரு வேதியனிருந்தான. விஷ்ணுவுக்கு லக்ஷ்மீதேவிபோல் அவனுக்கு விஷ்ணுமதீ யென்கிற பாரியையிருந்தாள். அப்படிப்பட்ட அவ்வரசன் வெகுகாலம் புத்திரனிலாமல் மனவருத்தமுற்று ஒரு சமயம் யுக்தரவனென்கிற தனது மந்திரியை யழைத்து யெந்தவுபாயத்தாலெனக்கு புத்திரனுண்டாகுமென்று ஆலோசனைசெய்தான அப்பொழுது மந்திரியானவன் புத்திரனிலாமல் பரிதபிக்கும் பூபதியை நோக்கி ஓ அரசனே! சாண்டிலலியரென்கிற ஒருமகாரிஷியிருக்கின்றார். அவர் சத்தியவான்; மிகவும் சுத்தர்; சத்துருவையுமமித்திரனையுமொன்றுபோல் பார்க்கின்றவர்; இந்திரியங்களை ஜயித்து தவத்தில்முயன்று யெப்பொழுதும வேதாத்தியனத்தில பற்றுதலுள்ளவர். அக்கினிபோல ஜ்வலிக்கின்று அந்த மகானுபாவ

வாவகழ் ॥சுரு॥ வாத்ரசாதஸஶ்ராஜங் வ்ராயபுயெயாவி
நீகவாநு । கூவாவாநு ஸஶஹஷிபுஷ்ட வாத்ரம் தெஷா
ஷ்ரதி ஜ்ரவழ் ॥சுச॥ இதி தஷயநம்ஶ்ரூக்வா ஹஷபுஷ்ட
ஹாஷ்டுயொஷநஃ । ஶ்ரிணா தெந ஸம்யாக்ஷஷ்ரூமாஷா
ஶ்ரஶஃஶாநெஃ ॥சுரு॥ தசாஶ்ரஶே ஸசாஸீநம் வ்ரணநாசி
ஹீவதிஃ । ஶாணியுஷ்ட ஶஹாதெஜா ராஜாநம் வ்ராவ
சாஶ்ரஶ்ரு ॥சுசு॥ ஏஷ்டாzzதியுஃ வியாயாய வ்ராஜஹார
தசாஷராஸ । ஶாணியுஃ—ஶதாநீக கியெபுக்வசாஶ்ரஶம்
வ்ராவவாநஃ ॥சுஎ॥ யஸ்கதபுவுதிஷாநீம் தெ தஷஷ்வ க
ஶொசுஷ்ரு । ஶாநிசிவம் வஷ்ஷம் தம் வ்ரதுவாஷ்ஷ்ரு ஶ்ரு
ராஃ ॥சுஅ॥ ஹமவஸ்ஷ வொராஜா வாத்ராயாஹெந க
ஶிபுதஃ । ஹவஷ்தம் ஶாணம் வ்ராவஷ்ரம் வாத்ர
காரணாஸ் ॥சுக॥ ஈவ்ராவாத்ரக்வஜம் ஏஷ்வம் க்வசிவாக
தபுஷஹபுஷி । இதி தஷ்ரு வசஶ்ரூக்வா ஶாணியுராஶ

னை யடைந்து விநயத்துடன் வணங்கிப்புத்திரனைப்பிரார்த்திக்கக்கடவீர். அவர் கருணையினால் தங்களுக்குப் புத்திரனுண்டாகும்படிசெய்வாரென்று சொன்னான். அதைக்கேட்டு அரசனும் மிகவும் மனம்மகிழ்ந்து மந்திரியுடன் கூட மாமுனிவன் ஆசிரமமடைந்து பக்தியுடன் பணிந்தான். அப்பொழுது முனிவர் தன் பர்ணசாலைக்கு வந்த அரசனுக்கு ஆதித்தியம் செய்து பிரகவனைநோக்கி, அரசனே! இங்குவந்த காரணமென்ன? யென்னால் நடக்கவேண்டியதைச்சொன்னால் செய்கின்றேனென்று சொன்னார். அரசன் யுகந்தரனைப் பார்த்தான். யுகந்தரன் முனிவனை நோக்கி ஓமகாநுபாவா! யெங்களரசன் புத்திரனில்லாத குறையை விலக்கத் தங்களிடம் வந்தார். பங்கமில்லாமலங்கீகரித்து அனுக்கிரகம் செய்

நிஷதஃ ॥எ०॥ வாதாபாஹவாரம் தமைஷ்ட்வா ப்ரதிஜஜ்ஞே நாரு
வாய தவை । ஸவபுஜ்ஜோ வாரஃ ஸ்ரீராரு கௌஶாம்பீ தே
தாரு ஸாஹஸ்ரு ॥எக॥ வாதாபிஷ்டம் வாதாகாஷ்ரு யாஜ
கோரஹஸ்ரு நஹாரோநிஃ । கலிகா ஶாநிவ்ரஸாஜெந ராஜா
ஹஸாரயோவஃ ॥எஉ॥ பஜாராதிவ ப்ராவ ஸஹஸ்ரா நீக
ரா தஜ்ஜ । வனம் வியஸ்ரோ ஸஜ்ரஜ்ஜ ஸதாநீகாஸ்ரு மேவா
தரோக ॥எங॥ கதாஞ்ஜெ ஶஜ்ரிவாரஷ்ஸநா நீஸ்ரு ஶஹீவ
தெஃ । ஶிஜோ நஶுலபஸ்ரு வாதாரு ப்ராவஃ கா
மொஶிதாரு ॥எச॥ வாதாபாஹஸ்ரவ்ரஸ்ரீநாஸ்ரு வா
ஸாரீ ஹ்ரு ஃ । யஃ ஹஸ்ராயணோ நாரோ ஶஞ்ஜாரிஷ்ரு
ஷ்ரு கௌவிஃ ॥எரு॥ விப்ரகீகஸ்ரு தநயஃ வாஷ்ஷ
ஜெதா வஹஸ்வஹ । ராணாரு நிதி விப்ராதஃ வாரமைஷ
ரு விஶ்ரு ॥எசு॥ வஸ்ரஹஸ்ரு கசோ ஜஜ்ஜெ தநயொ

யமிண்டுமென்று தெரிவித்தான். அதைக்கேட்டு முனிசிகா
மணியாகிய சாண்டில்யர் அப்பொழுதே அரசனை நோக்கி
மன்னவனே! மயங்காதே; மனவருத்தம் தீர்கத வைபவ
மென்று பிரதிஜ்ஞைசெய்து சத்தியந்தவராமல் கௌசாம்
பியை யடைந்து புத்திரகாமேஷ்டியென்னும் வேள்வியைச்
செய்வித்தார். பிரகு முனிவருடைய மகிமையினால் சதாநீக
னானவன் ஸ்ரீராமபிரானை தசரதனடைந்ததுபோல் ஸஹஸ்
ராநீகனென்னும் புத்திரனைபடைந்தான் முனிவர்களே! இவ்
விதம் விதூமாவானவன் சதாநீகனுக்கு விஷ்ணுமதியினிட
மவதரித்தான். பிரகு மால்லியவனை யுகந்தரனென்கிற மந்
திரிக்கு யௌகந்தராயண னென்கிற பெயருடன் கூடிய புத்
திரனைப்பிறந்து மந்திரசாஸ்திரங்களிலும் சமர்த்தனையும் ப
வித்தான். புஷ்பதந்தனென்கிற வஸுவானவன் விப்பிர
தீகனுக்குப் புத்திரனைப்பிறந்து ருமண்வானென்று பெய
ரோங்கி யரசனுக்குத்தளகர்த்தனாகிச் சத்துருக்களை வசம்
செய்தான். பலோத்கடனான வஸு வல்லபனுக்குப் பிறந்து

தேவ வம்யாகுடீ । வஸந்தகஉதி வ்யாதோ நமிகுகீ
ஸு கோவிஷீ ॥ எ ॥ சுய தெ வவ்யுயுஸ்வெ ராஜவு
த்ரு வ்ரமாரமிரீ । வஸுஹாயநதாம் தெஷு யாதெ
ஷு தஉநஞ்ரழ ॥ எஅ । சுரம்வுஸ்வாரவி ஸ்வெ ஶ்ரா
நுவதிரீ கூ ச்வமிணீ । சுயொஜ்யாயாம் ஶுஹாவுயுரா
கூ ஜாதா ஶ்ரமாவதீ ॥ எக ॥ வஸ்ரம் வியுஶிஶுவ்ரா
ஸெ ஜ்ஜிரெ கூஷிதிணெ । வுதுயாஹெந ஸந்தீ
வாயுயாரஸ ஜெஹி நீ ॥ அ० ॥

இதி ஸ்ரீஸ்வாரெ ஶுஹாவுராணெ
சுமஸ்ஸுஸம்ஹிதாயாம் ஸ்ரீஸுநாகஸ்ஸுஸம்வாதே
வ்ருவ்ருஹாமெ யமெ ஶுநதாஸ்வாரவ்ரெ
வ்யாவ்ரவ ரீஶாஹாத்ம்யாநுகு
ஸ்ரீ கணிகாரவநமாஹாத்ம்ய
வியுஶாவவ்ரவிநுரீ
வஸுஶோஜ்யாயீ ॥

வஸந்தகனென்னறு பெயாபெற்று மனனவனுநகு மனமககல
சதிரகுறிய சகாயஞ்ஞன இவ்விகமவாகள பாரில பிறந
து சுககிலபக்ஷசந்திரனபோல வளாந்து ஐந்துவயதுசென்ற
ஸமயததில அலமபுஸையெனகிற வபஸரஸஸு. கிருதவா
மனெனகிற அயோதிமனனவனுககு மிருகாவதியெனகிற
கனனிகையாக ஜனிததாள சனனகாதிகளே சகாந்கன சக
லகலலியாண குணங்களும பொருந்திய புதலவனை யடைந்து
மனமகிழசியுடன் மனுநீதி தவறாவண்ணம தரணிமண்ட
லததை தாககார்ததுவநதானென்னறு சூதமகாமுனிவாசொல
லி முடிததார

கர்ணிகாரவநமாகாதமியததில ஐந்தாவது அததியாயம
விதூமா சாபமபெற்ற சரிததிரம முற்றிற்று.

ஷடெஷாzஸ்யாயஃ ॥

வியஸோவநிவ்ருத்திஃ ॥

ஔஷயஃ—ஸுத ஸுத ஶஹாவ்ராஜ ஸவ்ரம் நிராவஶொஷ்டதஃ । ஜ்ஞாதீயுவ்ய ஶாஹாத்ரம் விஸ்ராவ்ய ஶஹுஸி ॥ க ॥ ஸுதஃ—சுதாநரொ ஶஹாஸகொ ஊஷ்ஷாநுஸரொ வலீ । சுஹிஜஃ ஜ்ஞாதி வ்ராதொ ஶஹாதெஷ்கொ வலொத்கடஃ ॥உ॥ யுக்தஸ்ஸுஸிரொநாஶ ஸஹாயெந ஊராத்நா । ரூரொய ஶெவநாரம் வவாயெ விவுராநவி ॥ங ॥ வஜ்ரஶரெந ஶிவி ஶஹாஸரொ

ஆறாவது அத்தியாயம்.

விதுரமாவினுடைய சாபநிவிருத்தி.

இவ்விதம சொன்ன சூதமுனிவரை நோக்கிச் செவனகாதிமகரிஷிகள ஸூக்ஷ்மமான தத்துவத்தை யுணர்ந்த ஸூதமகாமுனிவரே! இந்நிதீர்த்தத்தின் மகிமையை விரிவாய்ச் சொலலுமென்று வினவச சூதமுனிவர் சொலலுகின்றார்:- கேளுங்கள் முனிசிகாமணிகளே! இவ்விதம் சதாநீகன சக செனுதிவருஞ் சமயத்தில் மகாபல பராக்கிரமசாலியான அஹிதமஷ்டிரனென்கிற வொரு மஹாஸுரனுனவன் ஸ்தூலசிரஸ்ஸென்கிற துஷ்டனுன இஷ்டனுடன் கூடப்படையெடுத்து அமராவதியை அடைகோட்டைசெய்து வானவர்களை வாட்டுமபொழுது, தேவர்களெல்லோரும் தாவிப்பிடித்துத்தானவர்களைத்தலைசிதர அடிக்க கட்செவிப்பல்லன் கடுகடுத்துக காலாக்கினிபோல் சீறி அமரர்களையலரும்படி யடித்தான். அதையறிந்த அமரவேந்தன் தன் சூதனைநோக்கி

வஸுரக்ஷஸொஃ । ஸுநிநாய ஸுதாநீகம் ஸஹாபாயஃ
வஸுநாஃ ॥ச॥ ஸயளவராஜ்ய தநயம் நியாய வியிவநு
வஃ । வ்ரதஷ்ஸுரயுரோஷ்ஸாய யஃஸாய ஶிதிஜ்ஜெஹஹ ॥ரு॥
நீகொ ரோதஶிநாzஜ்ஜெது ஸாஹரம் வயநஃஸுரஃ । வியா
ய வ்ரெக்ஷகாநு ஜெவாநு ஜவாந ஶிதிஜாநு ரணெ ॥ சு ॥
ஹதஜ்ஜெதுாயிவஜ்ஜொzவி நிஹ தஸ்ஸுயஃஜெ ஶிவி । க
தஶுரூவு வஹஸா வரெகம் நுவவஃஹுவு ॥ எ ॥ ர
யுரோரோவு ஸஹஸா களரானீம் ரோக ரியுயள । நீ
க்ஷா ரஹீதஸுஸள ஶதஃதாய நுவெஹுயக ॥ அ ॥ ததஸ
ஹஸ்ரநீகொzவி விஹுவு வஹஃ ஹுஃவிதஃ । ரநிஶிஸ
ஹ ஸஃஹுய வ்ரெ தகாயும் நுவதுயக ॥ கூ ॥ ஶுதம்
ஆாக்ஷா வதிம் ராஜ்ஜு ஸஜ்ஜெஹவாநஃரோரஃ । ரஹிஷ்யா

மாதலியே! நீ பூதலஞ்சென்று நமது சதாநீகனைத் தேர்தனி லேற்றி அழைத்துவாவென்று அனுப்பினான். உடனே மாதலியுமரசனைக்கண்டு அமரேசனுஜ்ஞையைத்தெரிவிக்க வுடனே சதாநீகன் யெவ்வித மாகுமோவென்றெண்ணி தன்னுடைய புதிரனான ஸஹஸ்ரநீகனுக்கு இளவரசுப்பட்டம் கட்டிவிட்டு விண்ணுலகஞ்சென்று தானவர்களிடம் யுத்தஞ் செய்யும் வானவர்களை மத்தியஸ்தமாகவைத்துவிட்டு அசுரப்பண்ணையை யறைநொடியில் மாய்த்து அஹிதப்ஷ்டிரனுடன் அனேகநாள் சண்டைசெய்து அவனையும் கொன்று அவனால் தானும் மடிந்தான். பிரது தேவர்கள் சந்தோஷாதுக்கமிரண்டு மடைந்து மன்னவன் சரீரத்தை மண்ணுலகங் கொண்டுபோய் அவனது புத்திரனிடம் ஒப்பிவிக்க வப்பொழுது அரசன் குமாரனானவன் அதிக துக்கத்தையடைந்து தனதுதந்தையுடன்கூட அனுமரணஞ்செய்த மகாபதிவிருதா சிரோமணியான விஷ்ணுமதியென்னும் மாதாவுக்கும் பி

ஸஹ ஸம்ப்ராப்தெ ஹுராவாமெ கீதிபுஶெஷதாழ் ॥கெ॥
ஹெஜெ ராஜ்யம் ஶதாநீகதநயொ ஶிஶுணாம் மிரா । யுஹம்
யஶெ விப்ரதீகெ வஶுஹெ ஶ்ரீதெ ஸதி ॥ கக ॥ யஸ்ய
ஸுராயணஶுவா ஸுதுராஸுவு வஸவ ஹி । ஶதாநீக
ஸுதஸ்யாஸு தத்தாயுகுவுத ॥ கஉ ॥ வஸவம் ஸ
வாஸுபாஶெஸ ஶ்ரீம் ராஜஸுதொ ஸவீ । யாதெ கூமெ
ஶஹெஜ்ரண ஸ நநு நஶெஹொதவெ ॥ கங ॥ நிஶிநிதஸ்ய
யிகாம் ஹாவிநீஶுணொதயாழ் । ஊஃ—ஸுயெபூ
ஷிஸ ப்ரஹணஸுவா ஶயொஜ்யாயாஶும்வுஸுா ॥ கச ॥
ஜாதா ஶ்ரீமவதீ கூநுா ஹுவதெஃ கூதவஶுணஃ । வி
யுஶெநாஶ ஸ வஸுஸ்ஸம் நாகுஶுநாம் வுஸுா ॥ கரு ॥

தாவுகசூஞ் செய்யவேண்டிய கிருத்தியங்களை முடித்துவிட்டு மந்திரிகளின் வேண்டுதலால் முடிசூடிச்செங்கோல் செலுத்திவந்தான். அப்பேர்ப்பட்ட மன்னவனுக்குத் தன்னுடன்கூட அவனியிலவதரித்த மால்லியவான்முதலான வஸுக்கள் யௌகந்தராயணன் முதலானபெயர்கொண்டு அவரவர்களின் பிதாவினவஸாநத்திலந்தந்தக் காரியத்தைச் செய்து வந்தார்கள். அப்படியிருக்கவொருசமய மிந்திரனுனவன் அமராவதியில் நந்தனவனேத்ஸவம் நடக்கும்பொழுது பூபதியை அழைத்துவரச்செய்து அவனுடன்கூடவுத்ஸவத்தில் வெகுவிநோதங்களை யனுபவித்து மனதைச்சந்தோஷிப்பிவித்து யேகாந்தத்திலிருக்கும்பொழுது அரசனை நோக்கி ஹேமித்திரா! ஸஹஸ்ராநீகா! உனக்குச் சரியான நாயகியொருவளிருக்கின்றாள். அவளையே நீ மணஞ்செய்யவேண்டும். அவளாரென்றால்; அலம்புஸையென்கிற வப்ஸரஸ்ஸானவள் அயன்சாபத்தால் அயோத்தியாதிபதியான கிருதவர்ம்மனுக்குப் புத்திரியாகப்பிறந்து மிருகாவதியென்ற பெ

காலைவ வ்ரஹஸ்ஹெ ஹ்ரஷ்டாzநிலுஹ்ர காலஸுகாடு । வி
ஹஷ்டஹ்ரஹஸ்ஹ்ரஸாவாந கஹ்ருகுவோஹதீ ॥ கக ॥ மெஸைவ
தெ ஹயிதா ராஜநு ஹாவி நீ ந விராஸ ஸவெ । யஹா கு
ரு தநீ வாத்ரு ராஜ்ரு ஸம்ஸ்ரவ்ரு ஹுவதெ ॥ கள ॥
ஹ்ரமாவதா ய ஸஹிகோ வெஹாரணுவஸீவமெ । ஹ்ரு
தீயெ ஹஹாவணெ ய ஹ்ரமஹ்ரு ஹ்ரஷ்டுரு ஸீ ॥ கஅ ॥
ஸாநு கரிஷ்ரவி கஹா ஸாவாநுஸ்தோ ஹவிஷ்ரவி ।
ஹ்கி வ்ரொவாய ஹமவாநு ஸ ஸ்ரயொகெ வி தாரஹீ ॥ ககக ॥
ஹ்ரு வாய விஸ்ளஜாஸ்ரு ஸஹஸ்ரா நீகுரோஹ்ரரஸ । ஹ்ரு
ஸ்ரு வவநு ஸ்ரு கா ஸஹஸ்ரா நீகுஹுவ கீ ॥ உ0 ॥

யருடன் பெருமபுகழ்ச்சி பெற்றிருக்கின்றாள் அவனியிலுள்ள அரசர்களெல்லோருமவளையடைய விருப்பங்கொண்டு அருந்தவம் செய்கின்றார்கள். அவளைக்கண்ட முனிவர்கள் மனங்கெட்டு மயங்குகின்றார்கள். வானவர்கள் வரும் காரியமறிந்ததினால் வெறுப்புற்றார்கள். ஆனாலுனக்கவளைப்படிக்கிடைப்பாளென்றால், நீ முன்ஜன்மத்தில் விதூமாவென்கிற வஸு பிரமன் சபையில் நடனமிடுமலம்புஸையினாலுடையுலைந்தபொழுது காமத்தாலவளைக் கண்ணுற்றக கமலாஸநன் சாபம்பெற்றாய். ஆகையால் அவளை மணஞ்செய்யவிதியுனக்கே. சாபத்தையெண்ணியும் நீ வருந்தவேண்டாம் கோபத்தால் விதி கொடுத்த சாபம் பெரியலாபத்தால் நலமாக பலித்ததிப்போ. சாபத்தின் முடிவையந்தவிதியே செய்தார். அதையுமுனக்குரைக்கின்றேனென்னவென்றால், புத்திரனையவளிடத்திலுண்டுபண்ணி அவனிடத்திலவனியை நீ ஒப்பிலித்து ஆகமங்களரனடியைத்தொழுது யெங்கே அசுத்தினை நிவிருத்தித்துக்கொண்டு பின்பு செடிகொடிகளாய் முளைத்து வலிக்கின்றனவோ; அந்த மறைக்காட்டிற்குவடமேற்கில் ஆரூருக்கருகிலமர் கோங்குக்காட்டில் சந்திரநதிய

தஹ்ஹாஹகூ்ரி காதாஹஸ்ஸாஃநு ஶஷீவகிடு । சுளஶாரஸீம் வ்ரூஷிகொ உ்ஷ்ஷ்ஸ் கிஶொதுயொ வயி ॥ உக ॥ ஸ்ஸாக கிவெி தாரு கூந்நாரு ஸாஷரேணாஃநுயீஃ । ய்ராயநு ஶக ரு கூவவொ நு ஶுமொஶாஸ் ஃஹீவசஃ ॥ உஉ ॥ ஸாஶஶாவ நுவம் ஸஶ்ரு ரு நாஷாரு கிரஸ்ரு தா । சுஹுரு யஃரொநாzவி ஃபா ஸஹஸ்ரு நீக ஶுவெதெ ॥ உங ॥ ஃஶாவதீம் ஹ்ரு ஜ்ராயநு கிஷ்ரு ஃரொவெகூவெ । ஸளஹாரு்ரு்தஃரொநிநு்ரு நு ஸஹஸ்ரு்தெzவயீரணாரு ॥ உசஃ ஃரொவஜ்ராய யாரு ராஜநு ஹ்ரு்ரு ய்ராயஸி ஸாரவு சரு । த பா வு கூஹுஶ ஸஃ விபாகுஸ்ஸ ஶவிஷ்ரு்ஸி ॥ உரு ॥ உகி

ருஸலமரிந்திரதீர்த்தம சென்று மிருகாவதியுடனே நீராடிய பின் கரச்சினன லிங்கத்தைப் பூஜித்தாலுன் சாபமுடன் துலைகுலிடுமெனறுரைததான். அதைக்கேட்டு அரசன் மிருகாவதியை மனதிலெண்ணிக்கொண்டு இநதிரனிடமனுமதி பெற்றுக் கௌசாம்பியையுததேசித்து வரும்வழியில் திலோததமைபானவனரசனைக்கண்டு; இவனுர்? சந்திரனு? அல்லது மன்மதனுவெனறு மதிமயங்கி மதனவெறிகொண்டு நாமையைப்படைத்துக்கெடுக்க பிரமன்கொடுத்த சாபத்தாலவனியிலுதித்த மறுவற்ற மானிடச்சந்திரனிவனெனறறிந்து அருகில் வந்து புஞ்சிரிப்புடன் கொஞ்சிப்பேச, மிருகாவதீமயமான மனதுடன் கூடிய மன்னவன் தன்னைச்சுறறுங் கூடச் சட்டைசெய்யாதகைப்பார்த்து அடே அரசனே! உன்னைச்சபித்தவிதியே முகலிலொருஸமய மென்னைப்படைத்து மிகமோகத்தையகங்கொண்டான். விண்ணிலுத்தமையான யென்னை நீ வெருத்தது போய் மண்ணினிலுதித்த பெண்மானை நாடினதாலே அனலிலிடுமெழுகதுபோலக முருகி நொந்தேன் நான். அவள் விரகமீரெழுவருஷ முனக்கதின்பயனும். யென்றிவ்விதம் சபித்தாள். அதைக்கேட்டு

ஸுவதீம் ராஜா காரவாவ திலொத்தமே । ஹஹெய யதி
தாரவே தநஞ்ஜாம் கூதவபுணம் ॥ உசு ॥ வதாஹுஸ
ஸரோ ஈவம் ஸஹிஷ்ணு தயியொமஜ । ஹதாக்கா த
ஹதநா நாவம் வாயாநிஜாம் வாரீ ॥ உஎ ॥ தகம் கா
லெந தநபாம் ஹுவதெம் கூதவபுணம் । தாரோஸவாஹ
ஹயிதாம் ஸவபுஷ்வ வாஷ்யநம் ॥உஅ॥ ஸ்ரோமாவதீம் ஸரோ
ஸாஹ்ய விலாஸ தாரவலுரீ । விஹ்ரோம்ஹொயிலுஹரீம் நந
ஹ ஹேநஹ்ரதிம் ॥உகூ॥ ஸா தஹ்லாஹுரோயத ஹவாநீவெ

அரசன் திலோத்தமையை நோக்கி அடி திலோத்தமையே! நீ திலத்திலுத்தமையானதா லுன்னைப் பிதாமகர் விரும்பிக் கிரகித்தார். பாரிலுயிருள்ளவர்கள் பார்ப்பாரோ உன்னைக் கண்ணால். மண்ணுலகிலுள்ளவர்கள் மிருகாவதியையல்லோ பார்ப்பார். அவளை நானடைவேனால் விரகத்தைச் சகிப்பேன் செல்லாப் பென்று சொல்லிவிட்டு கௌசாம்பியை யடைந்து மந்திரியினிடம் நடந்தவரலாறைத்தெரிவித்து ஸ்வயம்வரத்தில் மன்மதனுடைய விஜயக்கொடிபோலும் விலாஸமாகிற விருக்ஷத்தின் துளிர்போலுமிருக்கிற மிருகாவதியை மணஞ்செய்து ரதியுடன்கூட மன்மதன்போல் பலவிதமான போகங்களை யனுபவித்துக்கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது அந்தமாது சந்திரசேகரனை ஜகதீசனிடமிருந்து பதிவிருதாதர்மத்தினால் ஸதீயென்று பெயர்பெற்ற மலையரசன்புத்திரிபோல் ஸஹஸ்ராநீகனிடமிருந்து கெர்ப்பத்தைத் தரித்தாள். அந்தகர்ப்பகாலத்தில் அந்த மிருகாவதியினுடைய அரைவைத்த தங்கம்போலழகான வங்கமெல்லாம் வெள்ளுள்ளித்தோலிபோல் விசும்பவே வெளுப்பேரி அமிருதத்தாலலம்பியவோரிந்துகலைபோலாச்சு. கேசமதாம் சார்முகில்கள் கடுஞ்சினத்தால் மேல்விழுந்து குப்புறவே கவிர்த்த பாதி மதியாகுமவள் நெற்றி. காமனதுகணையாலே கற்பித்த பு

நுஸ்ஸோவாசா । வாஸிஷ்ட ஸ்ஸமிஷ்டவேவ வீயஷ்டிஷ்டா
ஹிதா வேஷ்ட ॥ருஓ॥ ஸுநுரீ ஷ்ளஷ்ஹுஷ்வுகா ஷ்ஹுய வ்ள
ராநுரீவ திக் । ராராஜ ராஜஷ்ஹிஷ்டீ ராஜநீகாரமுஹிபுணீ ॥
॥ருக ॥ ஸா ஷ்ளஷ்ஹுஷ்வஸாஹுரீ ஸ்ஹுஷ்ஹுஷ்ஹுயம் ஸஷ்ட ।
ஸுஷ்ஹுஷ்ஹுஷ்விவ்ரு ஷ்ட ததஷ்ஸவ்ரும்ஸவ்ரோஹுராஸ ॥ருஉ॥
வ தயுள ஸஷ்ஹிதகுரெ ஸாகுஷ்ஹிஷ்ரு ஷ்ஹுராவதீ । ஸ்ஹுவ்ரபா
வெ ஷ்கிம் ஷ்ஹுக்ரு ராகுவாவீநிஜ்ஜிவிந ॥ருங॥ சுஹிஷ்ரு ஷ்ஹிராஷ்ரம்
ஸ விஜ்ஜாய ஷ்ஹுராவதுரு ஷ்ஹீவ்கீः । குளஸுஹுஸ்ஸுஹி
மெः வ்ஹுணஷ்ரு கூஷணாஹுவீகாராயஸ ॥ருச॥ சுஹ்ரி
ருகுஜ்ஜயெ ராஜீ ஸ்ஹுநம் ஸாஹுராஸ்ரோநிநோஸ । ததஸ்ரு
ராகுதெ காயாஹுரு ஹுஷ்ஹுகிம்ஸுகுஸ்ஸுஹிஹுடி ॥ருஞ॥ ராஜ

ருவதில் பூட்டிய தாமரைக்கணைகளவள் கண்கள் திலமர்ந்த வண்டுகளே கருவிழிகள். கடைக்கண்ணே கருங்குருவி. கிளிக்கூடுபோன்ற கண்டநாதத்தைக்கேட்டுக் காமன் கிளிபிடிக்கவைத்த கோவப்பழமோபாமவளதாம் தொப்பிள்புகரிலிருந்து தொடர்ந்தேரி வெளியேவந்த ரோமக்கொடியான கறுநாகமுயரே சென்று கொங்கைக்குடம்கண்டு பக்கத்திலொதுங்கியதே. இவ்விதம் குற்றமற்று குணங்களுற்ற அங்கங்களுடைய அந்த மிருகாவதீ கெர்ப்பத்திலுண்டான மசக்கையினால் கேட்டதெல்லாம் கொடுத்து அரசனவளுடன் திவ்வியபோகங்களை யனுபவித்துக்கொண்டிருக்குஞ் சமயத்திலொருநாள் கணவனை நோக்கியந்ததையல் ஹேநாதா! எனக்கு இரத்தவாய்க்காலில் நீராடவேண்டுமென்று வரும் விதியால் வருந்திவேண்ட வப்பொழுது அரசன் புதிதாகவொரு குளம்வெட்டி அதில் குசும்பாததண்ணீரைநிரைப்பியதில் நீராடச்செய்தான். அவ்விதம் முழுகி வெளிவந்தமன்னவன் மனவியை மாம்ஸமென்றெண்ணி மலைபோலப்பெரிதானவொரு கெருடபக்ஷியெடுத்துக் கால்களிலிடுக்கிக்

ஸ்ரீசாதிஷயிபா ஸுவணகுகுலுஸுஹுவீ । ஜஹாரு விகுடீ
வகுவீ சுஹுரு ஜஹுரு வியெவுஹுரு ॥ கூ ॥ நீகுவா வி
ஹாபஸா சுகுரு ஸுபாரசுலுஸுநிஹீ । தகுரு ஜசொஹ
விவஸாசுஹுயாவுகுஹுரு ॥ கூ ॥ லுவுஸுஹுரு ஸுமெநீ
குவாபியெலுகுநுவுஹுரீ । சுஹுரு சுலுகுவுரு சுலுரு
சுஹுரு ஸுகுணுவுகுபுகீ ॥ கூ ॥ ஹாநாபு சுஹுலாஹுரு
zஹும் குவியொமெநுவீதா । காரு ஹிம் குநுகுலுரு
சுகுரு குநுலுரு ॥ கூ ॥ இசுகுரு ஜஹிஹாரு
நாரு வுரெரு zகுநுகுரு குகுணீ । ஸுரு ஸுவுமெகுஸ
ரிஸமெணெ ஸுகுரு நியநம் ஹதா சு0। சுகுரெமெவெ
ஹி நுணாரு சுரணம் மெநெவ லுஹுமெ । சுதிநிநம் ஸுசுகு

கொண்டு தனதிருப்பிடமான உதயகிரியின் குகையிலிருக்கண்டுபோய் நீழலைவைத்து வருதலைவகத்தால் மீராகமுற்றிருக்கும் மிருகாவதியைப்பார்த்து விட்டுப் பயந்து ஓடிவிட்டது. பிரகுமயக்கம் தெளிந்து கண்களை விழித்துப்பார்த்து ஒருவருமில்லாத மலையின் குகையிலிருப்பதைக்கண்டு பயந்துகால்பதரிக் கைகளை யுதரிக்கொண்டு கணவனைக்காணாமல் தேம்பித தேம்பியழுது புலம்பி ஓ பென் பிராணவல்லபா! யென்னை யாருக்குப் பறிகொடுத்துவிட்டீர் மகாபாபியான நானும்முடைய முகமலத்தை இனி யெப்பொழுது காண்பேனென்று கதறியழுது அந்தப்பதிவிருதாசிகாமணியாகிய மிருகாவதியானவள் குகையிலிருந்து வெளியில்வந்து மரணத்தையடையத் துணிந்து புலிகளுடையவும் யானைகளுடையவும் சிங்கங்களுடையவும் கூட்டத்தில் போய் நிற்க அவைகளெல்லாமிவளைக்கண்டு முகர்ந்துவிட்டு ஒதுங்கிவிட்டதுகள். முனிவர்களே! காலத்தையனுசரித்துத் தானல்லவோ மரணமுமேற்படும். இவ்விதமலறுகின்ற மிருகாவதியின் அழுகைக்குரலைக்கேட்டு மான்களெல்லாம் மேயாமலசையாமல்

ணாத்ய தஸ்யா ஸுகுமாரீ தம் ஸுஹுராः ॥ சக ॥ ப்ரேமா நிஷ்டுர
ஹதயா ந தீர்ணாநுவ்யுஹக்ஷயாநு । தத்ஸ்வாம் குரூணா
ஸிரஸு ஶுரூநிவாத்ரஸ்யா ஸ்ரிதாழ் ॥ சஉ ॥ ராஜ்ஞீம்
ரூபவயா ராஜ்ஞீம் ஸுரா நீய ஸுராஶ்ரிழ் । நுவெஷயஷ்ட கரம்
ராஜ்ஞீ ஹுரவெ ஜஷ்டுமயெ ॥ சங ॥ ஜஷ்டுமிஸுரா ஶுரூதா
தாரோஸ்வாஸயஷ்டுநிகெ। ஜஷ்டுமிः— தயா ஜாநீஷி தாம் ஹிஷ்ட
ரூதஸுரூ யயா தவ ॥ சச ॥ யயா ரோதா தவ ஸுரூதெ
தயா ஶிஷ்டுஹிநீ ஸுவிபழ் । ஸுவஸோஸ்வாஸிகா தத் ரூபவ
யா ஜஷ்டுமிநா ॥ சரு ॥ உவெரு தத்தெவ ஸா வாஸ ரோ
ஶ்ரிஶ ஸுரிஸுரூவெ। தத்ஸ்வெவ ந கூரவெந விஶாஷிவ
வாவுதீ ॥ சஙு ॥ ஸுஷுத தநபம் வாமா ஶளயுவெயெ

கண்ணீர்விட்டுக்கொண்டு அவளைச்சூழ்ந்து நின்றதுகள். அப்பொழுது தற்செயலாய் அங்கேவந்த ஜமதக்கினிமுனிவன் குமாரனவளைக்கண்டு மனுநீதிதவறாமல மண்ணுலகத்தையரசாளும ஸஹஸ்ரார்ஜுனனுடைய தர்மதார மிவளென்றறிந்து சமாதானம் சொல்லித்தனது பர்ணசாலைக்கழைத்துக்கொண்டுபோய் பிதாவினிடம் தெரிவித்தான். அப்பொழுது ஜமதக்கினிமகாமுனிவன் அந்தப்பெண்ணரசைநோக்கி அடி! குழந்தாய்! மிகுசுவதியே! நீ பயப்படாதே; என்னை நீ உன்னுடைய தந்தை கிருதவர்மனைப்போல் நினைக்கக்கடவாய். என்னுடைய பத்தினியை யுன்னுடைய மாதாவாக நினையென்றுசொல்லி தைரியத்தையடையச்செய்து தனது குழந்தையைப்போல் பாதுகார்த்துவந்தார். பிரகு கொஞ்ச காலத்திலந்த ராஜகன்னிகையானவள் ஸாக்ஷாத்பராசக்தியானபார்வதியானவள் ஷண்முகனைப்பெற்றதுபோல் மகாசூரனும் மன்மதன்போல் வடிவுகொண்ட புத்திரனைப்பெற்றாள். அவளுக்குச் சூதிகாகிரகத்தில் செய்யவேண்டியகாரியங்களையெல்லாம் அங்குள்ள முனிமனைவிகள் போட்டியு

யபுராஹ்யுஷ்ஷ்ரகி । ஸுஷ்திகூரபுஹகுதாநி யாநி கூர
யபுராணி வாஸுஹிஃ ॥ சஎ ॥ வுகிரெ ரோதுவதாநி ஷ்ரமா
வதா ஸுநிஷியஃ । தம் ஸுஜாதம் நுவஸுதம் காzவி
வாஹஸரீரிணீ ॥சஅ॥ உதயாஉஜாதகுவா வுகாரொஉயநா
ஹியழி । ஷுஷுரெ ஸுநீஹ்ரண குதஜாதாதிகுவுதஃ ॥
॥சக॥ ஜ்ரூஹ ஸகுவா விஷ்ரா ஜஷ்ரெஷ்ரெஹாஸுநெஃ । யு
வா நுவஸுதஷ்ஷாzயம் கூஷாவிநுமயாவாஸஃ ॥ருஂ॥ கூவ
ஷுஷெகம் ஹுஜம் வுரயெந ஷ்ரஸ்ஸுயழி । உவாவ கூ
வயா யுஸ்ரோவுரய ஸுஷ ஹுஜஷ்ரழி ॥ருக॥ கிம் சுரிஷ்ரி
ஷுநெந கூம் நெநம் ஹிம்ஸிதுஷ்ஹுவி । தஸுவாவ
தெரோ வுரய ஷ்ஷவெபுணாநெந வுஷ்ரஸுஷ । ருஉ॥ யந
யாநுராஜிகம் ஷ்ஷவ்ரு ஷ்ரஸெஷ்ரு நமரெஷ்ரு ஏ । கூதெரா
zஹம் ஜீவநெஹ்ரவாநு நெநம் ரோகெஷ்ரு கூயஷ்ரந ॥ருந ॥

டன செய்துவந்தார்கள். குழந்தைக்கு ஜாதகர்மம் முதலா னவைகளை க்ஷத்திரியனுக்குரியவிதிப்படி மாமுனிவர் நடத்தி வந்தார். குழந்தை பிறந்தவுடனே ஒரு ஆகாயவாக்குண்டாகி இவன் உதயாசலத்தில பிறந்ததினால இவனுக்கு உதயனனென்று பெயரிவைத்தது. பிரகு வேந்தன்மகன் உதயநனும மிகவும செழிப்புற்று வளர்ந்து பதினோராமவயதிலுபநயநஞ்செய்யப்பட்டு முனிவரிடமிருந்து சகலவித்தைகளையுமப்பியஸித்தான். ஒருநாளவன் வேட்டையாடிவருஞ்சமயத்தில் ஒருவேடன் ஒருஸாப்பதத்தைபபிடித்துப் பெட்டியிலடைப்பதைக்கண்டு மனமுருகி அடே அப்பா வியாதா! நீ யேனிந்த சர்பபதத்தைக் கொண்டுபோகிறாய். இதைவிட்டு விடென்று சொல்ல வப்பொழுது அந்தவேடன் இதைவைத்துக்கொண்டு நான் பிசசையெடுத்துக்காலம் கழிப்பேனென்றுசொல்ல வுடனே தன்கையில்ததன்தாய் பூட்டியிருக்கும ரத்தினகங்கணத்தைக் கழட்டியவன் கையில்கொடுத்துச்

உத்ஸுகா வெபிகாயாம் தம் ஸவாஸு ஶவாராயீஃ । ஸஷ
ராமொக்ஷு ஹுஜமம் ஶவாராய யநாயிழுநெ ॥ ருச ॥ ஷ
ரொஷயஷ ஷ்வஜநநீஷ்தம் ஷ்கா ஸ ஷுஷணு । ரொஷிதஷெ
ந ஸவெபுாzஸள நரொஹுகா க்ஷுதாஜுஃ ॥ ருரு ॥
ஸவ்யம் க்ஷுகா உ ஸஹஸா ஸவாதாஸம் நிநாயவெ ।
கிஞராவ்ஷுந நாமெந யுதராஷ்ட்ரஸுதெந ஸஃ ॥ருசு॥
வாதாஸம் ப்ராவிதஸ்தத் நுவஸஷ வாஜிதஸுவழு ।
யுதராஷ்ட்ரஸ்ய தநயாம் ஹமிநீம் கிஞராஸ்ய உ ॥ ருள ॥
ஜுஹிதாவ்ரம் ஶுணொவெதாம் வ்ரியாம் ஹெஜெ நுவா
தஜஃ । ஸ தஸ்யாம் ஜநயாரோஷ வாதுத்ரவ்ரிளெஜஷழு ॥
॥ ருஅ ॥ ததஸ்தா ஜுஹிதா வ்ராஹ க்ஷுரிதொஷயநம் வ்ர
தி । ஜுஹிதா—கஹம் விஷ்ராயஸீ வமவ்ரம் ஸுக்ஷணீநாஃ

சர்ப்பத்தை மீட்டிவிட்டான். வேடனும் சென்றான். பிறகு அந்தஸர்ப்பம் மானிடசரீரத்தையெடுத்துக் கொண்டு ஓரா ஜகுமாரா! நான் திருதராஷ்டிரனென்கிற நாகராஜனுடைய குமாரன் யென்பேர் கின்னரன். உன்னுடைய சினேகத்தை நான் விரும்புகிறேன். உன்னைப்போல் தயவுள்ளவர்களை இவ்வுலகில் காணேனென்று சொல்லிப் பாதாளத்திர்க்கழைத்துக்கொண்டுபோய் பிதாவினிடம் தெரிவிக்க அவனுமதிக சந்தோஷத்துடன் அரசன்மகனுக்குத் தன்புத்திரியான லளிதை யென்பவளை விவாகஞ்செய்து வைத்தான். இவ்வித முதயனன் லளிதையை மணஞ்செய்து நாகலோகத்திலவளுடன் ரமித்துக்கொண்டிருக்குஞ் சமயத்திலவள் கர்ப்பமாகி அளவற்றமகிமையுடைய வொருபுத்திரனைப்பெற்றாள். பிறகு அந்தலளிதை தன் கணவனைநோக்கி ஓநாதா! நான் ஸுகர்ணியென்கிற வித்தியாதரீ; சாபத்தால் நாகமானேன்; யெனக்குச்சாபம் நீங்கிவிட்டது. இந்தாரும் யெனக்குப்பதிலிந்த வாடாமாலையைக்கழுத்தில் தரித்துக்கொள்ளுமென்று

நாசிதம் ॥ ருகூ ॥ ஶாவாஸ ஸவபுக்ஷாரவநாஶாஹாமத்ரு
நொ ஶஹ்ரு வஸஷிசெ । தஶிம் வ்ரு திஶ்ரு ஹீஷ்ரு வ்ரு தாரு வ்ரு
திளைஜஷ்ரு ॥ சுஂ ॥ தாஶ்ரு ஜாநாம் ஸ்ரு ஜம் வீணாம் கயா
வொஷவதீஶவி । தயெதி வ்ரு திஜ்ரு ஹாஷ தத்வபுந்ரு வ
நஜ்ரு நம் ॥சுக॥ வஶ்ரு தாம் ஸவபுஸவபுராணாம் ஸாரவ்ரு ஶ்ரு
ஶிஹாயஸா । தத்ஷொரவி ஶ்ரு ஹீக்ஷா தரு வீணாம் சா
ஶாம் ஶ வரு தரு க்ஷ்ரு ॥ சுஉ ॥ ஊஂஶி தாரு தஜநநீம் ஜ்ரு
ஷ்ரு கூரு ஶ்ரு ஸாநிதம் । ஶஸ்ரு ஸாநீநநரு ஜ்ரு ரவ்ரு தநரு நெ
ராஶ்ரு ஶம் யஸ ॥ சுங ॥ ஜநநீம் ஶொக்ஷஸதுவாம் ஶரு நிநா
ZZஶ்ரு ஸாவிதாம் ஸஷா । ஸஶெ ரு கூயாரு ஸ வ்ரு தஶிஸ்ரு
ஷ்ரு கீயகஷ்ரு ॥சுச ॥ தத்ரு வ்ரு ஹ்ரு ஷ்ரு ஹ்ரு ஷ்ரு யா ஸா ஸஹ்ரு வ
ஶ்ரு ஹாவ தீ । கூதாரு நஶெ தரு ஶவாரு ஸுஂ ஶாரு வ்ரு வ

ஒருவாடாமாலையையும் கோஷவதியென்னு மொரு வீணை
யையும் புத்திரனையும் பகியினிடம் கொடுத்துவிட்டுத் தன்
னுருவையடைந்து தனதிருப்பிடம் சோந்தாள் உதயனும்
மனவருத்தத்துடன் மூன்றையும் பெற்றுக்கொண்டு மாதா
வைப்பார்க்கவேண்டி நாகங்களிடமனுமதி பெற்றுக்கொண்டு
முனிவருடைய பர்ணசாலை வந்துசேர்ந்தான். அவ்விடத்தில
தன்னைப்பிரிந்தது முதல் துக்காக்கிராந்தையாய் ஒவ்வொரு
நாளும் புலம்பியழுது ஜமதக்கினியினால் ஸமாதானஞ்செய
யப்படும தனனுடைய தாயைககண்டு தாளடியில் பணிந்து
தன்வரவினால் மனம்மகிழ்ந்து தன்னைக்கட்டியணைதது உச்சி
முகர்ந்து யென்கண்மணியே நீ யென்னைவிட்டு யெங்கேபோ
னாய்; உன்பிதாவைவிட்டுப் பிரிந்ததுக்கத்தை உன்முகத்தி
லாரின யென்னை இப்படிமோசஞ்செய்தாயே யென்று வ
ருந்தின அவளிடம் தன்வரலாறைத் தெரிவித்துத் தன்குழந்
தையையு மவளிடம் கொடுதது மாதாவும புத்திரனும் சிசு
வைப்பரிபாலிததுக்கொண்டு பர்ணசாலையிலேயே யிருந்தார்

ணிஜம் யயள ॥ சுரு ॥ ஸஹஸ்ரநீகநாரேஜம் விதீயஶ்ரேணி
கூஜணு । ராஜஶேஜாரம் ஸரோயோகு கூஜணெ ஸ உணி
ஶுஃ ॥ சுசு ॥ ஶுவரெண ஸஶம் ஶகுவா ஸவபும் ராஜெகு
நுவெஜயக । தகஸஹஸ்ரநீகொரயம் தகு வ்ரவு ஶ
ணிகூஜணு ॥ சுள ॥ ஶுமாவதீவிவுயொமவிஷாமிவரிதா
விதஃ । தகுவாஹுஸஹுவீயஷுஷஶீகாரகாரஶீ சுஜு ॥
॥ சுஅ ॥ கூஜணம் ஹுஜெ நுஸ்ரு விஜுரவ ஸுஜுஃவி
தஃ । உவாஜ ச கூயம் ஜுஸ்ரு கூஜணம் ஶுவர க்வபா ॥சுசு॥
ஸ வெவஶுகூஸகவ்ரவிகூஃம் சுஜெ நுவெஜயக ।
ஶுவரஸ்ரு வஜுஶுக்வா ஸஹஸ்ரநீகுஷுவெதிஃ ॥ எ0 ॥
வ்ரதஜெ ஶ்ரிஹிஸ்ரஜும் வியாயோசுநுள தகீ । ய

கள். இந்தமந்திரியிலந்தவேடன் கௌசாம்பீ நகரத்தைய டைந்து ஒருவியாபாரியினிடம் கங்கணத்தை விலைக்குக் கொடுக்க வெண்ணிக் காண்பிலிக்கான். அப்பொழுது அந்த வியாபாரி அதிலரசன்பேர் பதித்திருப்பதைப்பார்த்து அவனையுமழைத்துக்கொண்டுவந்து அரசனிடம்தெரிவித்தான். அதைப்பார்த்துப்பூபதியும் மிருகாவதியைக்கண்டது போல் கண்குளிர்ந்து மாரிலணைத்து மிகவும் துக்கித்து அதின் வரவையவனிடம் விரிவாய்க்கேட்க வேடனும்அரசனைநோக்கிச் சொன்னதாவது; எம்பிரானே! நானொன்றுமறியேன். நானு தயமலையிலுள்ள வேடன். ஒருநாளென்பிழைப்பிற்காக ஒரு பாம்பைப்பிடித்தேன். அப்பொழுது பதினான்றுவய துள்ள வொருராஜகுமாரன் யெனக்கிந்தக் கங்கணத்தைக் கொடுத்துப் பாம்பைவிடச்சொன்னான்.நானுமப்படியேசெய் தேன். ஆனாலந்தகுழந்தை தங்களைப்போலவேயிருந்தான். இதுதானெனக்குத் தெரியுமென்று சொல்ல வுடனே அரச னவனுக்கு அளவற்ற திரவியத்தைக் கொடுத்தனுப்பிவிட்டு

தெஞ்ஹாஷ்ரீஷ்வா ஷ்ஹெந்த வஷ்ஹவொஷ்யழ் எக ॥
தவேவ ஸிரிஷ்ஷ்ரு வஷ்ஹவா வொஷ்ஹுஷ்ஹுஷ்த । கஸ்ரு
நாஷ்ரும் வஸிஷ்ஹு சஷ்ஸ்ள வ ஸ்ரூநவேஷ்நிகூ ॥ எஉ ॥
தஷ்ரிங் விநிஷ்ரு ஷ்யிதாஷ்ஹுஷ்ஹுஷ்ரூநத்த ஸ்ரு । வஷ்நகூ
விஷ்த்ரூஷ்ரு கூயபாஸ்வ வெவ கூயாகூ ॥ எங ॥ தத்தயா
ஸ்ரூவண்ணவெவ தாம் ஸ்ரூத்ரிம் வ நிநாய வெவ । தத
ஷ்ரு கூகூஹ்ம் வ்ரூவ்ரு ஜஹ்ரிவரிவா ஸிதாழ் ॥ எச ॥
ஜஹ்ஹுஷ்ரூஸ்ரூம் வ்ரூவ்ரு நிவெவ்ரூஹ்ரிகூஷ்ரூழ் । தவ
ஷ்ரூநூம் ஸ்ரூநிம் ஷ்ரூவ்ரூ ஸிரவா வ்ரூணநாஸ் வகூ ॥ எரு ॥
கூஸ்ரூவ்ரூஷ்ரூ வ ஸ்ரூநிகூ வ்ரூஜிஷ்ரூஹ்ரு தம் நூவழ் ।
கூதிஷ்ரூம் காரயபாஸ்வ வியிவ்ரூஷ்ரு ஹ்ரூவெகூ ॥ எசு ॥
உவாவ வ ஷ்ஹீவாஷ்ரூம் யஷ்ரூயஷ்ரூஸ்வஹிகம் வவகூ । நரராஜ
ஷ்ரூவ்ரூ ஜாகொரவம் தநயஸ்வ ॥ எள ॥ யஷ்ரூவியி
ஷ்ஹாகெஜா ராஷ்ரூ ஷ்ரூ ஷ்ரூவாவரகூ । ஹவிஷ்ரூதி ஷிஸாம் ஜெ

மிருகாவதியை யெப்பொழுது காண்போமென்று மனதில் வேகங்கொண்டு மந்திரிகளுடன் புறப்பட்டு அநேக ஆறுகள் மலைகள் வனங்கள் தாண்டி அங்கங்கு தங்கி இராப்பகல் நித்திரையில்லாமல் வஸநதகனால் சொல்லப்பட்ட விசித்திரங்களான கதைகளைக் கேட்டுக்கொண்டு காலத்தை நயிப்பிவித்து இந்திரதிக்கையடைந்து சிங்கமும் யானையும் பசுவும் புலியும் கீரியும்பாம்பும் கூடி விளையாடுகின்ற தபோவனத்தையடைந்து தவசதிலுயர்ந்த மகாமுனிவரைக்கண்டு தண்டம்போல் பாததில்பணிந்து துதித்துச்சென்னிமேல் கரங்குவித்துக்கொண்டுநின்றான். அப்பொழுது ஜமதக்கினியும் அரசனை ஆசீர்வதித்து ஆதித்தியஞ்செய்து வைத்து மன்னவனே! இதோ உன்னுடைய தர்மபத்தினியிருக்கின்றாள். இவன் உன்னுடைய புத்திரன் உதயனன். இந்தசிசு உன்

கா ஸிம்ஹஸம்ஹநநொ யுவா ॥ எஅ ॥ வளத்ரு வஷ
ஸஹாஹாக தயாzவ்ருஷ்ய நாதஜஃ । ஹயம் ஶ்ரீராவ தீ ஹா
யபூ வாகிவ்ரு சுவாராயணா ॥ எக ॥ தஷ்டெ காம்ஹீந்ரு
ஸஹாராஜ வ்ரு திஶ்ரு ஹீஷ்ட ஶா ஸிரபு । உக்ரெக்வம் ஶுநிநா
ஹ்ரு தாந்ரு தாந்ரு ஶ்ரு ஹீக்வா ஸஹீவ தீஃ ॥ அ० ॥ ஸ்ரியாஸஹா
யஸ்ய வாரீம் வ்ரு தஷ்ஸ்ரு ஸிநிஹிவ்ரு தஃ । வ்ரு விஶ்ரு க்வயு
கஸாராஸீநமாரம் ஸ நாரவொ தஃ ॥ அக ॥ ஸ்ரரு ஶுரு
ஸ்ரு வவநா சாநுஷ்ட ஜ்ரு கு ஸ்ரு கயாரு । ஸஹீஶுஹயநாயெவ
ஹஸ வாத்ரு ய ஶீஶெ ॥ அஉ ॥ தஸ்ரிநுஹயநெ வா
தெ ராஜ்ரு வாரு நஹக்ஷிணெ । ராஜ்ரு ஹாரா விநிக்ஷிவ்ரு
ஸ்ரரு வவிநிவ்ரு தியெ ॥ அங ॥ வஸ்ரகுராணெஸ்ரு ரா ஶ்ரு
ராவ தூ வ ஹாயபூயா । யஸ்ரரு ராயணெநாவி ஸிநிவ்ரு
தெ ண வாயுதஃ ॥ அச ॥ ஊ ரீயெபு ஸஹாவுணெ ரு
வ ஹ்ரு நஹ்ரு வாஸ்ரீவெ । ஸ்ரு நாம் கு தபூ யயஸ் தஞ்ரு ணபூ
ஸவபு தீ யபூ தஸோ தஃ ॥ அரு ॥ காஹமெநவபூ கரம்

னுடைய பேரன். இவர்களை யழைத்துக்கொண்டு நகரஞ் சென்று சுகமாக இராச்சியக்கையாரசுசெலுத்தென்றுசொ லியனுப்பினார். அரசனும முனிவனை வணங்கி மூவர்களையு மழைத்துக்கொண்டு மிகவும் ஸந்தோஷத்தோடு வருமவழி யில் மிருகாவதியின் வரலாறையுமுதயனனுடையசரித்திரத் தையும் கேட்டுக்கொண்டே நகரம்வந்தான். பிறகு வெகு காலம மிருகாவதியுடன் ஸுகமாகச் செங்கோல்செலுத்தி விட்டு இநதிரனுடைய வசனத்தை மனதிலெண்ணி மானிட ஜன்மத்தைத்துலைக்கக்கருதி உதயனனுக்கு முடிசூட்டி பூபா ரத்தை ஒப்பிவித்துவிட்டு யௌகந்தராயணன் ருமண்வான் வஸந்தகன் இம்மூவர்களுடனும் மிருகாவதியுடனுங்கூடத் தேரேறித்தென்திசைசென்று திருக்கோங்குவனமடைந்து

வொஹிஃ கணிபுராணம் ஶ்ரீ தி । ஸம்பூர்வ வெஶ்ரீ
தீயெ தெ ஸ்நானம் ஶுபயுர்வியி ॥ அசு ॥ ஸம்வத்ஸ
ர வெவஶெஷெஸம் வ்ரணெஶுவ ஸ்நாநவ்நாஃ । தெ
ஷு ஸ்நாதாரெஷு ஶ்ரீ தீயெ ஸுவாஶிஷு ॥
॥ அஎ ॥ விநஷ்டம் தத்ணாஶெவ ரோநஷ்டுதிகுதி ।
தெதொ வியுதவாவாஶெ ஸ்வர்கவம் வ்ரதிவெஶிரெ ॥
॥ அஅ ॥ தீவ்ராம்வாரயாராஸ்வெபு தீவ்ரோயாநெவெநாஃ ।
விரா நாதிஶ்ஹாஹபுராணி ஸரோரஹ்ரவிஹுவதிதாஃ ॥ அகூ ॥
தீயும் வெஹுஶ்நாநாஃ ஸ்வரவவெஹ்கரணம் । வ
ஶ்ரு காம் ஸவுயொகாநாம் ஸ்வபுயொகம் யஶுபுஷ ॥
॥ கூ ॥ தஷாவ்ரஹ்ரதி தெ ஸவெபு ஜ்ரோகவா தீயபுஸ்ர
வெஹவ்ய । வாவநெ வெஶ்ரீ தீயெபுஸவிநு ஸ்நாநம்கு
வபுநி ஸவபுஷ ॥ கக ॥ வரவம்ப்ரஹாவம் தீயும் யெ
ஸரோஹ ஶ்ரு ரோநவாஃ । ஸ்நாநம் ஸகுயி கூவபுநி தெ ஸ
வெபு ஸ்வமுவாவிநஃ ॥ கூஉ ॥ வரவம் வஃ கயிதம் விப்ராஃ
வியுதவெரிதம் ஶுஹஸ । கூயம்வொஹாயாஸ்வபுராவஹாஃ வ

விதப்படி தீர்த்தரத்தினமான இந்திரதீர்த்தத்தில் ஸ்நாநஞ் செய்து திருக்கச்சின்னமகாலிங்கத்தையும் சுவேதவலயாம் பிகையையும் பூஜித்துத்துதித்து ஈசனுடைய அனுக்கிரகத்தால் பிரமன்சாபம நீங்கி திவ்வியவஸ்திரம் தரித்து திவ்விய சுந்தம்பூசிதிவ்வியாபரணங்களணிந்து திவ்வியவிமானத்திலேரிக்கொண்டு மாலியவான் புஷ்பவான் பலோத்கடன் அலம்புஸை இன்னுங் குமேர்களுடன்கூட இந்திரதீர்த்தத்தைத் துதித்துக்கொண்டு தேவலோகம் சேர்ந்தான். அதுமுதலவர்கள் யெல்லோரும் ஒவ்வொருவருஷமும்வந்து ஸ்நாநஞ் செய்கின்றார்கள். எவர்களிந்தீரதிர்த்தத்தில் ஸ்நாநஞ்செய்கின்றார்களோ அவர்கள் ஸ்வர்க்கஸுகத்தை யடைவார்கள்.

ரவோவநிட ॥ ௬௬ ॥ யः வமெஷிஷேத்யாயம் ஶ்ருணுயாஆ
ஸாரஹிதः । யம் யம் காமயதெ க்ரம் தக ஸவும் ஶீவ்ரு
ரவுபாஸ ॥ ௬௪ ॥

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தெ மஹாபுராணெ
ஸுஹஸ்ரஸம்ஹிதாயாம் ஸ்ரீஸுதாமஹஸ்ரஸம்வாதெ
வ்ரதவுமாஹெ யமெோதாரஸாரவ்ருதெ
வ்யாஸ்ரவுபுராணெ ஸாமாதுராநுகுத
ஸ்ரீகுணிகுகாரவநமாஹாதெ
உத்தீயபுஹிவேணுநெ
வியதுமெஸாவநிவ்ருத்திநாமெ
ஷஷ்டோऽத்யாயः ॥

இவ்விதமுங்களுக்கு அலம்புஸை விதூமனிருவர்களுடைய சரித்திரமும் சொல்லப்பட்டது. இதைப்படித்தவர்களும் கேட்டவர்களும் சகலமான அபீஷ்டங்களையு மடைவார்களென்று சொல்லி முடித்தார்.

ஸ்ரீகர்ணிகாரவநமாகாதம்யத்தில
இந்திரதீர்த்தமகிமையில் ஆறுவது அத்தியாயம்
விதூமாவினுடைய சாபநிவிருத்தி
முற்றிற்று.

ஸப்தமோऽத்யாயः ॥

மித்ரஸஹசரித்ரம் ॥

श्रुतयः—सूत सूत महाप्राज्ञ वाराणा
सीविशारद । अस्तीयस्य माहात्म्यं मित्रसहचरो
वयं वदेः ॥ क ॥ परीक्षितः— शृणु भोऽस्य यथा
अस्तीयस्य वैभवं । सर्वपापहरं पुण्यं
विशिष्टमयं कथानकं ॥ उ ॥ वत्सकुशोदरनामकाशिरण
कथयामि व्यावहारिकं जनः । गङ्गानदीतीरकुशोदरो
वह्निक्षाराधिवीथिकः ॥ ग्रामस्य वणिग् व्यवहारनिपुणः
विख्यातयशा नरः । वणिग् जानपदं ग्रामं वाहय

ஏழாவது அத்தியாயம்.

மித்திரஸஹசரித்திரம்.

இவ்விதஞ்சொன்ன சூதமகாமுனிவரைநோக்கிச்சௌநகாதிமுனிவர்கள் ஓ மகாபாக்கியசாலியான சூதமகாமுனிவரே! உம்மைப்போல் புராணங்களினர்த்தத்தைத் தெளிவாயும், விரிவாயுஞ்சொல்ல யார் வல்லவர்கள். ஆகையாலிந்திரதீர்த்தத்தின் மகிமையை மறுபடியும் விரிவாய் கேட்க விரும்புகின்றோமென்று சொல்ல வப்பொழுது சூதர் சௌனகாதிகளை நோக்கிச் சொல்லுகின்றார்:- கேளுங்கள் முனிவர்களே! இந்திரதீர்த்தத்தின் வைபவத்தை யெளிதில் சொல்ல வொண்ணாது. ஆனாலும் தெரிந்த வரை சொல்லுகின்றேன். சொல்லப்போகின்ற விஷயத்தில் கொஞ்சமுஞ்சந்தேகப்படாதேயுங்கள். அதென்ன வென்றால், உலகத்திலுள்ள ஜீவராசிகள் முன் செய்த தீவினையாலிழிவான குலத்தில் ஜநித்து கெர்ப்பத்திலே மலமூத்திரமாம்ஸங்களாலும், அன்னையினுதரக்க

தாகிலுமாகவழி ॥ச॥ ஜாதௌ வாயுவஸாதநளாஸ்ரயாஸ வாநம் வாவம் கலாதாயுழி । உவாவுதௌ யயாசரௌதீத யா ஜாசௌசவிரௌதி ॥ரு॥ ஜாதம் கமலுஹெஹஸ்ரு ஶுதாவிஷாதியுவிகம் । கூஷ்ணதிவாஸாஹுஹுரோந ஶுக்ரௌமதி ஹுமம் ஶுஹும் ॥ சு ॥ வாநஸ்ரவுராஷொ ளேஸ்ரோஹுஹுகெ கூஷ்ணஹுஹுநா । வாவம் கூஷ்ணதுபுரி ஸ்ரோநோ ளேநஹாவெந ரௌதி ॥எ॥ ஹுநோதளவாநஹுபுவோ ஹுவம் ஸ்ரோச கணபுயெந । வஸ்ரோஸவபுநதீகுவாதிஸ்ரௌசநுஸ்ரோ ஹயம் ஹவெஸ் ॥ அ ॥ வாவம் ப்ரவமோ ஹுவெந யம்வநம் ப்ராவுயாசகூரோச । ஹுவிஹ யள்வெந ப்ரவெத ஷுஸ்ரதுஸ்ரிரநிவ

னலாலும், அவளருந்துமுப்புறைப்புக்களாலுமவதியடைந்து அலலும் பகலுமலறிக்கொண்டு கடுஞ்சிரையில் வைக்கப்பட்ட திருடன்போல தேம்பித்தேமபியழுது பத்துமாதஞ் சென்ற பிறகு சூதிகாவாயுவினால் தலைகீழாகப் பிறட்டி வெளியில் தள்ளப்பட்டுக் கஷ்டத்துடன வெளிவந்து கதறியழுகின்றதுகள். பிறந்த ஜீவன் பசியாலுந்தாகத்தாலும் வருந்தி வார்த்தை பேசமுடியாமல் மலமூத்திரங்களில் பிரண்டு கதறுகின்றான். பிறகு பந்துக்களால் செய்யப்பட்ட கர்ண வேதநமென்கிற காதுகுத்தினால் கஷ்டப்பட்டுப் பாம்புக்கும் ஆற்றிர்க்கும், குளத்திற்கும், கிணற்றிற்குநதப்பிப்பிழைத்து தருணவயஸை அடைகினறான். உடனே மதங்கொண்டு தன்னையாவலுடனுதரித்த தாய் தந்தைகளை யமமதித்துக்காமன் வசமாகி மைதுனத்தில் மனம் பற்றி யாரை யணைவோம்? அழகுள்ள பெண்டிரெங்கிருப்பார்களென்று தேடித் திரிந்து தையலார் வசமாகி மதிமயங்கி வேதசாஸ்திரங்களை விட்டு பிரம்மசரியங்கெட்டு முன்னோர்கள் தேடிவைத்த தனத்தை

தஃ ॥கூ॥ யிகாரம் கூரூதெ விதோ தெயூநெஹூ ஸ்ராதிகஃ। காம வா ஹாயபாம் ஶிஷ்யாதி கூதோ வஸகி ராகுவிணீ ॥ கம ॥ ஹ்ரு ந்தோ ஹவெஹாzவி வெஹ்ரா ஸ்விவஜிகஃ। ஸ்ரு ஹவயபுவரிஹ்ரு ஷ ஶிஶொஹாரவாரய ணஃ ॥ககா॥ நிஹுதுயநு ஸ்வுவிதாரம் ரோதாரம் ச ஸ்வேநிராஸ। நிஷ்ஹாஸயகி ஹூதெயா யளவநெந ஸுஹவிகஃ ॥கஉ॥ யத் கூத்ராவி ஹவநெ வொராயிகூ யநம் ஸவஹூ। ஹா ஸீஹிவிகுஹரெஸெவ்வம் க்ஷீணாயூஸ்ஹவம் ஹவெஸ ॥கங॥ வனவம்விதோ ஶ்ரு வாத்ரகூம் கஃவிதா கஸ்ரூதக்ஷிதள। விதுஹ்ரு ராம்ராஜிதஃவாத்ரு ஸ்ரு யொரெவாஹிதோஹவெஸ ॥ ॥ கச ॥ வாத்ரகூம் ச விதுகூம் ச வாகுவகுகுகுநிவாஸ நகி। வாதெ ஶ்ரு தெ கிம் ஶ்ரு யதெ விதாzவி ச ஶ்ரு தள ஹவஸ ॥கரு॥ ஶெஹெ ஹவெந்நொஹுஃவோ ஶெநொஹுஃவெ zஹவீபநகி। வக்ஷஹுஃவெzக்ஷிவீபாஸ்ரு ஹக்ஷிஹுஃவெவ வக்ஷணோஃ ॥கசு॥ ஸ்ரு தஸ்வாஸ்ரு ஶெநொஹுஷெரு ஶெநொ

யெல்லாமழித்து இது வெல்லாம் நமது குலத்திற்குசிதமில்லையென்று மதியுறைக்கும் மாதாபிதாக்களை வீட்டைவிட்டு வெளியில் துரத்திப் பிண்டத்திற்குத் திண்டாடவிட்டுச் சிலவுக்குத்தனமில்லாமல் திருடி யவமானப்பட்டும், கொஞ்சமும் வருத்தமற்று மறுபடியும் விடுனகத்திரிந்து மகாபாபத்தைத்தேடுகின்றான். இப்படியிருக்க வுலகத்தில் யார் தந்தை? யார் புத்திரன்? யெல்லாமூழ்வினையின் பயனே; புத்திரன் மரித்தால் பிதா கூட மரிக்கின்றானா? அவன் மரித்தாலிவன் மரிக்கின்றானா? யெல்லாம் மனதின் விருப்பும் வெறுப்புமே தவிர, வேறில்லை. சரீரமுண்டானால் மனவருத்தமுண்டு. மனவருத்தத்தால் சரீரத்திற்குப் பிணி.

ஹஷெ-zஷவீநதா । ஸதுஸ்ஸிநு ஸஷ்டிஸஸ்ரு தத்ஷெ
வெஶநி ஸ்ரீதிः ॥ கஎ ॥ ஷெஹஹாவெ ஷெஹஜாஃ தஷ
ஹாவெ ஶ்ரீதாததா । வஸவம் வாஸ்ராஸஸைஸஸ்ரு த
யொஸ்ரா ॥கஅ॥ வஷதாம்ஹொ விஷ்ணுஷ்ரு ஜாயஷெ ய
ஞ்ரொஹி தாः । தஷஹாவெ ஶ்ரீதிவ நிரீவாஷசக்ஷணா
ஷவி ॥கக॥ வஸவம் ஷெஹெ வஸநு ஷெஹீ ஷெஷ்டெ வா
யுயஷ்ரிதः । தஷஹாவெ ஸஸ்ரிகெவ யஞ்ரக்ஷம் கவிஶெ
ஷதः ॥உ0॥ காயுகாரணஹாவஸ்ரு தயா யஷ
ஷ । தஸுரிஶெzநுஜுநபதி ஸ்வதஞ்ரெவ்ரிதொஜநः ॥
॥உக॥ ஈநுயவுதிரெகாஹ்யாம் ஷுவொவுதுஜாபதெ । ஜ
நுக்ஷம் ஜநகக்வஸு ஸெவுக்ஷம் வுஷ்ரவள்ரயொः ॥உஉ॥

கண்வலியாலிமை நோகும் இமையின்னேயால் கண்ணுக்குப் பீடை. சரீரசௌக்கியத்தால் மனதிற்குச்சந்தோஷம். மனதின் சந்தோஷத்தால் சரீரத்திற்குப் புஷ்டி. மனதின் சங்கர்ப்பவிகர்ப்பங்களால் சம்பந்தமும் பிரிவுமுண்டாகின்றது. இவைகளை யெல்லாஞ் சற்றுஞ் சட்டைசெய்யாமல் தாஸிகளுடன் ரமித்துச் சென்மத்தை வீணாக்குகின்றான். சரீரமானது ஜலயந்திரம்போல் வாயுவினால் சேஷ்டை செய்கின்றது. வாயு பிரிந்தால் தோல் துருத்திபோலாய்விடுகின்றது. மண் குடத்திற்குக்காரணம். கொடம் மண்ணின்காரியம். இது போல் பிதாவின் தோல்துருத்திப் புத்திரன் தோல்துருத்தியின் காரணம். அது இதினுடைய காரியம். ஜீவனுக்கென்ன சம்மந்தம்? ஆகையால் புத்திமானிவைகளில் பற்றுதல் செய்யக் கூடாது. செய்தாலவனைத்தவிரப் பசு வேறுண்டோ. ஒரு ஜீவனுக்காக மற்றொரு சரீரத்தையறுத்து புஜிக்கின்றான். சரீரமானது வொரு யந்திரம். அந்த யந்திரத்திற்கு ஜீவனிருந்தால் விசேஷம். இல்லாவிட்டால் ஜலமில்லாத பம்புபோல் வீணாகும். தருணனாயும் தன

ஊர்வஷாவேம் நகரவீத ஸாயீநிபுஷ்வஷாநி । யதி
கரயபுரதாவிரோஹந கஷ்ஸாகோரநிர் வாரிவஸாரி ॥
॥உக॥ யத்ரஸ்யாதிஶயொஜீவா ஜீவாயபும் ஶஸ்வாட
நிர । வஸவ வாரிவேகயெ வ்ரவாஷம் தொஷியெச
வகிர ॥உச॥ வாஷ்டா நாரீ வதிம் வெஷிராஹம் வுஷ
ஸ்ரிபுநிர । வஸவ வாதிர்ஷ்வபம்வாஷ்டி விதாரம்வெ
ஷிபளவநெ ॥உரு॥ தெஹம் கஶலாரிரி வஹாஹாரி
வம் வாரிவெஹயா । கூளாரிரெ உஞ்ஜாவெந விதெரா ர
விய ஸாஉநாசி ॥உகூ॥ ஊராஹாரொஹவெசவாயெ யள
வநெய ஶொகுர் । விதாளய ஶாரஞ்ஞ வாயஞ்ஞ
ஊஹ்ஞ காரிஷிகஶாரி ॥ உள ॥ கிரிவெ நம் விகா
வ்ரபாஹவாதுஷ்ஹவாசிதி । யளவநாநதாரம் உ
தெபுர் ஜரயா வாயிசொ மவெகூ ॥உஅ॥ வஸவ தகூ
ஷாஉரம் வஶாக வகதி வெஶநி । வஞ்ஜியெஷா
நஷ்டிஷா ஊவபுரி காயமிதாzவிய .உகூ॥ ஶுஜநரா
ணம் வாவீ வாதவ்ஷ்வாஸாவஜிபுகி । வஶாஹ்ரிதி

முளளவனுயுமிருக்கின்ற கணவனை இல்லாள் மதிக்கின்றாள். வயது செனறும், தனமறறும, ரோகியாயு மிருப்பவனை யலட்சியம் செய்கின்றாள் பிதாவானவன் புத்திரவாஞ்சையினாலவனைச் சிறுவயதில சிக்ஷிக்காத தோஷத்தினாலவன் தருணவயதில் மூடனாயும் விடனாயும் பவித்தப்பிதாவினுடைய இகபரங்களுக்கு ஹிதமாகாமல பிதாவை யவமதிக்கின்றான். பிரகு முதிர்ந்த வயதை யடைந்து கண் தெரியாமல் கிரகத்திலேயேஒடுங்கித் தன்னைக் கார்ப்பவர்களிலாமல் அயயோ! யென்னை யிப்பொழுது ஆதரிக்கின்றவர்களொருவருமில்லையே; பரலோகத்திற்குறிய புண்ணியத்தைக் கொஞ்சமுஞ் செய்யாமல் நரகதிர்க்கேதுவானாபபத்தைச் செய்துகெட்

ஊஷோதகம் ப்ரவஹந்தீஸ்ஸந்தாஹம் ॥ ௩௦॥ ஶிஷ்யகா
நஸஹ்ஸ்ரா ஸ்ரீவா வாதாரஸ்வாஸுவாரம். பவதே வாஸி
தாம் வாஶிவும் பவ ஊஷபுஷ்பிநா ஹ்யஸ்ரு ॥ ௩௧॥ ஶிரோவ
தாஸுவஹெ நகெzவி ஸ்யாஹயோஶி. ஹாகஷ்டஶிதா
வாஸ்யா கெவிகஷ்வெஹவாஸிதம் ॥ ௩௨॥ ஊஷரவா
ராநகுரவம் வாஸ்ரியொரஸ்ரு ஊஹுகள். பமெஶுகெ
ஶொ நகுரகம் வாரவொகஸ்ரு ஸம்ஹுஹம் ॥ ௩௩॥ கிம் கத
வ்யம் கூஹவாஶீதுஶக்தஸ்வ ப்ரொஷிதி. வஸ்ரா நரணாவ
ஹெ வாஸுவாஸ்ரு ஶுஹஸுஹ்ஹுஹம் ॥ ௩௪॥ க்ஷிப்ரம் ஶுஶா
நெ ப்ரக்ஷிவ்ரு வாஹுக்ஷா கஸ்வ காஹயம். ஸாகுவாzzஹ கா
ஸகுஹுவி ந ஸுரஹ்ஸ்ரு ந உநவொ ॥ ௩௫॥ வஸவம் ஸம்வா
ரவாஶெந கஸ்ரு வா நாஸ்ரிஸுஹம். ஸ்வபம் வாமெஶ்வ ஶ
தாயம் கதவ்ரு யஶுஸம்ஹுஹம் ॥ ௩௬॥ வரவொகா
வெக்ஷபாவெ கூரரஸ்ரம் யஶுஸம்ஹுஹு. ஶுணாஸ்ரு
ஷயஸ்ரவ்ரு ஹாயாம் ஸந்ஹுஹநாஶிநீ ॥ ௩௭॥ வாரவஸ

டேனே; யென்ன செய்வேனென்று அலறிக்கொண்டே ம
ரிக்கின்றான். பிரகு பந்துக்களொரு நொடியிலிவனை மயா
னங்கொண்டு போய் கொளுத்திவிட்டு ஒருக்கால் கூட நி
னைக்காமல் தங்கள் தங்கள் சுகத்தைத் தேடுகின்றார்கள். ஆ
கையால் முனிவர்களே! புத்திமானாயுள்ளவன் தர்மத்தை
யனுஷ்டித்து பிரமமத்தை விசாரிக்கத் மெஞ்ஞானத்தை ய
டைந்து முக்திநிலை நாடவேண்டும் இந்தவிஷயத்திலொரு
விசித்திரமான சரித்திரஞ் சொல்லுகின்றேன் கேளுங்கள்.
யென்னவென்றால்; முன்காலத்தில் ஸஹ்யபர்வதப்பிராந்
தத்தில் அநேகம் தர்மவான்களான வேதியர்களால் வஸிக்
கப்பட்ட மணிமானென்கிற அக்கிரகாரத்தில் மித்திரஸஹ
னென்றொரு பூஸுரரிருந்தார். அவரெப்பொழுதுந்தர்ம

ஹ்யாதி தெஶாஸ்ரஹாரஸ்யாதிகுகை: । மணிரோநி
தி விவ்யாதொ யாதிகுகுஜிஜஸ்வ்ரதை: ॥ரூ அ॥ தத்ர தி
ஸஹாநாமி வீதிஹொத்ராநயொஜ்ஜவ: । ஸாகுஷ்ட்ரஸ்ஸ
வாத்ராஶ்ரா தீத்ரோவாஸிவஶொஜிஜ: ॥ ரூ கூ ॥ தாந
ஸ்ரா நஸ்வபுஸஹாஷ்ரநா தீதொ விதிதாரை: । வெஷஸ்ரஸ்வ
நாகா ஜ்ரூநீ ஜ்ரூநவதாம் வாரை: ॥சஅ॥ வாஷ்வபுஜநநு
தாநெந ஶரிஹ்ரா ஹ்ரஸ்ஷ்ஸ்விதை: । தஸ்ய வாத்ராஸ்ர
யொஜாதா ணிநுஹ்ரொயஸ்ஸ்வரை: ॥சக॥ விதொவநீ
தாஹ்ஸ்ரெ ஸவெபு நிபரோஜ்யுயநொரதாரை: । வாதஸ்ரிநு ஸதி
யெ ஶ்ரகுஸ்ரம் வ்ரவொ தி தஸஹொஜிஜ: ॥ சஉ ॥ தஹ்ர
யபா வதிரோஜிஜ்ரு ஸ்வஹ்ரம் வ்ரவா வதிவ்ரதா । வணி
நள ஹ்ரா தரள வாரள ணிநுஹ்ரொயஸ்ஸ்ரகுள ॥சங॥
ஷ்ஸ்விதளவிதுஷ்ஸ்வெந கால்யஶிஷ்வாஹதள । ஸ்ரம

சீலர். நல்ல சீலமும், பதிவிருதாதர்மமுமுடைய சத்களத்திரமுமுடையவர். இஷ்டர்கள் பந்துக்கள் முதலானவர்களை யாதரித்ததால் மித்திரஸஹரென்று புகழ்ச்சி பெற்றார். வேதம் சாஸ்திரம் முதலானதுகளை யப்பியாஸஞ் செய்து சமம், தமம் முதலான குணங்களுடன் கூடி தத்துவஞ்ஞாநம் பெற்றவர். அவருக்கு மணியென்றும், நியக்ரோதனென்றும், ஈசுவரனென்றும் மூன்று புத்திரர்கள். அத்தருணத்திலவர் முன் ஜந்மத்தில் தானஞ் செய்யாத பாபத்தாலில்லாமையை யடைந்து கஷ்டப்பட்டு மரணத்தை யடைந்தார். பதிவிருதையான அவர் மனவி அவருடன்கூடவே மரித்துவிட்டாள். புத்திரர்கள் பிரம்மசரியத்தைக்கைக்கொண்டு வேதாத்தியயனஞ்செய்து நல்ல சீலத்துடனிருந்தார்கள். அவர்களில் மணியும், நியக்ரோதனும் பிதாவின் மரணத்தால் சோகமுற்றுக் கொஞ்சகாலத்திலிறந்துவிட்

ஸாஸவுஸாஸ்ஜ்ஜ ஸூதவாஹிபதெஹியம் ॥சச॥ ஸம்வா
ரவைஸாரொவ்ரு ஸஹ்யாஸகொரஸ்ஜ்ஜுதி । தவம்க
துஸாவிவ்ரம் கணிகாரவநம் ஸாஹ்ம் ॥சரு॥ உவாஸ
ஸ்ரீ ஸஹாதாரயிஜ் தீயுஜலாஸ்ரயம் । ஸாஸக்ஷாநிய
தொ யீரோங் வ்ரஹ்ஜ்ரொநெகதாரம் ॥சகூ॥ தவஸ்வா
ஸஹாவொரஸாஹ்ம் தவ உவாஸஸ் ॥சஸ்ரு॥

இதி ஸ்ரீஸாஸ்ரெ ஸஹாவாஸாணெ
ஸுஹ்ருஸம்ஹிதாயாம் ஸ்ரீஸுதாஸுஹ்ருஸம்வாதெ
வாஸவுஹாமெ யமெபுதாரவாரவ்ரெ
வ்ரவ்ரவாஸீஸரொஹாதுரநுத
ஸ்ரீ கணிகாரவநரொஹாதெ
ஜ்ஜ தீயுஸஹிஸவணுநெ
மித்ரஸஹசரிதஹாரொ
ஸவதிரோஜ்யாயம் ॥

டார்கள். மூன்றாவது குமாரனை ஈசுவரன் சாஸ்திரத்தை யப்பியஸித்து ஞானத்தை யடைந்து வைராக்கியத்தால் ஸன்னிபாஸஞ் செய்துகொண்டு திவ்வியஸ்தலமாயும், தவத்திற்குறியதாயுமிருக்கின்ற கர்ணிகாரவநத்தை யடைந்து கரச்சின்னேசலிங்கத்தைப்பூஜித்து இந்திரதீர்த்தக்கரையிலாச்சிரமங் கட்டிக்கொண்டு உக்கிரமான தவத்தைச்செய்து வந்தாரென்று சூதர் சொல்லி முடித்தார்.

ஸ்ரீகர்ணிகாரவநமாகாத்மியத்தில்
இந்திரதீர்த்தமகிமையில் ஏழாவது அத்தியாயம்
மித்திரஸஹசரித்திரம்
முற்றிற்று.

அஷ்டமோऽத்யாயः

ஈஶ்வரசரித்ரம் ॥

ஶ்ரீஸூத உவாச — ஹே ஹே தீர்஘புஜமேஷு ஶி஘ஸ்காவ ஸுஶ்ரு ஹ்ருதவஃ । த்ரீணி வர்ஷஸஹஸ்ராணி ஶுஶ்ரூஷுர்வீதகுல்மஷாः ॥ க ॥ கூஷாவிஶிவவிஸ விப்ராः விஶாலாயாஸ்ய ஶுஶ்ரூதாः । கிரிராஜவஸுஶோபாமேஸுக ஶுவாகஷிவிஶிஷணாः ॥ உ ॥ கூஷாஶாஷாः கூஶுஷாஷுஶாஷுவஷீவபுஜஶிகூः । விவாஸபா ஹ்ருதாரா ஸுதம் கூஷாகூவ்ரவீசிதாः ॥ ங ॥ ஈ ஹ்ருதம்ஶுஷ்கணாஶு கிரிவ ஶுரிக காலுகூः । ஸ ஶுகூஷ

எட்டாவது அத்தியாயம்.

ஈசுவர சரித்திரம்.

மறுபடியுஞ் சூதர் சொல்லுகின்றார். கேளுங்கள் தவத்தையே தனமாகக்கைக்கொண்ட தன்னியர்களே! இவ்விதமாக ஈசுவரனிந்திரதீர்த்தத்தை யடைந்து திருநீறு பூசி அங்கங்களில் ருத்திராக்ஷங்களணிந்து பூமியில் வலதுகால் கட்டவிரல்நுனியை யூன்றி மறுகாலைத்தூக்கிக்கொண்டும் கரங்களை யஞ்சலியாய் குவித்து ஆகாயத்திலுயரவெடுத்துக் கொண்டு மறைக்கண்மூடி மாலும்மறையுங்காணாத மகாதேவன் மலரடியை மனதில் நண்ணி விண்ணோர்கள் சங்கிக்க விசுவாமித்திரரும் கூடமெச்சிக்கொண்டாடும்படி மூவாயிரம் வருஷமாக மேனியசையாமல் தவஞ்செய்தார். அந்தத் தருணத்திலொருக்கால் கார்காலத்திருள் போல் கறுத்துக் கொடிமரமபோலுயர்ந்தசரீரமும் தணலைபோல் சிவந்து புரு

கஸுராஸ்ரயாஶு வகூநாஹிகயா யுதாः ॥ ச ॥ ஶுகூ
ஶுரோநா வெவிமந யாவநஶு ஸஶந்தகः । ஶுஷ்ட்யாஶுஷ்டா
ஜவநாந் தம் வ்ராஶுவநு மகூணொஶுதாः ॥ ரு ॥ ஶுஶுகாः
வ்ராவுஶுவிநம் கெ ஶுஹ்ரோநாஸுஶுளஜவா । திஷ்டிநொ
ஶுஶுரோஶுவிஹ்ர ஸுவாஹி தாஹீதி ஶுகூஶுஶுः ॥ சு ॥ த
ரோகுஸுரோகணுஶு வெஶுவொ வ்ராஹணொதிः । வ
ஶுஶுரமெ ஶுடிஶுஶு தீநுவிஶுவாநதிஹீஷணாநு ॥ எ ॥ ஶு
வணாவரிநம் கூகுவா தாநுவாஶு உயா நியிः । கெயுபம
கூத ஶுயாதாः கூத்ரு தாःः கூஷவிஶுஹாः ॥ அ ॥ ஶு
மெகூராஶுய கியேயும் ஶு தாஹி தாஹீதி ஶுஶுவிதாः ।
கதுஂவ்ரு ஶுத ரிஹாரவாரா உஊரிஷ்யாரிஶுஹம்ஹிவः ॥கூ॥
விவ்ரவாஶுரு தம் வீகுவா விராவா கூகிஶுஶுவிதாः । தஷ்

வமவரைமுளைத்த சுருண்டகலைமயிரும் பாழுங்கிணர்போல் பள்ளமான கண்களும் வளைந்த மூக்கும தெத்துப்பற்களும் புழுத்தகன்னங்களும் பருத்தவயிரும் நீண்ட முட்டுக்களும் சுருங்கினதொண்டையுமுடைய மூன்று பிசாசுகளோடிவந்து பசியுந்தாகமும் தாங்காமலலறிக் கொண்டு கிட்டே நெருங்கி அவருடைய தவக்கனலால் பொசுங்கி விலகியோடித்தூரத்தில் நின்று கொண்டு ரக்ஷியும் ரக்ஷியுமென்று கூக்குரலிட்டதுகள். அப்பொழுதீசுவரரு மந்தக்கூக்குரலைக் கேட்டுக் கண்ணை விழித்துப்பின்பக்கத்திலிதிகாரமான உருவத்தோடு கூடிய மூன்று பிசாசுகளைப்பார்த்து ஆசமனம்பண்ணித் தவத்தைநிருத்திவிட்டு நீங்களார்? யெங்கேயுள்ளவர்கள்? யெங்கிருந்து வந்தீர்கள்? உங்களுக்கிப்பேர்ப்பட்டவுருவம் வந்தகாரணமென்ன? யேன் ரக்ஷியும் ரக்ஷியுமென்று அலருகின்றீர்களென்று வினவவுடனே அவருடைய ஸன்னிதானத்தில் பசிதாகம்

ஶுநஸீஶுஷ்கூதிவாஸாஃ கூணெந தெ ॥ கo ॥
விஷ்டிதாஶு வ்ரஹ்ஷாஶு விவ்ரம் வாக்யோவ்வநு ।
விஶாவாஃ—ஈஷ்வாகம் ஈராவஷ்ரம் தெ வ்ரஹ்மிரோ வ்ரா
ஹண ஈவேஷ்டி ॥ கக ॥ வ்ரஹ்வுபாவவிவாகெந ஸம்
வ்ராவ்தாம் ஸ்ரஹ்யதாதிஹ । ஈஹம் ஸௌராஷ்ட்ரெஶியோ
வ்ராஹணோ யநவாநுவாரா ॥கஉ॥ வெஉவிஹ்ராஸ்வாரிவ
விஷ்ணுகிரேதி விஶ்ரூதஃ । ரஹ்வாநுவஹ்வாவ்ரஶு
ஸாயாநிஹ்ராவாரணஃ ॥ கங ॥ ஈஹம் வ்ரஹ்ராஹம் ஸ்ரு
ஷ்டிஃ கூஷ்நோ யநவாநஹ்ரி । ஹதி ஶவ்யாதாவ்ரு
வாகாரவ்ஷ்ரஹ்ரஹ்ரிஷ்யி ॥ கச ॥ ஸதியேஷ்ட வ்ரா
ணெஷ்ட வரிதெஷ்ட ஶிஜோதிஶிஃ । ஶெவாஷ்யெ ஶிரோ
வாரவி வாஸ்ரஹாராநரோஶிஜ ॥ கரு ॥ நாஸ்திக்யாதீஷ்டி
யா மாயா ந கூஷாவிஹவி ஸ்ரூதா । ஈஷ்வாவகாநாம் வி
வ்ராணாம் வ்ரதியெவிவ்ரோவாரி ॥ கூ ॥ தத்தாவெநா
திவொரெண வ்ரதாஃ கூணாயஷொரஹவு । ஹா

நீங்கிமனம்குளிர்ந்த பிசாசுகளிலொருபிசாசானது சொல்லு கின்றது. ஓ மகாமுனிவரே! கேளுமெங்கள் விருத்தாந்தத்தை. யென்னவென்றால் நான் ஸௌராஷ்ட்ரதேசத்தில் பிராந்த பிராமணன். விஷ்ணுசர்ம்மாவென்று பெயர்பெற்றவன். அளவற்றதனமும் அழகும் அநேகம் புத்திரர்களுமுடையவன். வேதாத்யயனமும் சாஸ்திராப்பியாஸமும் செய்தவன். அப்படியிருக்கத தனத்தாலுமழகாலும் கல்வியினாலும் குலததாலுங்கெர்வங்கொண்டு நமக்கு யாருமநிகரில்லையென்கிற வகங்காரத்தால் யாவரையுந்தூஷித்து மனம் வருந்தச்செய்து நாஸ்திகனாய் ஆலயம் மடமக்கிரகாரம் முதலானவிடங்களில் சற்கதைகள்படிக்கும் சாதுக்களைப்பிடித்து அத்தியயனஞ்செய்யுமந்தணர்களையலமதித்தே

யபூா ஶூதா கூஷிநபுஷ்ா நுவெணாவஹூதம் யநபு ॥
॥ கள ॥ ஶொரஹ்ஸ்ா வஶீவஷபூா வாஸுவாஸுதுஜுஶு
ாேழு । கதொ ஊவோஷிபூதொ ஹுகூா வஹுஹெஶொ
கூஷுயாzஷிபூகஃ ॥கஅ॥ ாேமெபுzஸநிநிவாகெந ஶூதொ
நீதொ யகூஷயபு । கூகூஷ்ஷாணொ ஊகூமெதெஷொ
யஃவாஶொரயொஶுவு ॥ கக ॥ வீயிதொ ஹஷ்ஷிபூதொ
ஊகூமெநபுரகெஷு நிவாகிதஃ । தாஷிஸ்ாஸுதாஷி

ன், அந்தமகாபாபத்தினால் பிள்ளைகளும் பெண்டிரும் மரித்தார்கள். பயிர்களழிந்துவிட்டதுகள். தனங்களையுமாடுமாடுகளையுந் திருடர்கள் திருடிக்கொண்டுபோனார்கள். பசுதுக்களுமெண்ணைத்தள்ளிவிட்டார்கள். அதினால் மிகவருத்தமுற்றுக் காலங்கழிக்குமுபாயமில்லாமல் தேசாந்திரஞ் சென்றுதிரியுங்காலத்தில் நடுவழியிலிடி விழுந்து மரித்து நாய்நரிகளுக்கிரையானேன். இவ்விதம் நடுவழிப்பிணமாய் மரித்துப் பிரேதகிருததியமற்ற என்னை யமதூதர்கள் பாசத்தால்கட்டிக்குப்புறக்கவழ்த்தி முள்ளிலுங்கல்லிலும் பிறட்டிப் பிறட்டி யிழுத்துக்கொண்டுபோய் இருளடைந்த தாமிஸ்ரமென்கிற நரகமென்ன, மயக்கத்தையடிக்கடியுண்டுபண்ணுமந்ததாமிஸ்ரமென்கிற நரகமென்ன, பசியால் வருந்தி தன்னுடைய மாம்ஸத்தைத் தானேகடித்துத்தின்னக்கூடிய ஸ்வமாம்ஸாசனமென்கிற நரகமென்ன, கத்திபோன்ற இலைகளால் நெருங்கிய அஸிபத்திரமென்கிற நரகமென்ன, குடத்திலடைத்துத் தண்ணீரைவிட்டுப்பிறணிகளை உயிரையும் வாங்காமல் தளதளவென்று வேகவைக்கும் கும்பீபாகமென்கிற நரகமென்ன, சகிக்கமுடியாததண்டனையால்பிறணிகளய்யோ அய்யோவென்று அலரிமடியும் ரௌரவம் மகாரௌரவம் முதலான நரகங்களென்ன இவைகளிலும் மற்றுமுள்ள கொடியநரகங்களிலும் தள்ளிக்கொடுமையான தண்டனைகள்

ஸ்ரம் ஸ்வாம்ஸாரஸநவேவ ॥ உ० ॥ கவிவத்ரவநம் ரஸ
ஶ்ரம் கூம்ஹீவாகம் ஶ ரஸாரவ்ரு । வநதாநநாரஶ்வ நரகா
நநஹுபாயாதத்ரயு ॥ உக ॥ வஶ்வாஸ விஶாவகாம
ப்ராவ ஸஹ்ராரூத ஊஃவிதஃ । விகண்ணு உதி விவ்ரா
கொ நாநாரயம் வயிரொ ஜிஃ ॥ உஉ ॥ கயம் ஊவிய
ஶெஶவ்ரொ ஊவிய ஸ்ரஜநாவ்ரயஃ । ஸவ்ரவிஶ்ராயரொ
ரீரொ விவ்ரஶ்ளவவிஜிதஃ ॥ உங ॥ நிதுகஃபுஉரி
ஸ்ரஷஃ வரா நநிரதஸ்ஸ்ரா । விக்ரதா க்ரயவஸ்ரு நாம
தெஶ்ரவ்ரா ஜிவாஸஸ்ரு ॥ உச ॥ கூஷிகஃபுரதொ நிது
ரயிகம் ஸ்ரீரதஶ்ரஃ । கயாஜ்ரயாஜகஃ க்ரூஶஃ ஸ்ரா நஷாந
விஜிதஃ ॥ உரு ॥ ஸொரயோஜீத்ரஹம் ஸவ்ரூரு த்ரணீ

செய்தார்கள். முறபதுனுயிரம் வருஷம் நரகங்களையனுப
வித்துவிட்டுப் பிறகு இந்தப்பிசாசரூபத்தையடைந்து ம
காதுக்கத்தையனுபவிக்கின்றேன் இது யென்னுடையவரலா
றென்றுசொல்லிவிட்டுஅருகிலிருக்கும் மற்றொருபிசாசைக்
கையால்சுட்டிக்காண்பித்து இவன் தமிள்நாட்டில் பிறந்த
வேதியன். விகர்ண்ணனென்று பெயர் பெற்றவன். செ
விடன். வேதசாஸ்திரங்களைப்படித்துமாசாரமில்லாமல் நித்
தியகர்ம்மம் விட்டு பரஸ்திரீகளை யணைந்து பரான்னத்தை
யே புஜித்து ஸோமயாஜியென்று காதுகளில் குண்டலங்க
ளணிந்து வெளிவேஷங்கொண்டு அயோக்கியர்களுக்கு யா
கஞ்செய்துவைத்தும், பால், தயிர், நெய், எண்ணை, வஸ்
திரம் முதலியவைகளை விற்பனை செய்தும், பண்ணைவைத்
துப்பயிர்செய்தும் முற்ப்பதுனுயிரம் தனத்தைத்தேடி ஸ்ரா
னம் தானமொன்றுமில்லாமல் நான்பிரம்மஞ்ஞானியென்று
கர்வங்கொண்டுசாதுக்களையவமதித்து மகாபாபத்தைத்தேடி
யதினால் பதினான்கு இந்திரப்பட்டம்வரை கொடியநரகங்

கூ தா ஶிஜாநு மாஸாநு । யாராயநுகணாயொவ்வணாகூ
ணாலெ யஜ்ஞாலுகூஷணெ ॥ உசு ॥ ஸ்வயம் வ்ரஹெதி ஶநாதெ
ஶி காலுஸஹஹாஷிஃ । ந ஜவ்யம் ந ஹாகம் சவ்யம் ந உ
தா வ ஶிஜாதயெ ॥ உஎ ॥ வாவம் ஸம்வாஹயாசாஸ யநா
நாயாகதாயழ் । நித்யம் வயாஷிதாஸீ வ ந நிவெஹ்யா
நஹொஜநஃ ॥ உஅ ॥ தெந வாவெந நஷ்டாயாஹாகுவா
வ்ஹீஸ யாதநாஃ । நாகாணாஹொஜ்ஜ வாத்ரா யாவஶி
ஹ்ராஸ காஷாஸ ॥ உகூ ॥ வாதாநநாநஸள ஹாகூகா த
தஃ ப்ராவ்ஷிவிராவ காழ் । கிதிகணாஉ தி வ்ரா தஸ்வ்ரா
வொzநயாநாஃ காழ் ॥ ஙா ॥ தெதாzவ்யிகஷாவோ தா
ஸுகூராஸ தி ஶிவாநிஸழ் । ஸுஸாவாஜ்ஜயிநீவாஸீராஜா ஸ
ஜ்ஜநிஹ்ஸுஃ ॥ ஙகா ॥ உாஜ்ஜாநவீ தி கூநித்யம் ஶிஜ்ஜு ஸம்வாரா
வாஸாரெ । உாஶாநிஸஹிதொ ஶிவெ ஸுஃ கூாஸொ ஶி
வாநிஸழ் ॥ ங உ ॥ ஸவாஸுராஸ்வாயாவுகூராவ வாலவாவாவெந
வாவயீஃ । ஶிவெ ஹ்ராஹாரதொ நித்யம் ஶிவஹக்கவ்வாவா
யகஃ ॥ ங ங ॥ வாணொ உராவ்வொ வ்ரஷவவாஜிஹள
ஶெதெதொ்ரதளெ ஹாஸ்ராவஹ்நிவாவாஸள । வாதெzவி வா

களையனுபவித்துவிட்டு இப்பொழுது புழுத்தகழுத்துடன் கிரமிகண்டனென்று பேர்கொண்ட பிசாசமாகியென்னிலும மிகதுக்கத்தை யனுபவிக்கின்றான். யென்று சொல்லிவிட்டு மறுபடியும் மற்றொருபிசாசைக்காண்பிவித்து இவனுஜ்ஜயி நீநகரத்தரசன். பந்துகீர்த்தியென்று பெயர் பெற்றவன்; துஷ்டரக்ஷையும் சிஷ்டசிக்ஷையுஞ்செய்தவன்; துஷ்டமந்திரிகளோடுகூடக்கெட்ட ஆலோசனைகள் செய்து ஜனங்களை ஹிம்ஸித்தவன்; மகாகோபி; தாஸீவிடன்; யெல்லாசாஸ்திரங்களையுங்கற்றும் வித்ண்டாவாதஞ்செய்து விஷ்ணுபக்தனென்று வியாஜம் லைத்துக்கொண்டு சிவதூஷணைபண்

நெ வஹவொzஸொஹ உவாஸ்ய ஶம்ஹ விமகா
ய்ஷொ மதாः ॥ ௩௪ ॥ உவாஹகாநாம் ஹயஹொ ஶ்ரீகி
வ்ரஃः கா வாzவ்வஷ்ரா ஹி கவாயஶோயிநः । விஶாஉ
மொஷீநிரதஶ்ஶாநஹ்ரிவஸ்ய வஸாநஶ்ச தரக்ஷ்ஜாம்
க்ஷவ்ழ ॥ ௩௫ ॥ இதி கஷ்டிகிஹ்ருஷ்டொ ராஜ்யமவெபுண
மவிபுதः । வாஸுகிபுரிகிவ்ரா கஷ்டாஶிவக்ஷ்ரஷ்யஸ ॥
॥ ௩௬ ॥ விஷ்ணுகிஹ்ருயாஉரஹ்ம ஷ்ரஷ்யங் கூலஷ்ரஷணः।
ஶிவக்ஷேத்ராணுயாகுரு வாஹ்ஜெ ஸ்வயஶஸ்தः ॥ ௩௭ ॥
வ்ராகாரமொவாராஹ்ம்ஶ்ச ஹிநதி ஸ்ச ஷ்ரேதிः । த
ஜ்ஜெஶஸ்ராः ப்ரஜாஸ்வபுர ஷ்வபுத்தம் வீக்ஷ்ய வாயிபுவ்ழ ॥
॥ ௩௮ ॥ தூக்கா வாரம் ச ஜெஶம் ச நாநாஜெஶாநாவா
ஶிங் । டாஸ்ரவாஸகுஸ்ஸ்கார ஹாயபுரிகுஜ்ஜ வதிவ்ரதாழ ॥
॥ ௩௯ ॥ கதுக்திபெந வாவெந ஶிஹாந்தம் வாயிஶ்ந
ஹ்ரிஸ । ஸவபுஜெஹவ்ரணீ கூஷ்ரீ ஹாஜெஹி ப்ரராः ங
ஸஹ ॥ ௪௦ ॥ ஶ்ரிதொzநஹ்ரிய நரகாங் க்ரூரிஸ வள

ணிச் சிவபக்தர்களையுபத்திரவஞ்செய்தவன்; பாணன் இரா
வணன், விருஷபர்வா, ஜம்பன் முதலான அசுரர்கள் பு
லித்தோலுடுத்தி முண்டமாலை யணிந்து பிசாசுகளோடு
கூட மயானத்தில் வலிக்கின்ற ருத்திரனையாராதித்து
அற்பாயுஸ்ஸாய் அழிந்துவிட்டார்களென்று ஜகதீசனைத்
தூஷித்து ஆலயங்கள், மதில்கள், கோபுரங்களை யெல்லா
மிடித்து சிவக்ஷேத்திரங்களைக் கைப்பற்றிக்கொண்டவன்.
பதிவிருதையான பத்தினியைத்தள்ளினவன் இவனுடைய
வுபத்திரவத்தைச் சகிக்கமுடியாமலூரையுந் தேசத்தையும்
விட்டு ஓடின பிரஜைகளுடைய தனத்தையபகரித்தவன்.
இவ்விதமான மகாபாபங்களாலிவன் குஷ்டத்தையடைந்து
சரீரம்பூருவும்புழுத்து அலரிமடிந்து பிரமனுடைய இரண்டு

ஷுவிகூயயு । வஶாஹ வாவமிஶெஷெண விஶாவகூயீ
வாவுவாங ॥ சக ॥ வஸ்தெ வயம் கூஷுயா உஹ்யுரேநாஶுவ
ஸிவீயி தாः । உ தஷுதஶு யாவுநः ஶுவஸிரோ ந கூஷாவந ॥
॥ சஉ ॥ ஹாயா ஊவாஶிஷுஷுஶாः கிரிஷுகூம் ஹவாஶிகு ।
ஹுஶாம் விஷிவிவாஹாகி தெந உஹ்யாःஹெ வயு ॥ சங ॥
ஶாம்ஶாः— கதம் விஶாவா ஶெவ்ரு தெ வுஹாஶீஹ வி
வாகிநாு । கூது வாஸः கூ வாrzzஹாஶः கூதஷுளவ்ரு
ஹவாஹுஶாு ॥ சச ॥ உகி வுஷுாः விஶாவாஸ்ரெ வ்ரா
ஹணெந ஸுநிவுபுதாः । வுதுஶுவுஷுகூவோய
கூகாஜுவிவுடாஷுஹா ॥சரு॥ விஶாவாः— ரக்ஷோஹ்வோ
ந ஹவெந்ரோ யஹ்ஹெஹzதிஹயவுஹः । ந யந்ஹெவதா
வஜா கது நः கூவுதோடநு ।சகூ॥ யஹ்ஹெ வஷ்டி
ஸதாரோ ந யது தூஹஸீ ஶுஹா । ந யது வஹய
ஜுாஶு ந தெவீ வவநகியா ॥ சஎ ॥ ந யது ஹுஹிணீ

நாள் முடியும் வரைமகாநரகங்களையனுபவித்து கன்னம்பு
ழுந்த கிரிமிதாலுவென்கிற பிசாசாகி யெங்களிருவரைக்கா
ட்டிலும் அதிகதுக்கத்தை யனுபவிக்கின்றான். ஓ மகாத
யாளுவான மகாமுனிவரே! இது யெங்களுடைய விருத்தா
ந்தம் நாங்கள் படுந்துயரஞ் சொல்லிமுடியாது. யெங்களை
க்கரையேற்றவேண்டுமென்று விநயத்துடன் பிரார்த்தித்த பி
சாசுகளை நோக்கி ஈசுவரர் வினவுகின்றார். பிசாசங்களே!
உங்களுக்கு வாஸமெங்கே? ஆகாரமெங்கே? சுகமான சய
னமெங்கே? யென்றுகேட்கப் பிசாசுகள் கையை சென்னி
யில் குவித்துக்கொண்டு ஓ முனிசிகாமணியே! எந்தகிரகத்
தில் ரக்ஷோக்னமென்கிற மந்திரஜபமில்லையோ; யந்திரதே
வதாபூஜை நடக்கவுமில்லையோ; அந்தகிரகத்திலெங்களுக்கா
ஹாரம். எந்தவீட்டில் ஔபாஸநம், சோபனமான துளஸி

ஸுஸா கத நிஃ களவுதிரோஹநி । நவ்ராதமெபுராயாம்
ஹொவி ஸ்வொநா யஜ்ஞிஹ ஹவிஸ் ॥ சஅ ॥ ஜஸ்ராகுவா
யஜ்ஞிஹ நாரீ வ்ரஜாயும் வவதி ஜிஜ । ஸ்வதநாய
ஜ்ஞிஹ நாரீ கத நிஃ களவுதிரோஹநி । சகூ ॥ நயத
ஸ்ரு ஹவொஷஸ்ராஸ் ஸ்ரு ஹநிநு வ யஜ்ஞிஹ । உதிஹா
ஸவ ஸ்ராணாநாம் ஸ்ரு யெ யத நயுநிஃ ॥ ரு ॥ நி
கு ரெநிதிகுஷ்ராஸுளவாவாரவிவஜிகாஃ । வஸநியத
ஸாஸ்ரு பா ஸ்ரு நிகு வஸாஃஹி ॥ ருக ॥ கிஃத ஸ
ஹ்ரொகெநாஸ்ரு ஜ்ரு திஸ்ரு ப காதிஹ । ஸ்ரு ஹிணீவாஸ்ரு ஹ
ஸ்வொ வா ஸுளவாவாரவிவஜிகாஃ ॥ ருஉ ॥ யஸ்ரிங ஸ்ரு ஹ
ஸ்ரு ஹாரெ வா ஹொயெ ஸ்ரு ஹ । கதா
ஸாகும் ஸ்ரு வாவாஸ ஸ்ரு ஹம் கஜ்ஞிஹ ஸுநு ॥ ருங ॥
விஸாஜநொநாஸ்ரு ஹொ ஸ்ரு ராஸ்ரு ஜ்ஞிஹ । ஸவ
ஸ்ரு வதமா ஸ்ரு ஹ ஸ்ரு ராயவஸ்ரு ஜ்ஞிஹ ஸுநாஃ ॥ ருச ॥ ஸ
ஸுநாஜ்ஞிஸ்ரு ஸாரொ ஹாஸ்ரு வாஜ்ஞிம் யயா கஃ । உயஸ

யால் பூஜை, பஞ்சயக்ஞம், தேவபூஜை முதலியவைகள் நடக்கவில்லையோ; அந்தவீட்டிலெங்களுக்காஹாரம். எந்தவீட்டில இல்லாள் சுத்தமில்லையோ; யெதில் சோமயத்தால் சுத்திசெய்வதுமில்லையோ; யெதில் ஸ்திரீ அதிகாரஞ்செலுத்துகின்றாளோ, அந்தகிரகத்திலே பேய்தின்ற மீதியைத்தின்னுகின்றார்கள். யெந்தகிரகத்தில் வேதகோஷமும் புராணபடனமும் நடக்காமல்பிராமணநிந்தையுமேர்ப்படுகின்றதோ, யெவ்விடத்தில் நல்லஆசாரமும் நித்தியகர்மானுஷ்டானமும் நடக்கவில்லையோ, அப்பேர்ப்பட்டகிரகம், அக்கிரஹாரம், மடம் முதலியவிடங்களிலெங்களுக்காஹாரமும் வாஸமுமேர்ப்பட்டிருக்கின்றது. இதுயெங்களுடைய யோகக்ஷேமம். யெங்களைக் காக்கவேண்டும். சூரியனைக்கண்டபின்னிருதுடைய சம்பந்

ஸம்ஸாரம் தேஷாம் ராக்ஷஸாம் கராணாம் வசஃ ॥ ருரு ॥
ஸாக்ஷா காராணிகோ விப்ரோ ரக்ஷிஷ்யதீவ ஷ்ரு காரு।
சா ஹைஷ தீஜ்ஜாம் ஊஷ்வோ சோபயே ஃ விஶாவ
காழ் ॥ ருசு ॥ உதீக்ஷ்ரா ஜலசோடாய வெ ஹ்ருதீயுஷ்ரு
வைஹவாஸ। ஶாஸ்வரொடவ்ரா தவாரு ஶ்ரோ யதிஷ்ஷ
கரணேஷ்ள ॥ருஎ॥ ஹரிஷ்ரு ஹெஶ்வரரு ஶ்ரு ஶ்ரு வ்ரணா
யாஶவ்ரஷ்ஸாழ் । ஶிரஷ்ஸ்வ்ரொக்ஷபாரோஷ தாநாஹ்ரூய
நிஜாஷிகழ் ॥ ருஅ ॥ கஷ்விஷ்ரு ஹெ ஹ்ருதீயுஷ்ரு வெஷி
கவ்ரொக்ஷிதாஶ்ரு தெ । வெஶாஶீம் யொநிரோஷ்ரு ஸ
ஹ்ரொ ஶிவ்ரவ்ரஷ்ரு ॥ ருக ॥ ஹ்ரூஶ்ரு ஹ்ரு ஸ நிஹொ
ஹெஶ ஹ்ரொதயஹ்ரொ ஶிஶ்ரொ ஹஶ । ஊஹ்ரஷ்ரு ஹ்ரு ஸ
ஹாஹாஹாஃ கூதாஜ்ரீவ்ரடாஷ்ஸா ॥ சு० ॥ ரக்ஷிதாஷ்ஸ
கூயா வ்ரு ஹ்ரு ரக்ஷஹ்ரொ ரோஷிதா வயழ் । நஷ்ஸ்ரூஹ்ரு
நஷ்ஸ்ரூஹ்ரு நஷ்ஸ்ரூஹ்ரு நஶோநஃ ॥ சுக ॥ உதி ஷ்ஸ்ரூவா
வரிகூரீ ப்ரணரீ ஷ வ்ரூநஃ வ்ரூநஃ । ஷ்ரூநிதா ஶிஜெ
ஹ்ரூண விரோநஷ்ரூ யயஷ்ரிழ் ॥சுஉ॥ வ்ரூநஃ ஊளநம் ஸ

தமெப்படியில்லையோ, அப்படியேசாதுக்களைதெரிசித்ததின் பிறகு ஸம்ஸாரபந்தம் விலகிவிடுமென்பதைக் காருமென்று தீனமாக முறையிடும் பிசாசுகளுடைய வசனத்தைக் கேட்டு தயாநிதியான ஈசுவரர் பயப்படவேண்டாம்; இங்கே வாருங்களென்று சமீபத்திலழைத்துக் கமண்டலுவிலிந்திரதீர்த்தத்தையெடுத்து ஓங்காரத்தைச்செபித்து மும்மூர்த்திகளையுந்தியானித்துக்கொண்டு பிசாசுகளின் சிரஸில் புரோக்ஷித்தவுடனே அவைகள் பிசாசரூபம் நீங்கித் திவ்வியரூபத்தையடைந்து ஈசுவரரைப்பிரதக்ஷிணநமஸ்காரங்கள் செய்து சென்னிமேல்கைகுவித்துப் பலவாறுகதறித்து அவருடைய அனுமதியின்பேரில் திவ்வியவிமானத்திலேறிக்

சாஸ்யாய வெஶரொ யுராநதாரூ । தகொ தெவாஸுமாரு
வுராஸ்ஹாஶு வாரஷிஷ்யூ ॥ ௬௩ ॥ ஸாயுர ஸாஶ்வதி தம்
ஸுஸ்வா வுஷ்வவைஷ்டுரவாகிரு । உ ஜ்ரீயுவ்ஸ்ய சா
ஹாத்ரூ ஏவ்ஷா தெவமணாஸ்ஹா ॥ ௬௪ ॥ சுநெ்ரூ ஹா
ஷிரோணாஸ்ஹ வ்ரஹ்ஷ்டிநஸ்ஹாரமவரு । ஊஹுரஶு தெவ
தாஸ்ஹவுரு வாரா நநுராஶு ஸவுரு ॥ ௬௫ ॥ உ ஜ்ரீயெரு
தரு யெ ஸ்ஹாக்வா வஜ்ரெ தெவீஶ்வரு । உ ஹ வொகெ
வாரத்ரூவி ஸுவம் வ்ராஹ்வுதி நிஹுரு ॥ ௬௬ ॥ வ
ஜ்ரீயெருஹ்கஸ்ஹாநம் வாஸவெஶ்வரஶுரு । வஷ்டு
கொபிதவொலஹ்ரு வஸுயாயாம் ந ஸம்ஶயம் ॥ ௬௭ ॥
யஸ்ஹாக்வா வஜ்ரீயெருஸ்ஹிரு ஹ்ராஸாத்ரு ஹுதி வெ।
ஸுநம் வா காஉமேகம் வா ஸாவுஹளிரோ ஹவெஜ்ரு
வு ॥ ௬௮ ॥ தெவஸ்ய தரு வுரொஹமெ தெவ தீயுரூ
யெ ஶுஹெ । யஸ்ஹாதி காதிருகெ ஶாஸி நரொ ஶுவெ்ரு
ஸஜ்ரூ ॥ ௬௯ ॥ தெவதீயெருஹ்ரூ வுணெ்ரு தெவெ ஜ்ரூதி

கொண்டு தேவலோகஞ்சென்றதுகள். பிற்பாடு ஈசுவரர் மறுபடியும் மௌனத்துடன் சமாதிநிலைபெற்றுநிற்க வப்பொழுது சகலமானதேவர்களும் முனிவர்களும் கர்ண்ணிகாரவநம் வந்து ஈசுவரரை மெச்சிக்கொண்டாடி புஷ்பங்களால் வர்ஷித்துவிட்டு அகோ என்ன ஆச்சரியம்! இந்திரதீர்த்தகதின் மகிமையென்னமகிமை. எவர்களிந்ததீர்த்தத்தில் ஸ்ஞநஞ்செய்து ஜகதீசனை ஸேவிக்கின்றார்களோ; அவர்கள் இகத்தில் மகாபோகங்களை யனுபவித்துவிட்டு பரத்திலும் பரமசுகத்தையடைவார்கள். சந்தேகமில்லை. தவிரவும் வச்சிரதீர்த்த ஸ்ஞநமும் வாஸவலிங்கத்தின் தெரிசனமும், அநேகங்கோடிகாலம் தவஞசெய்தவர்களுக்குத்தான் கிடைக்கும். யெல்லாருக்குமெளிதில் கிடையாது. இந்த

வ்ரவ-ஜிதெ । சாத்ரஹா விதாஹா வாzவி நாஸ்ஹா
க்ஷா வ்ரசூஷ்ரெ ॥ எ0 ॥ தெவ-தீர்த்தம் ஷோ தீர்த்தம் தெ
வ்தெவவ்ரியம் ஸ்ஹா । தீர்த்தஸ்ஸ்ரு நாஷ்ரு நஸோ சூ
ஷ்ரெ கிஷ்வி ஷ்ரு ॥ எக ॥ நாராயணவ-ஸோ ஹாஸ்ரு
ஷ்ரு ஹாஷ்ரு ஸ்கூஷ்ரு கூவி । வஸிஷ்டாஷ்ரு சிஜிஸ்ரு ஷா ஸ்ஹ
நகாஷ்ரு சூஷ்ரு ॥ எஉ ॥ தெவ-தீர்த்தம் வ்ரஸ்ஸ்ரு நி தெவ
தெவஸ்ரு வாஷ்ரு ஃ । சஸ்ஸ்ரு ஸ்வ-ரு ப்ரயதெ நாராஸ்
ரு நிஷெவ-கா ॥ எங ॥ தீர்த்தஸ்ஸ்ரு நாதெவ நஸோ
ஷ்ரு ணி வஸ்ரு தி । தெவ-தீர்த்தஸ்ரு சாஹாத்ரு கோ வா
வண்ரு ப்ரயதெ ஹ்வி ॥ எச ॥ தீர்த்தஸ்ஷ்ரு ஸ்ஸ் தீர்த்தம்
நாஸி ஸோகுத்ரு யெஷ்வி । வஸ தீர்த்தஸ்ரு சாஹாத்ரு
வெதி தெவோ ஷெஷ்ஸ்ஸ் ॥ எரு ॥ உத்ரு-கூ ப்ரயய-
ஸ்ரு வ-ரு தெவாஸ்ஸ்வி-ரு ணாஸ்ஷ்ரு । தத்ரு ணெ ஸ்ஸ்ரு-ஷ்ரு

வச்சிர தீர்த்தத்தில் ஸ்னாநஞ்செய்து ஒருகபாலமன்னமும் ஒருகாசுமாவது உத்தமனான வேதியனுக்களித்தவர்கள் சக்கிறவர்த்தியாகபவிப்பார்கள். ஜகதீசன் சன்னிதானத்திலிருக்கின்ற தேவதீர்த்தத்தில் ஸ்னாநஞ்செய்தவன் சங்கடம் நீங்கி மாதிருஹத்தி பிதிருஹத்தி முதலான மகாபாபங்களுங்கூட நசித்து திவ்வியபோகங்களை யடைவான். தேவதீர்த்தத்தை ஸ்பர்சித்தமாத்திரத்தில் சகலபாபங்களும் நீங்கிப் புனிதர்களாவார்கள். விஷ்ணுமுதலான தேவர்களும் வஸிஷ்டர்முதலான முனிவர்களும் சநகர்முதலான யோகிகளும் நந்திமுதலானகணதிபர்களும் இந்த தேவதீர்த்தத்தைப் புகழுகின்றார்கள். மூன்றுலோகங்களிலேயு மிதற்குச்சமமான தீர்த்தங்கிடையாது. இதைத்தெரிசித்தமாத்திரத்தில் சகலமங்களங்களுமுண்டாகுமென்று வாழ்த்திவிட்டு வானுலகஞ்சென்றார்கள். அப்பொழுது சிவகணங்கள் வி

தாவைஸ்தெகைலாஸாஶ்ரமதா ஶுஶுதுர் ॥ எசு ॥ ஹஷ்டாஸ்தி
ஷிகவஸ்வாஹ்ரா ஸுஶுராக்ஷாஹஸுணோஜ்வலாஃ । விமாநேந
ஸஹாமாத்ய கணிபுராணம்ஶுஶுவுஃ ॥ எஎ ॥ தத் ஶுஶுவுஃ
ஶுஶுவைவம் ஸஶிஷ்டாநநுவிஶ்ரவுஃ । வாராஸ்வாரதாரம் நி
த்யம் ஸவ்வாயிஷ்டாநவேயுஃ ॥ எஅ ॥ ஸநாதநீஶுஶுவம்
ஶுதுஶுஶுஶிவஶுஶுஃ । ஸவ்வாஷ்டாநாம் ஸ்வாதாநம் யுராய
நாம் ஹ்ரூஷுபாம்வுஜே ॥ எகூ ॥ ஸுநாஸ்ரூவாரிகிநம் ஸோ
தாஸ்ரிதகஜைவாஃ । வாரம்ஸ்வாரம் ஶுநிஶாஶுஶுஶு

கூ, ஐ ॥ அசு ॥ வ்ருணஷ்வ ஶிஶவா ஶ்ரீஹாஸமேஷஶிவகிஜ
ரெஶ்வரிஶாநவாராஹ்ரு கொபிஸ்ரீபுஸ்வ்ரு ஹ்ரு ॥
॥ அரு । கிஞ்சிரெஷ்ஸ்ரீயாநஸ்ஸ ஜமாரீ ஶிவஸ்ஸிஷ்யிழ்
ஐ ஜீயுஸ்ரீ ஜீயுழ் சஸ்ரநாவிஜமதுயெ ॥ அசு ॥
ரரஶரஸ்வ்ரு ரிதம் ஶரஹாவஷம் ஶ்ரீவ்ரணகாரஐ வ்ரகாரஐ
ஶ்ரீகிழ் । கீதிழ்தம் ஶ்ரீநிவரா யேரஷ்ரு நா வ்ரீ வ்ரரரரரா

னதிலிருந்து இறங்கி பிரதக்ஷிணஞ்செய்து உயரமேறி போசுவதீபட்டணத்தில் பிரவேசித்து ஆலயத்தை வலம்வந்து கோபுரவாசலிலிருந்து தண்டம்போல் பணிந்து இருகைகளையும் சென்னிமேல் வைத்து ஸ்ரீ ருத்திரம் முதலான மகாமந்திரங்களாலீசனை ஸ்துதித்துக்கொண்டு ஆலயத்திற்குள் பிரவேசித்து ஆசாரவாசலில் மண்டியிட்டு ஸ்வர்ணப் பிலம்பு தாங்கிக்கார்த்திருக்கும் சைலாதியை வணங்கி யனுமதிபெற்று ரத்தினஸ்தம்பமண்டபத்தில் பிரம்மவித்தியாரூபியான பராசக்தியுடன் ஸகளீகரித்து பிரம்மவிஷ்ணுவாதி தேவர்களாலும் அகஸ்த்யாதி முனிவர்களாலும் ஸனகாதி யோகிகளாலும் சூழப்பட்டுக்கொண்டு நவரத்னகசிதமான சிங்காஸனத்தில் வீற்றிருக்கும் ஸச்சிதானந்தமாயும் சாந்தமாயும் சகலஜகத்திற்கு மதிஷ்டானமாயும் பரமாத்மஸ்வரூபமாயுமிருக்கிற ஸ்ரீகண்டபரமேசானனைக்கண்டு பணிந்துபணிந்து பரவசமாகி ஆனந்தபாஷ்பம் பெருக அஞ்சலிசெய்துகொண்டு நின்றார். அப்பொழுது ஸர்வேசுவரனான ஜகதீசன் மந்தஹாஸத்துடன் ஓ ஈசுவரா! வாரும்; வாரும்; இதுவரை யெனக்கு ஒரு ஈசுவரனில்லாமலிருந்தேன்; இதுமுதல் நானுமீசுவரனுடன் கூடிவிட்டேனென்று ஸந்தோஷிப்பித்து ஸன்னிதானத்தில் வைத்துக்கொண்டார். முனிவர்களே! இதைப்படித்தவர்களும் கேட்டவர்களு மீசுவர

ஸுதாஶ்ரயாஶ்ரமே ॥ அள ॥

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே ஶிவாவாக்யாயாம்
ஸுமஹாஸம்ஹிதாயாம் ஸ்ரீஸ்கந்தாமஹாபுராணே
வஜ்ரவாஹமஹாராஜஸம்வாதே
வ்யாஸவாக்யஶிரோமணி ஸ்ரீகணிகாரவநமாஹாத்ம்ய
ஶ்ரீ ஸுதீக்ஷ்ணஶிவிவாஹவர்ணநம்
ஸப்தஶிரோவிநாஶகீர்த்தநம்
ஸுஷ்டிஶோஷணாயாம் ॥
இதி ஸுதீக்ஷ்ணஶிவாஹாத்ம்ய ஸமாப்தி ॥

நவஶிரஶ்சாயாம் ॥

க்ஷேத்ரஶிரோநவணநம் ॥

ஸ்ரீஸூதம் — தஸ்மிந் வநே வ்யாஸாதயோ ஹ்யுவாச
ஸவாஹுவிஹ்வாநு । வஜ்ரவைஸ்வாகாரணாம் வநரோவ

னைப்போலவார்களென்று சொல்லிமுடித்தார்.

ஸ்ரீகர்ணிகாரவநமாகாத்மியத்தில்

இந்திரதீர்த்தமகிமையில் எட்டாவது அத்தியாயம்

ஈசுவரசரித்திரம்

முற்றிற்று.

ஒன்பதாவது அத்தியாயம்.

க்ஷேத்திரமகிமை.

மறுபடியுஞ் சூதமகாமுனிவர் சனகர்முதலான மு

நொஹாரு ॥ ௧ ॥ வவள ஶநாநிலமெஷ்ரா ஶுகுஜநயாரா
விகீ । ஸஹாரா ஹுரரஶுகு ஶுரொகாஷ்வகாஸ்தி தாரீ ॥
॥ ௨ ॥ ஶுஹாய ஶாரொதா ஶநாம் வவாஷ்ராஹிகெஷாரு ।
கணிகாரா வயாராஶ்ர வஹுவாரீவாஷ்வாவ்ரதாரீ ॥
॥ ௩ ॥ உஹமெஹுரீ கூஷாரொரொமெஹீ காநநா நவரீ
காரீ । வாஷபநிஷ்ர வரிதொ ஶுமாஶ்ரா ஶுஹொஜதாரீ ॥
॥ ௪ ॥ ஹாய நுஹுயிமெ ஷ்ரஜும் கிம்வாரா ஷாஹுநாரீ ।
உஹுஶாஷ்ரஸ ஷரொ ராரும் வீரிரொஹாஷரொகாயு ॥ ௫ ॥
கஶமொ தாயுகுயாரமெகாரமெவாஹுவஷராரு । ஶுவுஹா
ஷநொஹ காபநாநொஷிதாஹகு ॥ ௬ ॥ காரவிநுயா
ஷுநுவாநகுஜநயாவு கு । பொஹாடரொநமெரொவாயம்
தாரூநிலவடமெநீ ॥ ௭ ॥ ஹாம்ஸஷாரஸகாஹம்வஷ கு
வாகவரொகாயு । ரொகுநுவஶுரவாஹாஹம்வகாரொகா
வாடமெயீ ॥ ௮ ॥ கரொயகாஹவிஞாயஜம்வஶுவிவுகுஹம்
வமெகீ । வரிமெகீ வாஷ்மெதமெரொவ தயா வயு

வர்களை நோக்கி, ஓ மகாதவம் பொருந்திய பெரியோர்களே! ஒருசமயம் தென்னாட்டிலுள்ள திவ்வியஸ்தலங்களைத் தெரிசித்துவரும்பொழுது அந்தக்கர்ணிகாரவநத்திலும் ஸ்நாநஞ்செய்து கரச்சின்னலிங்கத்தைப் பூஜித்துக்கொண்டு வசிக்கும் ஸமயத்தில் நான்கண்டவிசேஷத்தைச்சொல்லுகின்றேன்; கேளுங்கள். யென்னவென்றால், அப்பொழுதவ்விடத்திலாறுருதுக்களிலுமருமையான வஸந்தருதுவானதோன்றப்பட்டது. உடனே அங்குள்ளமாமரங்கள், அடிமுதல் நுனிவரையுந்துளிர்த்துத்துளிர்மறையப் பூத்துப் பூவுதிராமல் காய்த்துப்பனங்காய்கள்போல் பறுத்துப் பக்குவமாயுதிர்ந்த பழங்களால் பாத்திகட்டி அப்பாத்தியில் பூந்தனைப் பெருகவிட்டு, அதினால் மறுபடியுஞ் செழிப்புற்று

விரைகாவி ॥கூ॥ விவியெஷாஷிணைஷு ஸவபுத
வரிவாரிகழி । ஸஹாரகிஷவநிதாணிநகுவாரநாழி
கழி ॥கம॥ ஶஸுவீபுகுஷவஸம்கெஷாமகுகுஷஜஷ்ஜஷ்ஜ
ஹுஃ । சாஷுநயுவஸஷாரசுவரீகுகழிஷுவழி ॥கஈ॥
ஸாஷுஷாம்வெயவகுஷாஷிஶிரவுவமொஷிகழி । கணிபு
காரவநம் ரஷ்ரம் ஸவபுஸம்வசுவுஷாயகுழி ॥கஉ॥ ஷுஷ்ஷா
தெணவாவவும் வவிதீகுபகாநஸுழி தவொஷிவபு
ஹுஷியுஷ்ரம் கணிபுகாரவநம் ஶுஷுழி ।கஊ॥ ஈதுரஷ்ஷ
யபுகாரம்வுரவு சுநயொவீகஷுஷாஃ । ஸாகுவாகீயபு
ஷுஸவெபுஷு வஸவிஷுஷ கீஸுவவுஷு ।கஎ॥ காரவி

நின்றதுகள் அத்தராணமங்குள்ள கறுங்குயில்கள் அம்மாமரத்துளிர்களை யதிகமாயருந்திக் கண்டங் கரகரத்துப் பஞ்சமத்தொனியுடன் காதுகளுக்கின்பமாகக் கானஞ்செய்யப் பூந்தேனைப் பானபண்ணிப் பூநக்கிச்செங்கரிக்க மல்லிகைப்பூப்பொடிகளையும், மந்தாரப்பூத்தேன்களையும் மருவிக்கொண்டு மந்தமாகமலயமாருதம் வீச, அதினால் காமவெறிகொண்ட கினரகிம்புருஷ சித்த வித்தியாதர நாககன்னிகைகள் கணவன்களுடன் கூடக்காடிப்போர்புரிந்து களைத்து முகம்வாடி மதுவையருந்தி [illegible]யும் மதங்கொண்டு மாதவத்தோர்மனங்கலங்க மதுரமார்கபாடி நடித்தார்கள். அதுநிற்ச, அக்காட்டிலதிகரித்த திருமலைக்கோங்குகளும், பொரசுகளும், தேக்குகளும், பாக்குமரங்களும், பனைகளும், கொடைப்பனைகளும், அரசு வில்வம்முதலான புண்ணியவிருக்ஷங்களும், நவ்வல்மரங்களும், சம்பகம், சாம்பேயம், அடம்பம், அசோகம், பாடலம், சாலம், தமாலம், முகிழ்முதலான மரங்களும் பருத்துத்துளிர்த்துப் பூத்துக் காய்த்துப் பழுத்து விண்மறையவளர்ந்து நின்றதுகள். தவிரவும் அவ்வனத்திலுள்ள வச்சிரதீர்த்தம், இந்திரதீர்த்தம், தே.

ஹ்ஸ்ரவம் ஸக்ஷ்யா வ-ஜயிக்வா திவெஹிநெ. சுதுலுத
ப்ஸாரநுத் வஷுகோபிதவம்ஸலு ॥ கரு ॥ வ்ரவெ
திரு கயாரநெநுவி ஜநாஸ்த் சஹாதஹா । உஷிக்வா
வ-ஜயிக்வமம் வெஜிரெ வாரம் வஹு ॥ கசு ॥ உக்தம்
யோ கணிகாரவநாஹாதுரூதுரு । ஸம்க்ஷேபாவிஹ
ராஷ்டுரம் நாரகுரு கலுகோபிஹி ॥ கஎ ॥ ய ஹ்ரம்
வ-ஹநாவ்யாநம் வ-தி ஸ்ரஸ்பாரஹ்வ । உஷிக்வா வ-
த்ரவளிரெஸ்ரு ஸ-வஷிநெ ஶிவம் வ்ரஜெ ॥ கஅ ॥ ஹ

தீர்த்தம் முதலிய தீர்த்தங்களில் இளங்காற்றினால் சிறு அ
லைகளுண்டாகித் தாமரைமலர்களை அசைக்க அவைகளில்
பதுங்கியிருந்த அன்னங்கள் முதலான ஜலவாசிகளான
பக்ஷிகள் கிளம்பிக் கொடைபோலாகாயத்தில் வட்டமிட்டு
மறுபடி இறங்கி மலர்களிலமர்ந்து மறுபடிகாற்றினாலுயரக்
கிளம்பிச் சப்தத்துடன் சஞ்சரிக்கப் பாசிக்கொத்துகளுஞ்
சல்லிபோல் ஆகிய மச்சங்கள் துள்ளிமாறி விழ பசுவின்கன்று
புலியினிடம் பாலருந்த, அவைகளைக்கண்டு வநவாஸிகள்
மனமகிழ்ச்சியடைந்தார்கள். அந்தீர்த்தத்தில் கரைகளில்
தவஞ் செய்யும் முனிவர்கள் காதுகளிலும் சடைகளிலும்
பக்ஷிகள் கூடுகட்டி குஞ்சுகளுடன் களகளவென்று சப்தி
த்துக்கொண்டிருந்ததுகள். சரீரம் மறையும்படி புத்துண்
டாகிப் புத்தின் புதர்களில் நாகங்களுறைந்திருந்ததுகள்.
இவ்விதம் மகாமுனிவர்களமர்ந்த சர்ண்ணிநாரவனத்தின்
மாக்ஷிமையை ஆதிசேஷனுஞ்சொல்ல வல்லவனல்ல. முனி
வர்களே! கரச்சின்னேசனுடைய ஆலயத்தில கோபுரம் ம
தில் முதலியவைகளைக் கட்டிப்புண்ணியதீர்த்தங்களையும்
வெட்டி சீர்திருத்தஞ்செய்தவர்கள் பூமியில் செழிப்புற்றுப்
புண்ணியலோகங்களில் போகங்களை யனுபவித்து முடிவில்

க்ஷுர வரஸ்யா யுக்தோ யஸ்ரவணாதி ஸரோஹிதஃ
ஸஹுகா ஸகுயாநு ஹொமாநநெ ஶிவவடம் வ்ரஜெத
॥ சகு ॥ குணிபுகாரவநெ வுணெ யெ வஸநி நரொ..
தரோ । தெ ஸவெபு ஶிவவாயுஜ்ய ஶஹெ நாத ஸம்
ஶயஃ ॥ உ0 ॥ க்ஷெத்ராணாமுத்தமம் ஶுஹ்யம் ஸவபுவாவ
ஹாரம் ஶுஹ்ய । ஸதாநாக்ரோஶாத்ரம் ஸ வுணுஹுகு
ரிரிதி ஶ்ரூதி ॥ உக ॥ காரயிகுா ஸ விவெஶுரோ காரு
விஹ்ரஸ்ய ஶுகுரிநஃ । ஶுவாநு ஸுவஹுகு வாzவி
ப்ரகாரம் வா ப்ரயத்நஃ ॥ உஉ ॥ கதாகுவநநம் கூகுா
வாஹுஹாரநு கரொதி யஃ । ஸுவணும் ரோஷரோத்ரம்
யொ ஊஹுாஉஸாரிஹிஸஹ ॥ உங ॥ ஹொஜயெக ப்ரா
ஹணாநு காரஶ்ரி ஜெஷாஸ்ரயுகெ காவிஹாநு । வுஜ
யம்ஶ ஶெஹாநு ஶுதவம் ஸ கரொதி யஃ ॥உச॥ தெ ஹு
கா ஸகுயாநு ஹொஹாநு கெகுயாஸவஷநுயுஃ । உதுா

முக்தியை யடைவார்களென்பதிலென்ன ஐய்யம. அந்த க்ஷேத்திரத்தில் அன்னதானம், சுவர்ணதானம, வஸ்திரதானம முதலான தானங்களைச சிறுதேனுஞ் செய்தவர்கள் அழிவில்லாப்பதத்தை யடைவார்கள். வீடுகளைக்கட்டி வேதியரைக் குடிவைத்தோர்களுக்கு விண்ணுலகஞ்சொந்தமாகும் அவ்விடத்திலீசனுக்கு உத்ஸவத்தை யேர்ப்படுத்தி நடத்திவரும் புண்ணியர்கள் கைலைக்கதிபதியாவார்கள். அகோ என்ன க்ஷேத்திரம் ! யென்ன தீர்த்தம் ! யென்னபெருமை ! யேதோ தெரிந்தவரைகொஞ்சம் சொன்னோம். கற்பகோடிகாலஞ்சொன்னாலும் விரிவாய் சொல்லமுடியாதென்று சொல்லிமுடிக்க வப்பொழுது சளநகர்முதலான நைமிசவநவாவிகள் சூதரைநோக்கி ஓமகாணுபாவா ! யென்ன ஆச்சரியம். இப்பேர்ப்பட்ட மகிமையோங்கிய மாகாத்மியத்தை

ரூபு ஶஹாதாநு ஶுளநுகூரிஶுநீஶ்வராய ॥ உரு ॥ கு
ஹைரு விஶிதுரு ஶஹாதுரு வாவி தாஶு கூயா வயு । கு
தாஶுயுகூரு வுணு விஶிதுரு வு ஶநாரயு ॥ உகூ ॥
கூரவிஹ்ஹுஶுஶஹாதுரு வுகா ஹாவி தாதுநா । ஸுத
ஸுத ஶஹாவுராஜு ஜீவஜீவ ஶதம் ஸரோ ॥ உள ॥ உகி
ஸுகூவா ஶஹாஹாகாஸுகம் வளராணிகொதுயு । வகூஜ
யிகூவாzயுஹாயெரு வுவெஷுரா ஹரணெஷுடா ॥ உஅ ॥
கூகூஷெத ஸுஉஸீவெத வுவெஷு ராஶுஷுஹொஜ
ரெநு । கூணிகூராவநம் தெந ஸாகூரு ஸவெரு ஶுநீஶ்வ
ராய ॥ உகூ ॥ வஸநெந து ஸாஶுது ஸுகூவா தீயெரு
ஷு நிதுஶு । வுஜியிகூவா ஶஹாஹெவம் கூரவிஹ்ஹாஷி
யம் வாரு ॥ ஙரு ॥ ஸவுஸுவுகூவுஷம் ஶுஹூம் ஸவுரா
வுவிநிவாரகு । விஉஜுவிணுரா தயா ஶுவுதவயாம்வி
கூயா ஸஹ ॥ ஙக ॥ தகூவுஸாஷாவு ஸம்வுராவுரா கூஸீ
ஷு நவியாநவி । வுநநெநுஶிஶரோஸாஷு ஸுவஶுஜு

யுபதேசித்து யெங்களைப் பரிசுத்தஞ்செய்த வுமக்கு நாங்க
ளென்னசெய்யப்போகின்றோம் ? நீரெப்பொழுதுஞ் சிரஞ்சீ
வியா யிருக்கடவீரென்று வாழ்த்தி அர்க்கியபாத்தியம் மு
தலானதுகள் கொடுத்து ஆடை ஆபரணங்களாலலங்கரித்து
சந்தனம் புஷ்பம் முதலியவைகளால் பூஜித்துத் தழுவிச்சந்
தோஷிக்கச்செய்து அவருடன் திருக்கைச்சின்னம் வந்து
திருக்குளங்களில் நீராடி யீசனைப்பூஜித்துச் சகதீசனனுக்கி
ரகத்தால் பவபந்தம்நீங்கி ஜீவன்முக்தியை யடைந்து மறுப
டியும் நைமிசவனஞ்சென்று மனமகிழ்ச்சியுடன்சுகமாகவாழ்
ந்தார்கள். இதைப்படித்தவர்களும் கேட்டவர்களுமப்படி

ஷாஷிகாரம் ॥ கூஉ ॥

இதி ஸ்ரீஸ்காந்த மஹாபுராணே
ஸமஸ்தஸம்ஹிதாயாம் ஸ்ரீஸ்தாமஸ்தஸம்வா
பாதிவமஹாமெ யதெபாதாரஸாரவ்பெ
யாஸ்யாவாஸ்ரீஸமாஹாத்யாநமுக
கணிகாரவநமாகாத்மியம்
க்ஷேத்ரமஹிமாநுவணநம் நாம
நவதிமாஜ்யாயம் ॥
கணிகாரவநமாகாத்மியம்
ஸமாப்தம் ॥

யே செழிப்புடன் வாழ்ந்துமுடிவில்முக்திவீடடைவார்கள்
கரச்சின்னமாகாத்மியத்தில் ஒன்பதாவதத்தியாயம்
க்ஷேத்திராகிமை
முற்றிற்று.

கர்ணிகாரவநமாகாத்மியம்
முற்றிற்று.